J. O. CURWOOD

CAPCANA DE AUR

ÎN ROMÂNEȘTE
DE
AL. IACOBESCU

EDITURA PODEANU — Str. Smârdan Nr. 18 — București

CAPCANA DE AUR

de J. O. CURWOOD

I.

BRAM ŞI HAITA DE LUPI

Bram Iohnson, până şi pentru „Northland" părea un om neînchipuit de ciudat.

Inainte de toate, el era o făptură născută în lumea în care trăia, o fărâmă desprinsă din fatalităţile sub a căror povară îşi ducea zilele. Părea, în anumite clipe, un om care avea un suflet, iar, în altele, o fiară primejdioasă, de-abia scăpată din pântecele Iadului. Avea el cu adevărat aceia ce ne-am obişnuit să numim un suflet? Dacă-l avea, atunci părea să-l ascundă în adâncuri de nebănuit. Se adâncise până în inima pădurilor de nepătruns şi a singurătăţilor sălbatece cari îl dăruiseră lumii. De-aceia, nu ne vom grăbi, în cuprinsul dureroasei povestiri pe care-o vom desvălui, să svârlim asupra lui Bram o defăimare nesocotită. Omul se cuvine să fie cu luare-aminte atunci când e vorba să-şi judece aproapele.

Ca să ne dăm seama de ceiace era Bram Iohnson, e nevoie, din capul locului, să-i cunoaştem înaintaşii, — trei generaţii înaintea lui. Dacă dai drumul unei piroge pe lacul Atabaska şi dacă, pe râul Păcii, vâslind spre miază-noapte, ai ajuns până la marele lac al Sclavului şi apoi, coborînd printre şuvoaiele fluviului Mackenzie, urci din nou până la Cercul Arctic, bagi de seamă că pe-acolo trăieşte o altfel de lume, că oamenii sunt cu totul deosebiţi de ceilalţi, şi că alta e viaţa în care-ai pătruns, atunci când ceva cu totul deosebit ţi se năzare în faţa ochilor. Indianul Chipewa, cu profilul turtit şi cu faţa îngustă, cu mişcări repezi şi cu pirogele foarte mult încovoiate, e înlocuit prin rasa *Cree* ale cărei gesturi sunt foar-

te domoale şi, pe lângă obrajii prea largi, are ochii mai oblici şi, lucru ciudat, şi mâinile mici şi urâte. Aceasta rasă *Cree* n'a rămas însă aceiaşi, ci s'a schimbat pe măsură ce-a înaintat spre miază-noapte. Fiecare trib nou se asemăneşte cu cel dinaintea lui, până când ajunge să se asemene mult cu japonezii. Atunci se iveşte din nou rasa *Chipewa* şi din nou îi ia locul. In acest timp însă, s'a schimbat şi ea mult. Pe măsură ce se apropie de Cercul Arctic, piroga ei devine un fel de „kaiak" de piele, chipul i se turteşte şi mai mult, ochii i se încrucişează ca ai chinezilor şi geografii o numesc rasa Eschimoşilor.

Străbunicul neamului Iohnson, ai cărui scoborâtori trebuiau să ajungă până la Bram, pornise la drum, acum câteva sute de ani, dintr'o ţară mult mai de jos, ca să poată urca spre miază noapte. Sângele copiilor lui, al copiilor copiilor lui, se amestecă la început cu sângele rasei *Chipewa*, apoi cu cel al rasei *Cree*. Cu timpul ajunse să se amestece cu sângele eschimoşilor. E ciudat însă că de-alungul acestor încrucişări, numele lui Iohnson a putut rămâne neschimbat. Dacă însă, pe temeiuicia acestui nume, ai fi intrat într'un cort indian în care, în cele din urmă se adăpostea Bram, crezând că găseşti un om alb, ai fi rămas cu desăvârşire surprins de înfăţişarea omului pe care-l aveai înaintea ochilor.

Bram Iohnson, la capătul veacului acestor încrucişări, avea pielea, părul şi ochii unui alb. Prin celelalte se apropia întrucâtva de mama lui pe jumătate eschimosă. De această înfăţişare se deosebea în alt chip, cu toate acestea. Avea o înălţime de şase picioare.

Era un fel de uriaş, c'o putere de fiară. Oasele de sub pielea obrajilor ţâşneau parcă de pe chipul lui pătrat; avea buzele groase şi nasul turtit. Şi cu toate astea, pielea obrazului era albă. Asta te uimea din capul locului. In locul suviţelor de păr négru ale eschimosului, părul lui era de-un blond roşcat. Ciuf stufos şi sbârlit, ca o coamă de leu. Cât despre ochii lui, de-un albastru ciudat, deveneau dintr'odată, atunci când se mânia de pildă, de-un cenuşiu aprins, ca ochii de pisică, ori sclipitori într'un fel de neastâmpăr, ca pulberile învăpăiate ale nopţii.

Nimeni nu ştia dacă Bram avea tovarăşi sau prieteni. Il înconjura, în această privinţă, un fel de taină. Nicicând, oriunde s'ar fi aflat, nu rămânea mai mult decât atât cât îi era de trebuinţă ca să schimbe cu alte mărfuri, blănurile aduse. Treceau luni până să-l mai vadă cineva în locul pe unde fusese mai înainte. Rătăcea necontenit.

Mai mult sau mai puțin, poliția din North-West îl supraveghia și era mai totdeauna pe urmele lui. In numeroase rapoarte, trimise de paznici din mari depărtări, sau scrise la reîntoarcerea lor în cartierul general, se găseau fraze de neînțeles ca acestea: *„L-am zărit pe Bram cu lupii lui, călătorind spre miază-noapte"*. Sau, alte-ori: *„Bram a trecut pe lângă noi, întovărășit de lupii lui"*. Timp de doi ani poliția îi pierdu urma. De-abia atunci când Bram se rătăci în inima „Țării de pucioasă", spre răsărit de lacul Marelui Urs, îl găsiră. Regăsindu-l, îl supravegheară și mai de-aproape. Înfățișarea lui da oarecum de bănuit. Părea că într'o bună zi avea să se întâmple ceva.

Și într'adevăr, acest ceva se și întâmplă. Bram ucise un om. Săvârși acest lucru cu-atâta îndemânare, omul, sdrobit în mâinile lui uriașe ca o nuia avu atât de puțin timp să strige uf! ori să cheme pe cineva în ajutor, încât Bram era tare departe mai 'nainte ca cineva să fi descoperit că învinsul murise.

O altă nouă tragedie trebui să se deslănțuie; de-abia după cincisprezece zile, Caporalul Lee, întovărășit de unul din oameni lui, plecase din Fort Churchill, ca să-l aresteze pe Bram. Îl întâlniră în marginea pădurii Barren. Se aflau încă departe de el, cam cu un sfert de milă, și se grăbea să-l ajungă, când auziră un hohot de râs ciudat. Bram r.. trase asupră-le cu nici un fel de pușcă. Se mulțumi să-și ațâțe haita de lupi. Printr'o minune, caporalul Lee nu muri numaidecât. Se putu târî, după fuga lui Bram, până la cea mai apropiată colibă. Își dădu sufletul după câteva clipe și-un om din împrejurimi alergă la Front Churchill să dea de veste.

In urma acestei întâmplări, Bram dispăru cu desăvârșire și nici-un ochiu omenesc nu-l mai văzu.

Ah, dacă coperțile unei cărți ar putea să ascundă povestea vieții pe care-o duse în acest timp, dacă paginile ei ar putea desvălui toată grozăvia pe care fusese nevoit s'o îndure timp de patru sau cinci ani în șir, fără îndoială că multe i s'ar fi iertat în cele din urmă. Bram și haita lui de lupi! Această împerechere de cuvinte nu e de-ajuns ca să îngrozească pe cineva? Sigur, la gândiți-vă! Singur în tovărășia lor! Să n'audă un glas și nimănui să nu-i poată vorbi! Să nu se poată apropia niciodată de-o margine de sat ca să-și adune cele de trebuință pentru trai! Un frate al lupilor, un om fiară... O dihanie...

După trei ani, toi ce-ar mai fi putut rămâne dintre câinii lupi, pieriseră. Acum nu-i mai rămâneau decât lupii sălbateci. Bram avusese grijă să dea de-o parte douăzeci dintre lupoaicele cele mai curate, [illegible]

natece, de-o răutate nemaipomenită. Se văzuse silit să-i omoare pe cei mai tineri de cari nu mai avea nevoie, întrucât băgase de seamă că nici ei nu-şi doreau libertatea. Prin instinct, recunoşteau în el pe „cel mai tare", şi-atunci deveniseră sclavii lui.

Şi el se plecase asupră-le, după cum şi ei se plecaseră asupra-i; şi el îi iubea. Ii ţinea loc de familie, de fraţi, de surori, de nevastă şi de orice altă fiinţă. Cu ei dormea, cu ei mânca şi, tot cu ei, îndura foamea atunci când lipsea hrana. Erau pentru el un fel de tovărăşie şi de ocrotire. Atunci când provizia de carne era pe sfârşite, îşi trimitea haita în goană după reni şi cerbi, dacă ştia că se pot găsi prin partea locului. Adeseori lupii, plecaţi la vânătoare, înaintau câte douăsprezece mile. El însă ştia unde să-i găsească şi rămânea totdeauna destulă carne pe oase pentru clipa când ştia că s'au reîntors.

Patru ani trăiţi într'o astfel de pustietate! Oamenilor poliţiei nu le venea să creadă. Rânjeau cu neîncredere, atunci când svonuri îndepărtate se iveau să adeverească precum că Bram fusese văzut şi că trăia, că glasul lui ascuţit fusese auzit în liniştea posomorâtă a nopţilor de iarnă chemându-şi haita ale cărei urlete înfiorau împrejurimile, şi că paznicii şi Indienii căutaseră, în cele patru părţi de lume, să-i descopere urmele, fără pic de răgaz.

Aceşti martori încurcau şi mai mult adevărurile stabilite de ei mai 'nainte, printr'un fel de amestec de presupuneri în legătură cu *Năluca sburătoare*, o veche superstiţie franceză, care încă îşi are temei în Northland şi pe care nimeni n'o socoteşte glumă. Sub acest nume se îmbracă toţi acei ce-şi vând sufletele Necuratului, în schimbul puterii de-a pluti prin văzduh. Şi se găseau oameni cari mărturiseau cu toată seriozitatea, jurând chiar cu mâinile pe cruce, că-l văzuseră cu ochii lor pe Bram întovărăşit de haita lui, urmărind, în nemărginirea cerului, nălucile întunecate ale dihăniilor pe cari aveau de gând să le vâneze.

Scurt, poliţia rămase încredinţată că Bram murise. Şi Bram, în acest timp, fugea de privirile oamenilor, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fraţii săi lupi.

Sângele alb, cu toate astea, în vinele în cari clocoteşte, e o sevă vie, şi pururi, în pieptul larg al lui Bram, pâlpâia flacăra unei dorinţi nepotolite. Dorinţa, am putea zice mai groaznică decât moartea, de-a auzi glasul semenilor lui. Şi, totuşi, niciodată nu iubise pe vre-un bărbat ori pe vre-o femee

Din această dorință trebuia să se nască posomorîtul neastâmpăr care trebuia să adaoge alte două făpturi omenești, un bărbat și-o femee, la sbuciumul vieții lui Bram.

II
CIUDATA DESCOPERIRE

Bărbatul se numea Filip Brant.

In seara aceia sta pe-un scaun în coliba lui Pierre Breault; masa se afla între ei amândoi. Soba de tinichea aproape că se înroșise din pricina flăcărilor. Afară începuse să se întunece.

Pierre, vânătorul de vulpi, își clădise coliba la marginea unei lungi și înguste pădurici de brazi scunzi, cari înaintau până în Barren. Vântul mugea cu glas plângător prin văzduh și-l înfiora pe Filip. Nu departe, spre răsărit, se afla golful Hudson. Deschizând ușa colibei, ai fi auzit tunetul surd, neobosit, al curenților submarini, luptând fără preget cu ghețurile ca să-și deschidă cale printre stânci, până aproape de Oceanul Înghețat. Din când în când, tunetele erau înăbușite de-un alt vuiet, mult mai puternic și mult mai răsunător. Era vuietul munților de ghiață ce crăpau, despărțindu-se în două, ca și cum un mare cuțit i-ar fi despicat.

Către apus, dimpotrivă, se întindea liniștitul Barren, mort și nemărginit, fără nimic, fără o stâncă, fără un stufăriș. Peste zi, un cer jos și cețos, un cer de granit cenușiu, stăbătut de valuri de purpură, îl învăluia pe de-a 'ntregul într'un amestec de nouri, așa cum învăluise Gustave Doré *Infernul* lui Dante, în vestitul tablou de care Pierre Breault își amintea că-l văzuse cândva. Și pururi cerul părea că e gata să se prăbușească în cascade înspăimântătoare. Peste noapte, de-asemeni, când vântul se tânguia în urletele ascuțite ale vulpilor albe, privelișteа devenea și mai înfiorătoare.

— Precum e adevărat că nădăjduiesc să intru în rai, îți jur, *m'sieu,* că l-am văzut cu ochii mei... repeta necontenit Pierre, cu coatele lipite de masă.

Filip Brant, care făcea parte din patrula pornită de la Fort Churchill, desprinsă și ea din poliția de la North West, își stăpâni un zâmbet și fu cuprins de îndoială. Știa că Pierre Breault e un om de ispravă, altfel nu și-ar fi construit el singur coliba în inima stufărișului de pe Barren ca să vâneze vulpi albe. Mai știa de-asemeni că Pierre nu era câtuș de puțin superstițios, cum erau cei mai mulți dintre oamenii de aceiași meserie cu el; fiindcă țipetele și hohotele cari, peste noapte, străbăteau

lupta nedomolită a vânturilor, l-ar fi îngrozit şi-ar fi fugit departe de locul unde se afla.

— Iţi jur! adăogă iarăşi Pierre.

Chipul lui Filip se însufleţi, iar sângele în clocot îi aprinse obrajii. Îşi întinse pumnii pe masă şi-i strânse cu neastâmpăr. Era un om de treizeci şi cinci de ani. Era, ca şi Pierre, voinic şi bine legat. Ochii lui însă, de-un albastru de oţel, erau tot atât de limpezi pe cât erau ai lui Pierre de scânteetori. Într'o vreme, foarte îndepărtată, purta vestmântul oamenilor civilizaţi, în marele oraş în care trăia. Acum însă purta îmbrăcăminte din piele de ren, cu mânecile cusute cu ciucuri, mâinile îi deveniseră noduroase şi, pe obraji, vânturile şi furtunile săpaseră brazde adânci.

— E cu neputinţă, se împotrivi el, Bram Iohnson e mort.

— Trăieşte, *m'sieu*.

Glasul lui Pierre avu un tremur ciudat.

— Dac'aş vorbi ca să mă aflu în treabă, dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei, atunci, *m'sieu*, te-aş îndreptăţi să te îndoieşti.

Ochii îi scânteiau străpunşi de-o flacără posomorâtă. Urmă, cu glas şi mai neliniştit:

— Eram aci, aşa cum ne aflăm acum, când am auzit urletele haitei lui. M'am apropiat de uşe şi, lăsând-o întredeschisă, m'am oprit în prag, ascultând în puterea nopţii, cu gând că poate-l voi zări. Nu erau departe, la dracu', şi veneau în grabă. Pe zăpada îngheţată, am auzit sunând copitele unui ren. A trecut în goană, ca un vârtej, cu haita de lupi urlând în urmă-i; se desprindea din urlete un glas, mai puternic decât strigătul pe care l-ar înălţa în văzduh zece oameni la un loc. Era glasul lui Bram Iohnson, care pornise după carne. Doamne, da, chiar aşa e. Trăieşte. Şi asta nu e tot. Nu, nu, nu e tot!

Îşi pocni degetele şi-şi împreună mâinile una într'alta. Pentru a treia sau a patra oară de-un sfert de ceas, Filip băgă de seamă că n'avea alt gând decât să aţâţe în el o furburare nemărginită. Neîncrederea lui se risipise oarecum şi începea să creadă cu tot dinadinsul în spusele lui Pierre.

— Şi după asta? întrebă el. L-ai mai văzut?

— Da, răspunse Pierre. Şi foarte de aproape. Ceiace-am făcut, n'am să mai fac a doua oară, *m'sieu*, chiar dac'ar fi vorba de toate vulpile dintre Atabasca şi golful Hudson. M'am purtat ca un om cu mintea rătăcită. Parcă un fel de nălucire m'a smuls în puterea nopţii din colibă. Am urmărit haita drăcească. Prin zăpadă călcam numai pe urmele lăsate de labele lupilor şi de încălţămintea omului. Da, i-am urmărit. Am ajuns tocmai

în clipa când se împărțea vânatul și-am auzit neastâmpărul tăi cilor haitei care sfâșiau carnea, da, da, și rânjetul înăbușit al glasului omenesc amestecat în vuietul sfâșieni. Din fericire pentru mine, vântul îmi bătea drept în față și acest convoi de suflete blestemate n'avea cum să mă descopere, fie prin miros, fie zărindu-mă. Dacă însă, vântul ar fi bătut împotrivă, ce s'ar fi întâmplat cu mine, mânie a lui Dumnezeu!

Un nou fior îl străbătu pe Pierre Breault. Strângându-și și desfăcându-și necontenit degetele, pe cari le pocnea din încheeturi, urmă:

— Și cu toate astea, *m'sieu*, am rămas pe loc, aproape îngropat sub nămeții de zăpadă. După o clipă nesfârșit de lungă, om și lupi se îndepărtară. Căutai să m'apropii de fiara înjunghiată. Era un ren, voinic și mare, și băgai de seamă că se ospătaseră numai cu partea dinapoi. Pornii din nou pe urma lor; noaptea era atât de întunecoasă încât nu vedeam nici la zece pași înaintea mea. Ajunsei la marginea unei păduri. Aci, însuși Bram aprinsese un foc mare. Puteam să-l privesc în toată voia și, pe Sfânta Fecioară, l-am recunoscut numaidecât. Mai 'nainte de-a fi săvârșit nelegiuirea, a intrat de două ori în coliba mea. Trăsăturile îi erau aceleași. Lupii îl înconjurau, în lumina focului, și parcă nu mai puteai face deosebire între ei și om. Vedeam cum îi mângâie, le zăream boturile sclipitoare; auzeau cum își frecau coapsele unul de altul. Și el le vorbea și, vorbindu-le, râdea în barba-i lungă. Atunci, pe neașteptate, mi s'au limpezit gândurile. Am luat-o la goană înapoi spre colibă. Fugeam de-mi stăraiau picioarele, așa-l că nici lupii, dacă m'ar fi simțit, nu mă puteau ajunge. Și așa încă nu s'a fost...

Degetele lui Pierre începură din nou să trosnească din încheeturi, în timp ce ochii căzu ținută spre Bram.

— D-ta mă crezi, *m'sieu*?

Filip clătină din cap.

— La urma urmei, asta pare ceva cu neputință. Și totuși, nu mă îndoiesc, Pierre, că d-ta n'ai visat...

Pierre Breault trase aer mult în plămâni, în semn de mulțumire, și se ridică pe jumătate în vârful picioarelor.

— Și-ai să mă crezi dacă îți voi spune și restul?

— Da.

Intră în odaia în care dormea și se reîntoarse numaidecât cu un săculeț din piele de ren, în care de obicei își păstra amnarul, piatra de scăpărat și tot ce-i era de trebuință pentru aprins focul atunci când pleca la vânătoare.

— În ziua următoare, reluă el, așezându-se în fața lui Filip,

mă reîntorc, *m'sieu,* acolo unde îl văzusem pe Bram. Dar atât el, cât şi lupii ce-l înconjurau, plecaseră. Dormise peste noapte sub crengile unui brad. În zori pornise la drum. Pe miile de coarne ale diavolului! Ai fi zis că zăpada fusese măturată în urmă-i. Atât erau de largi urmele cismelor cu cari încălţase picioarele-i uriaşe, încât se amestecaseră val-vârtej cu urmele lăsate de labele lupilor. Am cercetat împrejurimile, cu gând că voi putea descoperi vre-un lucru uitat de el în graba plecării. Şi-am izbutit să găsesc cu totul altceva.

Privirea lui Pierre, mai mult decât mişcările degetelor lungi şi subţiri cari desfăceau băierile pungii din piele de ren, ascuţi luarea-aminte chinuită a lui Filip. Aştepta, fără să poată rosti un cuvânt.

— Iată, *m'sieu,* zise Pierre. E o capcană de iepuri, care, se vede treaba, i-a scăpat din buzunar în zăpadă.

Şi i-o întinse lui Filip.

Opaiţul cu grăsime, atârnat de tavanul colibei, lumina masa aşezată între amândoi. Filip, după ce ţinti capcana o clipă, lăsă să-i scape un strigăt de mirare.

Pierre se aştepta la una ca asta. La început se îndoise în privinţa spuselor lui. Acum el era biruitorul; obrazul îi era înseninat de mulţumire. Cât despre Filip, ai fi zis că i se tăiase răsuflarea. Privea cu un fel de luare-aminte, pe care şi-o stăpânea din toate puterile, obiectul ciudat care, sub flacăra opaiţului, îi scânteia în mână. Nu mai încăpea niciun fel de îndoială. Capcana era lungă de aproape un yard, cu o cataramă chipeweiană la un capăt, şi cu un nod la celălalt. Nimic de mirare pân'aci.

Dar capcana era lucrată din părul auriu al unei femei.

III

BRANT IA O HOTARARE

Se întâmplă ca, sub povara unor impresii puternice, spiritul, fără să-şi mai piardă vremea cu judecata, porneşte de-adreptul către o hotărîre grabnică, pe-atât de neaşteptată, pe cât au fost la rândul lor şi impresiile.

După cel dintâi strigăt de uimire, Filip Brant rămase tăcut câteva clipe. Nu-i spuse nimic lui Pierre. Vântul ce se rostogolea peste creştetul colibei se linişti dintr'odată şi, într'o linişte grea, tic-tacul ceasornicului lui Filip bătea ca o tobă de copil. Pe încetul, ochii i se desprinseră de pe firele mătăsoase pe cari le ţinea în mână şi se întâlniră cu acei ai lui Pierre.

Acelaş gând, fără îndoială, încolţise în mintea amândorora. Dacă şuviţele de păr fuseseră negre... Dacă fuseseră cumva castanii... Dacă avuseseră cândva o altă culoare, de pildă roşcată, cum e părul femeilor echimose din Makenzia de jos... Dar nu; prea se asemuia cu aurul, c'o adevărată risipă de aur.

Pe când tăceau amândoi, Filip scoase din buzunar un cuţit şi tăie un fir de păr de de-asupra celui de-al doilea nod. Un mănunchi scânteetor se împrăştie pe masă, unduitor ca un şarpe. Aurul nu era un aur roşu, cu răsfrângeri posomorîte sau bronzate, sub lumina opaiţului. Era un aur blond, cum Filip nu-şi amintea să mai fi văzut vre-odată. Şi nu se putea stăpâni să nu admire neobişnuita răbdare cu care fusese ţesută capcana.

Il privi din nou pe Pierre.

— Pe semne, zise Pierre, Bram e întovărăşit de o femee.

— Nu mai încape nicio îndoială, răspunse Filip. O femee care trăieşte, dacă nu cumva...

Dar nu sfârşi. Cei doi oameni se înţeleseră. Aceiaşi groaznică întrebare îi chinuia. Pierre se mulţumi să înalţe din umeri. La o astfel de întrebare ce-ar fi putut răspunde? Şi, cum o undă de vânt izbi de-odată uşa colibei, ca şi cum o mână omenească ar fi clătinat-o, se cutremură.

— Drace! strigă el, redevenind iarăşi stăpân pe el şi desvăluindu-şi într'un zâmbet şirul mărunt al dinţilor albi. Toată această poveste m'a neliniştit oarecum. Bram cu haita lui de lupi în bătaia focului, apoi această capcană ciudată...

Şi din nou îşi coborî privirea spre împletitura scânteietoare.

— Ia gândeşte-te, Pierre, reluă Filip. Ai mai văzut tu cândva un păr de-o astfel de culoare?

— Nu, *m'sieu*. Niciodată în viaţa mea. O singură dată cel puţin.

— Şi cu toate astea, ai întâlnit multe femei albe, la Fort Churchill, la York Factory, la Lacul Ciutei, la Cumberland House, la Nerway House şi la Fort Albany.

— Ah! Ah! Ah! Şi'n multe alte locuri, *m'sieu*. La Lacul lui Dumnezeu, la Lacul Singurătăţilor, şi în apropiere de Makenzie. Dar nicăeri n'am întâlnit femee că fi avut un astfel de păr.

— Şi, Bram, după câte ştim, nu s'a coborît niciodată spre miază-zi mai departe de Fort Chipewyan. Asta ne încurcă cu desăvârşire, nu-i aşa, Pierre? Haide, vorbeşte! La ce te gândeşti ?

In vinele lui Pierre clocotea un sânge amestecat din sângele francez şi sângele rasei *Cree*. Ochii i se măriră peste măsură sub privirea nemişcată a lui Filip.

— Mă gândesc, răspunse el cu un fel de nehotărîre, la *Nă-*

lzeu sburătoare, la dihănii, la... la... Faci foarte bine că îmi pui atâtea întrebări, fiindcă numai astfel știu ce trebuie să cred. Nu sunt câtuș de puțin un superstițios. Nu, nu, și nu... Nu sunt un om superstițios...

Își luă o înfățișare din ce în ce mai nehotărîtă, iar glasul îi deveni parcă și mai înăbușit.

— Dar, ce vrei, se povestesc pe seama lui Bram și-a lupilor lui atâtea drăcovenii... Se zice că și-ar fi vândut sufletul diavolului, ca să-i înlesnească putința să sboare prin văzduh atunci când vrea și să se schimbe în lup. Mulți oameni i-au auzit cântând *Cântecul rătăcitorului*, sus, în înaltul cerului, întovărășit de urletele haitei lui. Așa mi s'a spus, mie care îți vorbesc acum. Am întâlnit odată un trib indian întreg, gata să se lase robit de fel de fel de descântece, numai fiindcă îl văzuseră pe Bram înconjurat de lupii lui ocupat să-și construiască o casă de vrăji în inima unui nour încărcat de fulgere și brăzdat de tunete. Și nu e câtuși de puțin surprinzător, prin urmare, că vânezi iepuri cu o capcană făcută din părul unei femei.

— Și iarăși, nu e de mirare, adăogă Filip, că poate schimba părul negru în șuvițe de culoarea soarelui?

— Dar tot ce se spune e oare adevărat? Cine știe?

Pierre își morfolea limba în gură, ca și cum o îmbucătură pe care ar fi înghițit-o cu noduri ar fi fost gata să-l înăbușe. Timp de câteva clipe Filip băgă de seamă că lupta cu el însuși, sbătându-se împotriva unor vechi superstiții, adormite în el, cari de-odată se aprinseseră ca o grămadă de pulbere. Dar, încleștându-și dinții, se așeză mai bine pe scaun și, lăsându-și capul pe spate:

— Astea sunt basme, *m'sieu* zise el, bune de adormit copiii. Și căută să-și stăpânească tremurul glasului. Pentru asta ți-am arătat capcana. Bram Johnson n'a murit. Trăește. Și apoi, mai e întovărășit și de-o femeie, dacă nu cumva...

— Da, dacă nu cumva...

Și același gând, care le trecuse prin minte cu câteva clipe mai înainte, le fulgeră în priviri, fără ca unul sau celălalt să îndrăznească, să și-l mărturisească.

Filip încolăci în jurul degetului, cu grijă, șuvița de păr, apoi o vârî într'un săculeț de piele pe care îl scoase din buzunar. Într'un târziu, cu aceiași nepăsare, își îndopă pipa și o aprinse. Se îndreptă spre ușe, o deschise și rămase o clipă nemișcat ascultând mugetul vântului rătăcit peste Barren. Pierre, cu coatele pe masă, îl privea cu luare-aminte.

Filip închise ușa și se așeză din nou în fața tovarășului

său. Se simți de-odată îmboldit să ia cea mai strașnică hotărâre.

— De-aci, până la Fort Churchill, zise el, sunt aproape trei sute de mile. La jumătatea drumului, în partea de jos a lacului Crist, Mac Veigh în tovărășia camarazilor lui și-a așezat cartierul general. Dacă pornesc în urmărirea lui Bram, am nevoie ca Mac Veigh să primească o înștiințare dela mine, pentru ca s'o poată duce mai departe la Fort Churchill.

Poți tu oare, Pierre, să-ți părăsești undițele de prins pește și capcanele de vulpi, ca să duci această înștiințare?

Pierre șovăi, apoi răspunse:

— O voi duce.

Până la un ceas după miezul nopții, Filip se îndeletnici cu redactarea raportului. Fusese însărcinat să pună în urmărire o bandă de tâlhari indieni. O afacere mult mai însemnată se pusese de-a curmezișul în calea lui și-l înștiința despre aceasta pe Inspectorul Fitzgerald, care comanda divizia dela Fort Churchill. Povesti tot ce auzise dela Pierre Breault și-i dădu să înțeleagă că trebuia să-și ia asupră-și o sarcină cu mult mai grea. Bram Johnson, de trei ori ucigaș, trăia. Sfârși, cerând ca altul să fie trimis în locul lui pe urma indienilor și-l deslușea, atât cât îi sta în putință, pe ce căi avea să pornească de îndată, ca să poată da de urmele lui Bram.

După ce întocmi raportul îl reciti. Nu-i lipsea nici punct, nici virgulă.

Filip nu pomenise câtuș de puțin despre capcani și părul arțiu.

IV.

NOAPTEA A OPTA

A cincea zi de dimineață, furtuna se năpustea cu aceiași furie peste Barren. Filip porni numaidecât la drum, călăuzit de Pierre Breault, spre locul unde corcitura îl văzuse pe Bram Johnson, în tovărășia lupilor lui. Trecuseră trei zile din noaptea aceea și, când ajunseră la bradul care-i slujise lui Bram de adăpost, conacul era îngropat aproape de de-a'ntregul în zăpada pe care vântul o îngrămădise rostogolind-o din larguri.

Din acest punct, Pierre îi arătă lui Filip, cu deplină încredințare, drumul pe care pornise Bram a doua zi de dimineață. Filip își cercetă busola și așeză acul în spre urma care acum nu se mai vedea. Trase de-aci o încheere hotărâtoare.

— Bram, zise el către Pierre, trebuie să fie ascuns prin împrejurimile stufoase ale Barren-ului. După asta am să mă călăuzesc. Poţi să adaugi acest lucru, pe lângă cele ce i-am scris lui Mac Veigh. Dar, în ceiace priveşte capcana, Pierre, nici un cuvânt. E mult mai bine, înţelegi. Dacă într'adevăr Bram e o dihanie şi împleteşte coada de aur pe undele vântului...

— Nu-i voi spune nimic, *m'sieu*, făcu Pierre tresărind.

Işi strânseră mâinile şi se despărţiră în linişte. Filip se întoarse cu faţa către apus şi, curând, când întoarse capul, nu-l mai zări pe Pierre.

Trecuse de-abia un ceas, când simţi parcă un fel de nelinişte la gândul că singur se aruncase în mrejele unei întâmplări mai mult decât primejdioase. Din motive asupra cărora se oprise în timpul nopţii, îi lăsase lui Pierre sania şi câinii şi-acum, călătorea parcă mai sprinten. In sacul de drum, de-o greutate de patruzeci de livre, bine strâns între umeri, chitise un cort de mătase, greu de trei livre, în stare să se împotrivească vânturilor celor mai aspre. Restul poverii se alcătuia din cincisprezece livre de făină şi, pentru vremea cât avea să stea pe loc, din alte raţii, cu multă chibzuinţă îngrămădite, fie în praf, fie în foi uscate: patru duzini de ouă şi-o livră de praf de ouă: douăzeci şi opt de livre de cartofi, dintre cari patru livre uscaţi; patru livre de ceapă, dintre cari un sfert concentrată; şi aşa mai departe. Adăogând şi vânatul pe care-l putea doborî pe drum. avea hrană pentru o lună. Arme, avea o puşcă, revolverul Colt şi o provizie de încărcătură.

Pe când se gândea la această hrană sărăcăcioasă, şi totuşi atât de preţioasă, pe care-o ducea în sac, pe umăr, începu să râdă, cu un fel de râs batjocoritor. Alt gând îi trecu deodată prin minte, cel din zilele pe cari le trăise. Ce-ar fi zis vechii lui prieteni dacă, prin cine ştie ce întâmplare le-ar fi fost ursit să ia parte în tovărăşia lui la un astfel de ospăţ? Şi mai cu seamă, ce-ar fi zis Mignon Davenport, şi ce ar fi făcut? Nu ştia ce să creadă. Vedea parcă groaza amestecată în sângele-i albastru, urcând spre obrajii ei aristocratici. Vântul, ce sufla peste Barren, ar fi fost în stare să stingă viaţa în vinele tinerei femei care, într'o clipă, şi-ar fi sgârcit trupul şi-ar fi căzut moartă. O cunoştea destul de bine, fiindcă, pe vremuri, fusese vorba s'o ia în căsătorie.

I se părea ciudat că şi-acum se mai putea gândi la ea, în clipa când rătăcea prin zăpadă pe urmele lui Bram. Cu toate astea, nu putu dintr'odată să îndepărteze un astfel de gând.

Ar fi putut pune rămăşag că şi ea, ca toţi vechii lui prieteni, îl uitase. Nici prietenia, nici dragostea nu sunt statornice în aşa zisa lume mare. Cât despre Mignon, ar fi fost de prisos să-şi mai bată capul. Îşi încreţi obrajii şi, sub muşcătura vântului, zâmbetul sfârşi într'un rânjet.

Soarta e o făptură plină de sburdălnicie. Frumoasă farsă le mai jucase el, Filip, tuturor! Un început de pneumonie în zilele dintâi, apoi amândoi plămânii începură să-i şuiere. Ftizia galopantă, sau ceva apropiat, care-ţi învineţeşte obrajii şi-ţi scurge sângele din vine, se ivi pe neaşteptate. Groaza se răsfrânse, din zi în zi mai puternică, în ochii mari, albaştri, ai frumoasei Mignon. Până în clipa când se ivi singură şi, cu o nevinovăţie de copil, îi spuse neted că i-ar fi fost tare greu să-şi vestească prietenele că era logodnica unui ofticos.

Începu să râdă cu hohot amintindu-şi de toate astea. Şi râsul lui se deslănţui cu-atâta furie încât Bram, cu tot *muget*ul vântului, l-ar fi putut auzi dela o depărtare de mai bine de-o sută de yarzi. Ofticos! Filip, încrucişându-şi braţele, suflă din adâncul plămânilor şi făcu să-i pârâie muşchii vânjoşi. Îşi umplu din nou plămânii cu aer rece; apoi îl svârli înapoi cu sgomot, ca pe-un abur scăpat dintr'o supapă. Clima din miază-noapte fusese pentru el mântuitoare; în miază-noapte erau păduri minunate, zări nesfârşite, râuri şi lacuri, zăpezi adânci şi groase. Numai în miază-noapte se putea hrăni o fărâmă de om, cu trupul mort pe jumătate, dacă omul are nenorocul să mai scape. De-aceia îi era dragă această climă din miază-noapte care îl scăpase. Şi, fiindcă îi era dragă, se angajase ca poliţist de mai bine de doi ani. Avea de gând să se reîntoarcă în sud pentru câteva zile, ca să mai petreacă. In cluburi, avea să se facă din nou cunoscut vechilor lui prieteni şi, de îndată ce l-ar fi văzut pe deplin sănătos, Mignon putea muri de ciudă, Mignon cea cu ochii de copil.

După ce se lăsă câtva timp pradă unor astfel de gânduri, îşi aminti de omul ciudat pe urmele căruia pornise. In cei doi ani de slujbă îi fusese îngăduit să-l cunoască foarte bine pe Bram, izbutind în acelaş timp să-şi apropie fără multă bătaie de cap întreaga poveste a neamului Iohnson.

Pentru indieni şi corciturі, Bram era socotit ca un fel de monstru, un vrăjitor, un fel de Satan căruia îi sta orice în putinţă. Poliţia vedea în el ucigaşul cel mai primejdios dintre câţi rătăciseră prin Northland. N'avea decât o singură ţintă: să-i puie mâna în gât, şi fericitul care-ar fi putut să-l prindă,

mort sau viu, putea fi încredințat mai din'nainte că-și cucerea singur, pe bună dreptate, gradul de sergent. Această ambiție și nădejdea de-a izbuti înflăcăraseră multe inimi netemătoare, până în ziua când lumea rămase pe deplin încredințată că Bram era mort.

Filip stătuse deseori de vorbă cu mulți dintre camarazii lui, mai mult sau mai puțin înzestrați c'o fărâmă de înțelepciune, despre răutățile lui Bram, și îngăduința lui cu privire la cele săvârșite de omul blestemului nu turburase pe nimeni.

Nu numai gândul că putea cuceri gradul de sergent îl îndemna în clipa aceia să străbată pustietățile din Barren. Angajamentul lui în poliție avea să sfârșească peste câtăva vreme și își făurise alte planuri pentru viitor. O altă putere lăuntrică se neliniștea în el.

Din clipa când ținuse între degete șuvița din părul de aur, se simțea în prada unei ciudate turburări și-l stăpânea parcă o altă pornire, de care până atunci n'avusese cum să-și dea seama și pe care, în ajun chiar, nu fusese în stare să i-o împărtășească lui Pierre Breault. Aceste gânduri acum prindeau ființă. Nu mai era un vânător de oameni, un cercetător cu cugetul rece, legat de viață și de rosturile altuia. Nu se mai îndoia că datoria lui era să-l prindă pe Bram și să-l ducă legat la Cartierul General, și se simția neînduplecat în această hotărâre, cu toate că... Ciudata capcană de aur era un necunoscut care, d'n punct de vedere, rămânea strâns legat de toate hotărârile lui. De-aceia lucrurile nu mai erau acum atât de simple.

Își spunea de-asemeni din când în când, că el singur încurca lucrurile, poate dintr'o anumită plăcere, datorită mai cu seamă închipuirii. Bram, și ar fi putut procura șuvițele de păr prin cine știe ce mijloc, pe căi lăturalnice. Oare această prețioasă capcană nu era cumva un fel de talisman pe care Bram îl purta cu el de c'ne știe când, un talisman împotriva boalelor și-a Necuratului, scump numai gândurilor lui chinuite de superstiții?

Filip, parc'ar fi vrut să-și facă singur în necaz, nu putea să creadă c'ar fi putut fi astfel. Și, la amiază, când se opri ca să aprindă focul, să-și încălzească ceaiul și să-și desmorțească plăcinta de ovăz, scoase din nou șuvița aurie d'n pungă, ca s'o cerceteze mai de-aproape, cu mai multă luare-aminte ca în ajun.

Ei bine, nu! N'avea de ce să se mai îndoiască. Șuvița fusese tăiată de curând din coșița unei femei. Altfel, cum ar fi rămas atât de mătăsoasă și de scânteietoare în lumina pa-

lidă a soarelui? Îi admira lungimea și moliciunea, țesătura minunată a fiecărui fir, de-aceiași lungime și de-aceiași culoare.

Mâncă în grabă și porni din nou la drum. Trei zile de viscol acoperiseră pe de-a'ntregul cu fulgi de zăpadă orice urmă lăsată de Bram și de lupii lui. Filip rămânea totuși încredințat că Bram nu se afla departe de Barren. Marele Barren din miază-noapte, care nu e însemnat pe hartă, oceanul de zăpadă în care, de-atâta vreme, își găsise un adăpost împotriva legii. Întins de cinci sute de mile, dela răsărit spre apus, aproape de gradul al șaizecilea, nemărginitul Deșert Alb fusese, pentru el și pentru pașii lui rătăcitori, ceiace Pacificul a fost pentru piratii de odinioară. Aceste groaznice singurătăți, și Filip se cutremura numai când se gândea la ele, erau mult mai rele decât regiunile polare în cari numai tovărășia Eschimosului putea fi primejdioasă. Ceiace își pusese în gând să ducă la bun sfârșit, era peste puterile lui. Singurul mijloc de izbândă se rezima pe nădejdea că vremea s'ar fi putut îndrepta și numai astfel ar fi putut descoperi vre-o urmă mai mult sau mai puțin proaspătă, lăsată de Bram, care le-ar fi îndreptat către alta și mai nouă.

Filip părea cu desăvârșire hotărât să nu părăsească marginea pădurii în care Bram își făcuse culcuș și unde, fără îndoială, nu putea zăbovi să nu se reîntoarcă, socotindu-l cel mai ferit adăpost.

Dacă, dimpotrivă, pornise de-a dreptul, prin albul nesfârșit, cele zile, câte săptămâni trebuiau să treacă mai 'nainte de-a se reîntoarce, ca să poată da de urma pașilor lui?

În noaptea următoare, viscolul, care bântuise de câteva zile, se domoli și, timp de-o săptămână, vremea fu foarte frumoasă. Frigul înțepa încă, dar ninsoarea încetase. Opt zile în șir Filip străbătu o sută douăzeci de mile spre apus. În cea de-a opta noapte, pe când se afla în cort, lângă foc, cercetând pentru a sută oară pentru a vedea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă.

V.

ÎNTÂLNIREA

Noaptea era atât de senină încât păreau vii umbrele ușoase ale brazilor întinse în largul zăpezii. Cerul, de-asupra, mai limpede decât undele mării, era spuzit cu miliarde de stele și Carul Mare împrăștia pulberi de lumină, ca o con-

stelaţie de aştri mărunţi. Universul se putea lipsi de lumina lunii. La o depărtare de trei sute de yarzi, Filip ar fi putut vedea şi-un cerb în mers.

Se încălzea la foc, de veghe, mângâind firele mătăsoase, adâncit sub povara gândurilor, asculta fără luare-aminte „cântecul văzduhurilor", această ciudată şi fantastică armonie pe care aurora boreală o împrăştie în nemărginire ca să-şi vestească ivirea. Era, când un şuier supărător, când un murmur blând, asemeni răsufletului unei pisici care toarce, şi, din când în când, ceva asemănător cu sumzetul metalic înăbuşit într'un stup de albine.

Când se trezi, după ce ascunse cu grije capcana de aur în sac, Filip se ridică dintr'odată şi îşi plecă urechea cu răsuflarea oprită.

Alte vuiete se amestecau printre cele ce colorau din văzduh. Intr'o clipă fu în picioare, apoi se strecură, printre stufişuri, până în marginea câmpiei albe, la câţiva yarzi de foc.

Vuietul s'auzea dela o depărtare de-aproape o milă, două poate. Era urletul lupilor.

De multe ori, în cei din urmă doi ani, Filip îi auzise. Dar niciodată nu-l turburase ca acum. Se afla drept în faţa cărării dincotro venea sunetul şi sângele începu să-i clocotească în vine. Cât ar sclipi un fulger, prin mintea lui trecu întreaga poveste pe care-o auzise din gura lui Pierre Breault. Aşa pornea la vânătoare Bram, întovărăşit de haita lui. Prin urmare, Bram se afla pe-aproape. Nu mai încăpea niciun fel de îndoială.

Se grăbi să se reîntoarcă în cort şi, la flacăra celor din urmă tăciuni, timp de câteva clipe, încălzi patul îngheţat al armei, apoi acoperi spuza cu cenuşe, împrăştie zăpadă de-asupra şi-o stinse cu piciorul. Reîntors din nou în marginea pădurii, se opri lângă cel mai înalt brad pe care-l găsi, gata, dacă s'ar fi ivit primejdia, să se cţere în vârful lui, ca să-şi caute un adăpost.

Primejdia nu se făcu mult aşteptată. Se ivi ca un iureş. Haita, călăuzită de omul-fiară, venea de-adreptul spre el. Se afla la două sau trei sute de paşi când Filip se urcă în copac. In timp ce se cţăra pe trunchiul copacului la o înălţime de aproape douăsprezece picioare, îşi simţi răsuflarea oprită şi inima în piept îi bătea ca un ciocan pe tobă. Bradul, care nu era mai gros ca un braţ de om, însemna pentru el un adăpost prea puţin prielnic. Işi aduse aminte de ziua in care i se întâmplase să atârne într'un cedru gros cât glesna piciorului un

cerb de-o mie de livre. In noaptea următoare, lupii roseseră trunchiul copacului ca pe-un șmoldoc de paie.

Odată urcat în vârf își adânci privirea în nemărginirea câmpiei, luminată de stele.

Lupii tăcuseră, semn că vânătoarea era pe sfârșite. Nu se mai auzeau decât copitele renilor puși pe goană, într'un fel de ciocănit surd de-alungul zăpezii înghețate. Năluca fiarei încolțite, gonind să-și apere viața, se ivi pe neașteptate. Din fericire pentru Filip, renul, urmărit de-aproape de lupii cari, în număr de douăzeci, se năpustiseră în cerc pe urma lui, se apropia acum de marginea pădurii; haita însă se străduia să-i ție calea. Umbrele cenușii trecură ca un vârtej, cu fălcile larg deschise, ca niște stafii cari promiseseră să vâneze vântul.

Din ascunzișul prea puțin prielnic în care se afla, Filip coborî ca să se ascundă în zăpadă. Socoti că renul, cu toate că se pierduse în neguri, mai 'nainte de-a fi fost ajuns, tot mai putea fugi la depărtare de-o milă. Ascuns în umbra copacului, el cercetă în juru-i cu și mai multă luare aminte, nădăjduind că peste puțin timp avea să-l zărească și pe Bram.

Sgomotul obișnuit al pașilor lui prin zăpadă se auzi într'adevăr peste câteva clipe. Sângele lui Filip îi clocotea în vine c'o furie drăcească. Omul pe care îl urmărea, avea să-i fie în preajmă. In timpul scurt ce trecuse decând cu năvala haitei de lupi, el căutase să-și pregătească și mai bine ascunzișul. Soarta, care îl avea pe semne în grijă, îi veni în ajutor pe neașteptate. Dibăcia care, în alte împrejurări, i-ar fi fost de trebuință ca să-l prindă pe Bram, în neputință de-a se apropia cumva de haită, gata oricând să se repeadă la cel mai mic semn al stăpânului, devenea pentru el un lucru de foarte mică însemnătate.

In timp ce lupii își vedeau de pradă, Bram avea să se înfățișeze singur, și lui nu-i mai rămânea decât să-l lege cot la cot.

Filip se ridică binișor în genunchi, apoi se propti în picioare, ascuns ca și pân'atunci în umbra capacului. Pușca îi era alături. In mâna dreaptă, pe care-o scoase din mănușe, ținea revolverul. Cercetând cu privirea în negurile înconjurătoare, aștepta ca Bram să se ivească pe urmele lupilor.

Dar atât vederea cât și sunetul sunt înșelătoare pe Barren: In timp ce-l căuta pe Bram cu privirea pe albul câmpiei, Bram se ivi pe neașteptate drept în fața lui, la mai puțin de douăzeci de pași. Filip rămase ca trăznit.

Își stăpâni strigătul care, cât pe-aci, era să i se smulgă din piept și, în aceiași clipă, Bram se opri scurt și rămase le-

mişcat în lumina stelelor, sorbind cu putere aerul rece în plămânii-i puternici, într'un ritm şuierător, în timp ce-şi pleca urechia spre locul unde ştia că se aflau lupii.

Era cu adevărat un uriaş, un om de-o înălţime neobişnuită. Poate că lumina îndoielnică a nopţii îi mărea şi mai mult înfăţişarea. Pe umeri îi cădea smocuri de păr în neorânduială într'un amestec încâlcit de alge marine. Barba îi era deasă şi scurtă, şi'n ochii-i aprinşi, ca de pisică, Filip zări trecând, ca o fulgerare, răsfrângerea stelelor. Cât despre expresia feţii, ea era aceia a unui om care pândeşte şi se ştie pândit, a unei făpturi în care se înrudeau omul cu fiara. Nicicând de-aci 'nainte Filip n'avea să uite ceiace se zugrăvea pe chipul lui Bram, un fel de neastâmpăr şi de răutate, ceva desnădăjduit pornit din negura unui suflet stingher şi înstrăinat de lume, o flacără vie şi neliniştită ce-i ardea în privirea sticloasă.

Clipa hotărâtoare se ivise. Degetele lui Filip strânseră cu şi mai multă însufleţire mânerul revolverului, şi înaintă cu câţiva paşi spre nălucă.

Bram, în clipa aceia, l-ar fi putut zări, dacă nu şi-ar fi întors capul uriaş în urmă, scoţând din gâtlej şi din piept un strigăt înfiorător ce părea că spintecă văzduhul. La început se deslănţui un fel de tunet, care sfârşi într'un muget ascuţit şi plângător, răţăcit la câteva mile în largul câmpiei. Filip nu mai auzise vre-odată un strigăt de om sau de fiară atât de înfricoşător. Era strigătul stăpânului care îşi chema haita, ai omului — fiară care îşi chema fraţii.

Strigătul se frânse de-odată şi se stinse într'un suier înăbuşit de sirenă. Poate că un gând necunoscut îi da dintr'odată de veste lui Bram Iohnson că se afla în faţa primejdiei. Astfel că, mai 'nainte ca Filip să-şi fi putut veni în fire, Bram se şi făcuse nevăzut în albul câmpiei, călăuzit în goană sub pulberea stelelor de largi răsfrângeri de lumină ce i măcinau pământul sub picioare. În acelaş timp, strigătul fu înlocuit de-un hohot de râs, ciudat, ca de nebun, pe care Pierre Breault îl auzise şi el cândva.

Fără să se mişte din loc, Filip începu să strige:

— Bram! Bram Iohnson, opreşte-te! Opreşte-te, în numele Regelui!

Erau cuvinte rostite de veacuri, cuvinte legate de cel mai groaznic blestem, cari duceau cu ele în tot cuprinsul nemărginitului Northland, măreţia şi atotputernicia legilor.

Bram auzi, dar nu se opri. Dimpotrivă, îuţi pasul. Filip îi strigă din nou:

— Bram! Bram Iohnson!

Dar hohotul de râs, drept orice răspuns, surd și necruțător, se auzi din nou, mișcător ca o amară batjocură.

Filip ridică revolverul. Fără să știe pe cine ochește, trase de două ori în direcția fugarului. Gloanțele trecură atât de aproape de capul lui Bram încât le auzi șuierând.

— Bram! Bram Iohnson! strigă Filip, pentru treia oară.

Era de prisos însă. Își lăsă brațul să cadă în lungul trupului și privirea îi rămase ațintită asupra nălucii uriașe care acum nu mai era decât o pată gata să se afunde în neguri unde, peste câteva clipe, pieri cu desăvârșire.

Filip se pomeni și mai singur sub cerul înstelat, încercuit de-o lume de neanturi. De-odată, își dădu seama de nebuneasca lui hotărâre. Se purtase ca un copil. Glasul îi tremura în așa chip când îl strigase pe Bram, încât Bram fusese în dreptul lui să-și bată joc de el. Dac'ar mai fi zăbovit, poate că'ar fi plătit scump această lipsă de chibzuință. Bram nu s'ar fi putut apropia întovărășit de haita lui de lupi?

Sângele clocotea și mai năvalnic în vinele lui Filip în timp ce căuta cu privirea în largul înzăpezit ce-l înghițise pe Bram. Cu frigul în oase, înfundându-se în stufărișul unde își întocmise un adăpost, se gândi la soarta caporalului Lee și-a tovarășului său. Avea să sfârșească și el ca ei? Nesocotința lui din clipa aceia nu-l putea călăuzi către acelaș desnodământ?

Socoti îndelung aceia ce-i rămânea de făcut, fie c'ar fi pornit spre rău, fie c'ar fi pornit spre bine. În vinele lui curgea sânge roșu curat și omului nu-i e niciodată îngăduit să desnădăjduiască. Timp de câteva clipe rămase în picioare în fața celor câțiva tăciuni stinși, apoi tot mai împleteau spre chipul lui rotogoale vinete de fum și căută să-și domolească neliniștea gândurilor.

Fără îndoială, nu se lomea de Bram. Cu toate că Bram era un uriaș, nu se da înlături să lupte fățiș cu el. Și strângea cu neastâmpăr revolverul în pumn, plimbându-și degetele pe trăgaci. Lupta însă n'avea s'o dea cu Bram, ci cu haita lui. Bram avea să-și asmută lupii, fără să-și arate chipul, mulțumindu-se să rânjească de departe, înadins ca să-i facă în necaz. Așa făcuse și cu caporalul Lee. Acum, când Filip îi dăduse de urmă și-i desvăluise întru câtva planurile, cum ar fi putut Bram, luptând pentru însăși existența, lui, să nu caute pe orice cale să scape, cât mai în grabă, de-un vrăjmaș de temut?

Apoi un gând ciudat îi trecu prin minte. Bram, așa cum îl văzuse peste noapte, nu era înarmat. Prinse din nou curaj și nădejde. Cățărându-se într'un copac, ar fi putut să lupte cu întreaga haită, omorând lupii unul câte unul. Cu revolverul

şi puşca, cu provizia de încărcături îndestulătoare, numai lui îi venea la îndemână să ducă lupta. Lucrul cel mai de seamă era să afle dacă, într'adevăr Bram n'avea cumva puşcă. Fiindcă atunci...

Filip ridică de jos blana pe care, cu câteva clipe mai 'nainte, o purtase pe umeri. Îşi umplu buzunarele cu gloanţe, gata de a fi slobozite şi, înaintând spre hotarele întinsului Barren, îşi aruncă ochii pe un brad puternic şi noduros, ceva mai îndepărtat de ceilalţi. De-aci putea să cerceteze împrejurimile, urmărind cu luare-aminte mişcările fugarilor. Dacă, dimpotrivă, Bram avea puşcă, atunci ţinta rămânea pe de-a'ntregul descoperită. In sfârşit, socotea că asta era singura cale pe care trebuia s'o urmeze

VI

VANATORUL POATE FI ŞI VANAT

Filip aştepta.

Uitându-se la ceasornic, băgă de seamă că aştepta de-un ceas şi că era aproape de miezul nopţii. Cel mai mic sgomot ce venea dinspre Barren, ori din stufărişul pădurii, îl făcea să se cutremure, chinuindu-l şi trupeşte şi sufleteşte. Rămânea pe deplin încredinţat că Bram şi haita lui se apropiau în linişte, că nu-i era îngăduit să audă nici paşii omului, nici tropotul înnăbuşit al labelor de lup, decât în clipa când s'ar fi aflat aproape de el.

De două ori, un huhurez alb bătu din aripi, trecându-i pe de-asupra capului. A treia oară, pasărea se năpusti asupra unui iepur alb rătăcit prin stufăriş. Şi, de fiecare dată, Filip credea că s'a ivit clipa hotărâtoare. Se iviră într'un târziu câteva vulpi albe, cari cercetau ici colo, ca nişte copii, şi cari îl făcură să tresară. In mai multe rânduri îl siliră să urce ceva mai sus în copac, sugrumându-l oarecum de groază. In cele din urmă, în fiinţa lui se petrecu o schimbare; nervii nu-i mai erau atât de încordaţi; pulsul îi bătea mult mai regulat.

Avea să scape oare de primejdia în care singur se prăbuşise? Cele câteva bubuituri de armă îl înspăimântaseră pe Bram până'ntr'atât, încât n'avea să se mai reîntoarcă pe drumul pe care venise? Bram îi părea acum mai puţin de temut. o fiinţă mai puţin sălbatecă decât îi păruse la început. Numai singurătatea îl nimicise. Pentru bietul înstrăinat moartea se va ivi într'o bună zi, ca o uşurare, ca o prietenă. Bine înţeles, Bram, mort de-atâţia ani pentru restul oamenilor, era în

discuția omului, care trebuia să-l prindă cu orice chip.

Fără îndoială, se asemuia în totul cu acel desmoștenit, un nefericit de naufragiat, care, părăsit pe malurile pustii ale oceanului Înghețat, își săpase pe ușa colibei povestea vieții, cu toate impresiile și cu toate gândurile lui. Nebunie voită, mai grea decât nebunia obișnuită. Filip parcă nu se mai temea nici de lupi, și nu-și arăta desnădejdea și teama de singurătate care i se săpaseră adânc pe obrajii scofâlciți de vânturi. Și monstrul îi devenea parcă simpatic.

Capcana de aur învăluită în taină îi chinuia din nou închipuirea. Nu, această împletitură mătăsoasă și scânteietoare, pe care-o avea în buzunar, n'avea nicio legătură cu trecutul. De ea nu se mai putea îndoi. Ea fusese tăiată de curând din cosița unei femei. Și-atunci, însemna că Bram nu era singur. Trăia în tovărășia unei femei. Și încă o femee cu o astfel de podoabă de păr!

Filip coborî din copac.

Vreme de-un ceas se plimbă în lung și'n lat pe lângă hotarul câmpiei. Cu urechia la pândă, aprinse în cele din urmă focul, oprindu-se din când în când ca să bage de seamă dacă nu se auzea vre-un sgomot. Frigul se întețise. Cântecul văzduhurilor nu mai era decât un murmur aproape stins. Stelele păleau și-ai fi zis că se îndepărtează din ce în ce de lumea noastră, în nemărginire.

Această priveliște a stingerii stelelor avea pentru Filip un farmec totdeauna nou. E poate unul din fenomenele cele mai surprinzătoare ale universului înghețat. Parcă mii de mâni nevăzute ar fi trecut în grabă pe sub bolțile cerului și-ar fi stins una câte una făcliile, pe cele mai slabe la început, pe cele mai strălucitoare la urmă, odată cu întreaga frumusețe a constelațiilor. Curând, întunerecul deveni de nepătruns, timp de-o jumătate de oră și, târziu, în această din urmă prăpastie a nopții, se aprinseră în văzduh zorile de miază-noapte.

In întunecimea de nepătrus ce-l înconjura, Filip simți că temerile se trezesc din nou în ființa lui. Oare nu cumva era clipa în care Bram se hotărâse să-l atace? Apropiindu-și ceasornicul de foc, băgă de seamă că erau patru ceasuri. Stinse focul și se urcă din nou în copac. Totuș, Bram nu se mai ivi.

Zorile cenușii albeau în răsărit.

Filip coborî din ascunzătoare și, pentru a treia oară, reaprinse focul, ca să-și încălzească mâncarea și să-și pregătească ceaiul. Mâncă și bău îndoit ca de obicei. La șapte

ceasuri, era gata să pornească la drum, cu gând să urmărească din nou ciudatul vânat. In noaptea aceia Bram pierduse un minunat prilej de-a se scăpa de el. Mai mult încă: fugind mai departe, îl târa necontenit către misterul capcanei de aur. Lucrurile se încurcau pe de-a'ntregul.

Filip își croi drum de-alungul pădurii. După o jumătate de ceas, ajunse în locul unde se încinsese lupta între cerb și haita de lupi. Dobitocul căzuse la cincizeci de yarzi departe de pădure. Intr'o rază înconjurătoare de aproape douăzeci de picioare, zăpada fusese bătătorită de labele și copitele luptătorilor, și întreaga arenă era pătată de sânge. Bucăți de carne și de piele și de oase sdrobite, împrăștiate pe pământ, atât mai rămăsese din trupul bietului cerb răpus.

Se vedea încă locul unde Bram se oprise peste noapte. Urma pașilor lui se amesteca cu aceia a labelor haitei. Venise pe semne la timp ca să poată smulge din gura lupilor cea mai bună bucată, partea din'napoi a cerbului, și se vedea c'o târâse la o mare depărtare de locul însângerat al sfâșierii. Stelele din înălțimi luaseră și ele parte la ospățul haitei flămânde care sfâșiase totul, în afară de mărunțișe. De-asemeni, și la ospățul lui Bram care, aproape de urmele pașilor, lăsase parcă înadins alte urme ale risipei de carne. Așa cum ar fi făcut-o pagina unei cărți, zăpada povestea, cu toate amănunțimile dorite, tot ce se petrecuse pe aproape. Și, mult mai deslușit ca înainte, Filip pricepu în fața acestei priveliști, din ce primejdie scăpase.

Dar zăpada mai povestea și altceva. In sania pe care-o avea, Bram încărcase toată provizia de carne ce rămăsese din trupul cerbului sfâșiat. Cercetând urmele, Filip își dădu seama că sania era un fel de „ootapanask", mult mai lungă și mai largă decât cele pe cari le văzuse. Restul se putea bănui fără multă greutate. Odată sătul, om și dobitoace, Bram pusese hățurile la gura lupilor și, grăbind fuga săniei, pornise către miază-noapte, trecând de-a dreptul prin Barren. Nu-i rămânea decât să-i urmărească.

Filip, adunând crăngi uscate, își pregăti la foc hrană pentru șase zile. Timp de trei zile avea de gând să-l urmărească pe Bram pe aceleași meleaguri, necunoscute încă nici din hărți: întinsul Barren. Nu i-ar fi trecut prin minte să meargă mai departe fără o sanie. Trei zile de dus, trei zile de întors. Chiar dacă și-ar fi mărginit în acest chip expediția, juca un joc în care cu greu putea scăpa de moarte. O amenințare, mai grea decât aceia a lui Bram, îi sta atârnată deasupra capului, aceia a neliniștei.

În clipa când porni la drum spre miază-noapte, călăuzindu-se după acul busolei, inima i se posomorî oarecum. Ziua era cenușie și fără soare. Cât putea zări în depărtări, câmpia își întindea pânzele-i albe, a căror linie se amesteca cu aceia a orizontului, unde se târa un fel de flacără purpurie. După un ceas de drum, Filip era pe deplin încercuit de tristețea și liniștea morții. În urmă-i, dunga subțire și nedeslușită a pădurii, dispăruse cu desăvârșire. Cerul părea că-l apasă ca o glugă de plumb, din ce în ce mai largă și mai grea, pe măsură ce înainta. În această temniță umblătoare, știa că alți oameni înaintea lui înebuniseră. Singurătatea începea să-l sdrobească și, timp de câteva ceasuri, îi trebui o sforțare neobișnuită ca să poată lupta împotriva dorinței necruțătoare ce-l înlănțuise, hotărându-l să se reîntoarcă. Nici un colț de stâncă, nici un copac nu sfărmau monotonia acestei priveliști. Numai vălul de nouri posomorâți se rostogolea în văzduh, venind dinspre răsărit și miază-noapte. Și-atât de jos, atât de jos era cerul, încât părea că o piatră svârlită la întâmplare ar fi fost în stare să-l găurească.

În șase rânduri diferite, în două ceasuri de drum, Filip cercetă cu ajutorul busolei linia urmelor lăsate de Bram. Ea nu se îndepărta câtuși de puțin de linia obișnuită a drumului dinspre miază-noapte. Fără un semn călăuzitor, fără o piatră sau un copac care să-l fi putut îndruma, Bram călăuzit numai de instinct, pornise de-adreptul prin negura cenușie, așa cum făcea la rându-i Filip, călăuzit de ciudata mealtă pe care-o avea asupră-i.

În al treilea ceas de umblet, Filip băgă de seamă că sania se oprise, fără ca lupii, cu toate astea să fi fost deshămați. Bram coborâse pe semne din sanie ca să meargă în urma ei pe jos. Filip măsură pasul fugarului. Era de douăsprezece până la șaisprezece palme mari și-atunci ajunse la încredințarea că Bram făcuse șase mile în timp ce el făcuse numai patru.

Era un ceas din zi când Filip se opri ca să-și pregătească cele de trebuință pentru cină. După socoteala lui străbătuse cincisprezece mile. Pe când mânca, gândurile i se posomorâră din nou. Se gândi că, dacă Bram luase cu el o mare provizie de carne, îi era de-ajuns ca să aibă cu ce trăi, el și huita lui, atâta timp cât îi trebuia ca să străbată această mare a desnădejdilor care, pe unele locuri, se întinde până aproape de pol. Grăbindu-și umbletul, în trei sau patru zile Bram putea să facă o sută cincizeci de mile, în vreme ce Filip

lip nu putea străbate mai mult de-o treime din această distanță.

Până la trei ceasuri după amiază merse pe urmele lui Bram, și-ar fi mers și mai departe, fără să se oprească vreme de un ceas, dacă viscolul nu l-ar fi ținut pe loc, acoperindu-l în valuri de zăpadă. Prins în mijlocul viscolului, se hotărî să-și construiască un adăpost în care să-și petreacă noaptea.

După pilda eschimoșilor, știa în ce chip să și-l construiască. Cu ajutorul sapei pe care-o purta la brâu, începu să scobească într'un strat gros de zăpadă amestecată cu ghiață, în partea ferită de vânt, făcând o gaură largă, atât cât ei era îngăduit unui om să stea culcat. Când acest tunel, larg de două picioare, ceiace-i era de ajuns ca să se poată odihni în liniște, i se păru că e destul de adânc, deschise în fund o altă odaie mai încăpătoare, în care-și putea întinde patul de campanie. In mai puțin de-un ceas își sfârși treburile și, în fața acestui adăpost, în care nu puteau pătrunde nici frigul, nici teama, lângă patul ce-l aștepta, se simți înveselit oarecum.

Adusese cu el o mică provizie de lemne și de crăngi rășinoase, sparte mărunt, cioplite din trunchiul unui brad. Mai avea și-un băț lung, de care se slujea să atârne de-asupra flăcărilor ceainicul plin cu zăpadă. Când văzu răsărind scânteile, începu să fluiere cu voioșie. Afară, începuse să se întunece; noaptea cădea în fugă, ca o perdea neagră pe care-ai fi putut tăia cu cuțitul. La depărtare de douăzeci de picioare nu se mai zărea nimic în zăpadă.

După ce Filip se ospătă cu slănină afumată și plăcintă, încălzite la foc, după ce-și bău ceaiul și-și aprinse pipa, scoase din nou capcana de aur din ascunzătoarea ei. La cele din urmă flăcări ce pâlpâiau gata să se stingă și de-asupra cărora svârli câteva gâteje rășinoase, o privi cu luare-aminte, încolăcită în podul palmei, cum scânteia în văpăi jucăușe de metal de preț. Și n'o vârî în buzunar decât atunci când focul se stinse cu desăvârșire.

Intunecimea haotică se împrăștie în juru-i odată cu cele din urmă pâlpâiri ale focului. Pipăind de-alungul pereților, întinse, în chip de ușă, în dreptul găurii dela intrare, pânza de cort pe care-o avea. Se lungi apoi în blănurile svârlite pe pat și se simți foarte bine. De când părăsise coliba lui Pierre Breault, nu mai cunoscuse un astfel de culcuș. In noaptea din urmă nu putuse să închidă ochii. Astfel că, peste câteva clipe, îl cuprinse un somn adânc și odihnitor.

Noaptea trecu ceas cu ceas. Nu mai auzi nici mugetul cri-

vățului deslănțuit către ziuă, nici celelalte vuiete cari în zadar veneau să-i turbure urechia, odată cu ivirea zorilor. Cugetul lăuntric, care veghia în timpul cât dormise, îi striga cu toate astea să se deștepte. Il atingea cu mâna-i străvezie pe creer, din când în când, astfel că în cele din urmă simți că nu mai are astâmpăr. Apoi, de-odată, se trezi cu ochii mari deschiși. Lumina zilei se revărsase peste întreaga încăpere, cu toate că'n dreptul ușii atârnase pânza de cort.

Privi cu luare-aminte. Pânza de cort nu mai era la locul ei. In schimb, în dreptul ușii, se ivi un uriaș cap sbârlit, și ochii lui se încrucișară de-odată cu ochii lui Bram Iohnson.

VII.

PREDARE

De când se îndeletnicea cu meseria de poștaș ... Northland, Filip se obișnuise să nu se mire, fiindcă toate i se păreau cu neputință. Rămase, totuși, încremenit, când se pomeni nas în nas cu omul pe care-l urmărea.

Căută să se stăpânească și, cel dintâi gând care-i trecu prin minte, zărind chipul sălbatec în dreptul gangului săpat în troian, fu că Bram, care-l găsise dormind, n'avusese alt gând decât să-l omoare, și-ar fi putut s'o facă fără multă bătaie de cap. De-asemeni, băgă de seamă, dela început, că pușca, de care se slujise ca să prindă ca într'un cui perdeaua, dispăruse odată cu ea. Prin urmare, Bram îl dezarmase. Nici asta nu-l mira câtuș de puțin.

Ceiace-l mira însă, era chipul ciudat al ucigașului. Privirea neclintită ce-l ațintea, nu trăda bucuria învingătorului care stăpânește victima. Nu părea schimonosit de mânie, dar nici de turburare. Era mai mult posomorât din pricina încurcăturii și-a surprinderii, ch'nuit oarecum de-o neînțeleasă nehotărâre.

Filip putea să-și dea seama de toate astea, cercetându-i cu luare aminte trăsăturile: umerii obrajilor ascuțiți, fălcile puternice, fruntea îngustă, nasul turtit, buzele groase. Numai ochii scânteiau în negura acestei măști înfiorătoare. Prin ochi Bram moștenise, fără îndoială, dela înaintașii lui, mai de grabă dela o femee, o frumusețe scânteietoare. Da, erau mari și frumoși, de un cenușiu perlat, ochii acestei făpturi hăituite. Pe oricare alt chip, ar fi stârnit uimirea și admirația.

Un răstimp, niciunul dintre cei doi bărbați nu puteau face

o singură vorbă. Fără să vrea, Filip își duse mâna la încingătoare ca să caute revolverul, cu toate că n'avea de gând să se slujească de el. Socotea că e mai bine să stea de vorbă.

— Hei, Bram! făcu el.

— *Bonjour, m'sieu,* răspunse Bram.

Numai buzele groase se mișcaseră. Glasul îi era adânc și înnăbușit. În aceiași clipă, capul îi dispăru din dreptul ușii.

Numai decât, Filip se smulse din așternut. Alt vuiet îi turbură auzul, în dreptul aceleiași deschizături. Era urletul prelung al lupilor.

În ciuda încrederii pe care simțise la început în fața lui Bram că-i năpădește inima, simți un fior scurt cum îi trece prin șale. În timp ce se îndrepta spre ieșire, de-a bușelea, de-a lungul tunelului, se întrebă dacă, în loc să-i dea bineț lui Bram, de trei ori ucigaș, n'ar fi fost mai bine să-l culce la pământ cu câteva gloanțe. Dacă Bram Johnson da drumul lupilor, el rămânea ca un biet șoarece prins în cursă. Ce noroc pentru haită și pentru Bram! N'ar fi putut doborî mai mult de doi sau trei dintre lupi. Ceilalți s'ar fi năpustit asupră-i și l-ar fi sfâșiat. Pentru a doua oară era cât pe-aci să se poarte ca un nesocotit, zăpăcit de slușenia drăcească a călcătorului legii.

Când ajunse în dreptul deschizăturii, se opri. Rămase în genunchi, cu revolverul în mână. Nu văzu nimic înainte-i, prin strâmta deschizătură, decât zăpada și urmele pașilor lui Bram, alături de ale lui. N'auzea decât urletul înnăbușit al lupilor.

Glasul lui Bram se auzi deslușit în cele din urmă.

— *M'sieu,* revolver, cuțit, sau te omor! Lupilor mei le e foame.

Nu-l zărea pe Bram, care rămăsese afară. Glasul nu-i era nici puternic, nici amenințător. În el se simția însă o voință rece și potolită, care te lăsa să înțelegi că nu putea fi altfel decât așa cum poruncea el.

Orice luptă ar fi fost de prisos. Alături de neînduplecații lui tovarăși, Bram rămânea pe deplin învingător. Zăriud, la trei zeci de pași de el, câțiva lupi, Filip nu se mai îndoi că împotrivirea ar fi fost zadarnică. Erau niște fiare uriașe și, în timp ce-l priveau mârâind, băgă de seamă că aveau niște colți cum nu mai văzuse până atunci. Cel de-al patrulea se ivi numaidecât alături de ei. Apoi, apropiindu-se doi câte doi, se strânseră în cele din urmă douăzeci în fața lui.

Păreau flămânzi și neastâmpărați și scoteau gemete pre-

lungi și plângătoare, în timp ce-și clănțăneau fălcile în ritm de castagnete. Filip cercetă cele douăzeci de perechi de ochi, ale căror fulgere îl țintuiau pe loc, și, fără să-și dea seama, se feri parcă de flacăra lor amenințătoare. Știa că numai Bram îi împiedeca să nu se năpustească asupră-i, și cu taote astea n'auzise nici un cuvânt, nicio poruncă.

In aceiași clipă, o umbră, unduitoare ca un șarpe, se deslănțui grabnic în văzduh și biciul, din piele de ren, al lui Bram, făcu să plesnească de-asupra capetelor haitei șfichiul amenințător, lung de douăzeci de picioare. La acest semn, haita se îndepărtă, și glasul lui Bram se auzi din nou.

— *M'sieu*, revolverul, cuțitul... ori dau drumul lupilor.

Cuvintele de-abia fuseseră desprinse de pe buzele lui Bram și revolverul lui Filip se și rostogoli în zăpadă.

— Iată-l, zise el. Și iată și cuțitul.

Cuțitul și teaca căzură alături de revolver.

— Să-mi scot și patul afară? întrebă Filip.

Făcea o sforțare nemaipomenită ca să pară vesel. Dar nu putea să uite că, în noaptea trecută, trăsese asupra lui Bram, și putea foarte lesne presupune că, dac'ar fi scos capul din gaură, Bram era în stare să-i sboare creerii. Intrebarea lui nu se învrednici de nici un răspuns. Asta însă nu-l liniști câtuș de puțin. Intrebă din nou; zadarnic însă.

Își strânse boarfele și rânji, la gândul că trebuia în orice chip să facă un raport către șefii lui, cu toate că nu știa dacă va ajunge vre-odată să-l scrie. Strașnice lucruri ar fi avut de povestit. Cum își săpase o gaură în zăpadă, ca orice dihanie care se pregătește pentru iernat; cum fusese poftit să iasă la lumină, ca să mănânce, de către un om înarmat c'o bâtă, înconjurat de-o haită de fiare cu ochii scânteietori ca niște pumnale!

După câteva clipe svârli afară așternutul și văzu că Bram îl ia, după cum îi luase și revolverul și cuțitul. Folosindu-se de clipa în care Bram se plecase, Filip ieși în grabă din ascunzătoare și, când Bram se ridică, el se afla în picioare în fața lui, în dreptul deschizăturii, dârz și hotărât.

— Bună ziua, Bram! zise el.

Corul urletelor sălbatece răspunse cuvintelor lui. Căută însă să-și ascundă teama față de Bram, cu toate că nervii îi păreau furnicați de înțepături de ace. Din gâtlejul lui Bram se smulse un cuvânt ascuțit, împrumutat din limba eschimoasă, și biciul lung plesni din nou spre gurile băloase.

Bram nu-și scăpa prinsul din ochi. Filip băgă de seamă cum se posomorăște privirea cenușie în care scăpărau fulgere re-

pezi. Buzele groase se încreţiră, nasul cârn se turti şi mai mult şi mâna uriaşe, cu braţul desgolit, care strângea coada biciului, se sgârci, umflându-şi vinele ce păreau nişte funii. Bram era hotărât să lovească şi să omoare. Un cuvânt nesocotit, un gest ne la locul lui, şi Filip putea rămâne mort pe loc.

Cu acelaş glas posomorât şi înăbuşit, şi cu aceiaşi dârzenie de corcitură, Bram întrebă:

— De ce, ieri seară, ai tras asupra mea?

— Fiindcă voiam să stau cu tine de vorbă, Bram, răspunse Filip, liniştit. N'am tras ca să te omor. Am tras peste capul tău.

— Voiai să stai de vorbă cu mine? răspunse Bram, şi fiece cuvânt rostit părea că-l oboseşte peste măsură. De ce să stai de vorbă cu mine?

— Ţineam să te întreb cum ai făcut de-ai ucis un om în apropiere de Lacul Domnului?

De-abia rostise aceste cuvinte şi Filip se simţi chinuit de adânci păreri de rău. Un muget ca de fiară se smulse din pieptul lui Bram. Flacăra se scânteia în ochii cenuşii deveni şi mai scânteetoare.

— A, poliţistul? Acela care venise de la Fort Churchill şi pe care l-au sfâşiat lupii?

Bram lăsă să-i cadă revolverul şi cuţitul. Nu mai avea în mână decât biciul şi bâta. Lupii făcuseră cerc în spatele lui Filip şi el nu îndrăznea nici să întoarcă capul să-i privească. Tăcerea lor sinistră îl umplea de groază. Ei n'aşteptau decât porunca lui Bram, îi păndeau fiece mişcare. Instinctul le spunea că această poruncă, pe care o aşteptau cu nerăbdare, plutea de pe-acum pe buzele groase ale stăpânului. Clipa era hotărâtoare şi neînchipuit de chinuitoare.

Filip scoase săculeţul din buzunar.

— Bram Iohnson, zise el, ai pierdut ceva în noaptea când te-ai adăpostit în apropiere de coliba lui Pierre Breault.

Glasul îi era sugrumat parcă, astfel că nici nu şi-l mai recunoştea.

— Dacă te-am urmărit, Bram Iohnson, am făcut-o ca să-ţi dau înapoi acest lucru. Puteam să te omor să ştii, atunci când am tras înspre tine. Dar n'am vrut decât să te opresc şi să-ţi dau asta...

Şi-i întinse capcana de aur.

VIII

SFARŞITUL CALATORIEI

Un răstimp, Bram rămase încremenit.

Ochii lui, desprinzându-se din aceia ai lui Filip, se îndreptară spre şuviţa de păr. Buzele groase i se învineţiră şi rămase cu gura căscată. Ai fi zis că nu mai poate nici să respire. Biciul şi bâta îi scăpară din mână şi căzură în zăpadă.

Impietrit şi vrăjit parcă de această capcană, făcu un pas înainte, apoi doi, apoi încă unul, până când ajunse lângă Filip. Apucă între degete şuviţa de păr auriu, fără să rostească un cuvânt. Dar scânteerile de răutate i se stinseră în priviri. Liniile aspre ale feţii i se întinseră şi, în timp ce ridica şuviţa, în care juca lumina zilei, ceva din neînduplecarea lui de fiară se domoli parcă. Acesta era singurul zâmbet ce se putea ivi pe obrazul posomorât al lui Bram.

De neînţeles, ca totdeauna, tăcea, în timp ce înfăşura şuviţa pe după degetul gros, apoi o ascunse undeva sub haină. Dar, dându-şi seama numai decât că se afla în faţa lui Filip, luă revolverul de jos şi, cu un geamăt surd, care părea ecoul gândurilor lui ascunse, îl aruncă departe pe câmpia albă. Lupii, în aceiaşi clipă, porniră în goană, într'un neastâmpăr drăcesc. Cuţitul luă acelaş drum ca şi revolverul. Când veni rândul puştii, uriaşul o propti de genunchi şi, cu uşurinţa cu care ar fi rupt un băţ, dintr'o singură mişcare o frânse în două, de la încheetura ţevei cu lemnul.

— Să-l ia dracul! îşi zise în sine Filip

Un val de mânie urcă în el şi timp de câteva clipe, n'avu alt gând decât să se năpustească asupra lui Bram ca să-şi apere avutul. Dar, dacă, cu câteva clipe mai'nainte, se simţise neputincios, cât de neputincios era acum în faţa celuilalt! Alt gând îi trecu ca un fulger prin minte. Dacă Bram îi strica armele, avea de gând pe semne să-i cruţe viaţa, cel puţin deocamdată. In acest chip, rămânea hotărât că-l dezarma ca să nu mai poată fi întru nimic primejdios.

Nefolosinţa oricărui cuvânt îi ţinea buzele încleştate. Bram, privindu-l din nou, îi arătă cu degetul tălpile de lemn de cari se slujeau în mers. Ii poruncea fără cuvinte să le încalţe. Lupii se iviră, neastâmpăraţi şi suflând din greu. Un plesnit de bici se auzi şi Bram, ridicându-şi braţul către miază-noapte şi făcând-i semn lui Filip să pornească înainte, caravana se puse în mişcare. Bram mergea în urma lui Filip; haita venea după el. Chipul cum fusese alcătuit şirul arăta desluşit că ucigaşul

ducea cu el un prizonier, iar nicidecum un prieten. Dar pentru care pricină îl iertase? Mister.

După două mile dădură peste sania lui Bram. O părăsise înadins ca să fie mai liber în mișcări, în noaptea când venise întovărășit de lupi și căutase să scape de urmăritorul lui necunoscut. Se îndoia dacă Filip îi descoperise urma în noaptea aceia. Tactica omului lup nu lăsa nimic de dorit, întrucât toate le prevedea. Filip se minuna de atâta dibăcie.

Îl cerceta cu privirea pe Bram în timp ce fugarul punea frânele la gura haitei. Lupii se îmblânziseră ca niște câini. Între ei și el exista parcă un fel de camaraderie, un fel de iubire frățească. Bram nu le vorbea decât în limba eschimosă; cuvintele sunau ca un maldăr de oale lovite unele de altele. În alt chip însă i se smulgeau sunetele din gâtlej atunci când vorbea limba corcitilor.

În clipa când porniră cu sania, Filip încercă din nou să rupă tăcerea și să-i smulgă lui Bram câteva cuvinte.

— Dacă crezi cu adevărat că, trăgând asupra ta, am încercat să te omor, zise el, de ce nu mi-ai răspuns asmuțind lupii asupră-mi, așa cum ai făcut cu ceilalți? Pentru ce-ai venit să mă prinzi, de-abia a doua zi, în ascunzătoare? Și-apoi, unde, pentru numele lui Dumnezeu, unde mergem?

Bram întinse brațul spre Barren.

— Acolo, făcu el, fără să răspundă la celelalte întrebări.

Și brațul lui rămase îndreptat spre miază-noapte, drept ca un ac de busolă.

Apoi, ca și cum gândul i-ar fi luminat negura minții, amintindu-i de întâile întrebări ale lui Filip, izbucni în hohote de râs. Urâțenia firească a lui Bram, atunci când râdea, făcea ca obrajii lui un fel de sperietoare, asemănătoare dihaniilor sculptate pe cornișele vechilor catedrale, cari îndreaptă asupra trecătorului un ochi hidos și mărit de groază. Acest hohot de râs era atât de desgustător încât Filip se simți îmboldit să-l apuce de umeri pe cel ce-i sta în față și să-l sguduie până când s'ar fi hotărât să vorbească.

Dar se gândi din nou la cellalt care, atunci când își sgâriase ușe povestea vieții, fusese, fără îndoială, ca și Bram, pe jumătate nebun. Împotriva aceleiași nebunii lupta Bram, a sălbăticiei și a singurătății cari îl nimiciseră pe cellalt. Fiindcă ridicase viața unui om, blestemul căzuse asupră-i. Datorită asprimilor legii, se afla acum dincolo de granițele umanității.

Hohotul de râs încetă și Bram își reluă aceiași posomorâtă înfățișare. Cu un gest îi arătă lui Filip că trebuia să urce în sanie, în timp ce el luase hățurile în mână. Biciul plesni,

Bram le vorbi lupilor în limba eschimosă, lupii se urniră din loc și porniră.

Omul-lup, cu capul și umerii plecați, își deschidea cărare prin nămeții de zăpadă, cu pasul mare, călăuzind astfel haita înhămată la sanie. După graba cu care porniseră, părea să facă opt mile pe ceas. Filip, în sanie, nu putea să-și desprindă privirea de pe umerii largi ai lui Bram și spatele sur al lupilor. Intrând în tovărășia omului și-a dobitoacelor, cu toată sforțarea lui de-a lega această tovărășie, trecând printr'o lume a tăcerii și a neantului, se simția înduioșat și-i era milă parcă de acești desmoșteniți ai soartei. Îl sugrumau adânci păreri de rău.

Apoi, privirea i se îndreptă din nou asupra săniei, a cărei încărcătură o cercetă cu toată luarea-aminte. Piei de urs erau făcute sul în juru-i. Erau așternuturile lui Bram. Una din ele, cu îâna albă, era o piele de urs polar. In urma lor se afla jumătatea dinapoi a renului ucis. Ceva mai departe zări o bâtă și o pușcă. Pușca era dintre cele vechi, cu un singur cocoș, și se încărca pe țeavă. Filip se întrebă de ce, în loc s'o rupă în două pe-a lui, care este mult mai bună, nu și-ar fi însușit-o, în locul vechiturii din sanie. Se gândi iarăși că, oricât de stricată era această armă, trecuse prntr'o mare primejdie atunci când se ghemuise în dosul copacului, sub lumina de ghiață a stelelor.

Mai mult decât pușca, bâta părea învechită de-atâta întrebuințare. Era de mesteacăn, lungă de trei picioare. In locul unde fusese strâns de pumnul lui Bram, lemnul se subțiase și, din pricina grăsimii, se lustruise ca abanosul La cellalt capăt, cu care lovea, scoarța păstra încă urmele loviturilor, date cu strășnicie, alături de șuvițele prelungi de sânge, uscate și decolorate. Nu se afla nicio unealtă de bucătărie în sanie, nici de-ale mâncării, în afară de hoitul renului. In spate era atârnat un maldăr de crângi rășinoase de brad, din mijlocul căruia se zărea coada groasă a unui topor.

Pielea de urs alb și pușca atrăgeau în deosebi luarea-aminte a lui Filip. O pușcă. N'avea decât să se plece, s'o smulgă și în cele din urmă nu-i rămânea de cât să țintească spatele larg ce-i sta drept în față. Fără îndoială, Bram uitase arma în sanie. Poate că, iarăși se bizuia numai pe sprijinul lupilor ai, pe care-l socotea îndestulător, sau poate că... avea și mai multă încredere în prizonierul lui!... Filip se opri la această din urmă presupunere. Intr'adevăr, nici nu-i trecea prin minte să-i facă vre-un rău lui Bram. După cum nu se gândea să scape de sub puterea lui. Uitase că era un

baș al legii și că trebuia să ducă cu orice preț la cartierul general pielea lui Bram, mort sau viu. Bram pentru el nu mai era un ucigaș. Era un biet nenorocit. Și'n această goană după un vânt omenesc el nu vedea singurul mijloc de a-și trece vremea în zadar, ci împlinirea chinuitoare a unei îndatoriri, cu temeri și turburări necunoscute.

Mai era de-asemeni și capcana de aur. Chiar dacă s'ar fi lăsat ispitit de pușca pe care-o avea alături, așezată parcă înadins acolo de vrerile norocului, cellalt gând i-ar fi încleștat brațul, ca să-l ispitească și mai mult taina șuviței de păr auriu, în timp ce Bram și lupii lui îl târau în goană spre cine știe ce vrajă nouă. Rămânea pe deplin încredințat că nu putea face altfel.

Cât timp avea să țină această goană? Se simția îndreptățit să presupuie că, trecând prin partea de răsărit a marelui Lac al Robilor, Bram putea să se îndrepte către Marea Înghețată, până dincolo din Mina-de-Aramă, spre Golful Incoronării. Blana de urs alb, care se afla în sanie, părea să fie jupuită de curând și prin partea locului se aflau multe fiare de acest soi. Până la cele dintâi colonii ale eschimoșilor mai erau cinci sute de leghe; Bram și lupii lui puteau să străbată această cale în zece zile. dacă nu chiar în opt

Dacă această presupunere era temeinică, multe lucruri se puteau lesne lămuri. Fata sau femeea, din părul căreia fusese smulsă șuvița aurie, ajunsese prin aceste locuri într'o corabie o vre-unui pescar de balene. Poate că era chiar nevasta sau fiica căpitanului. Corabia se pierduse printre ghețuri și întregul echipaj scăpase mulțumită străduințelor eschimoșilor. In clipa aceia, ea se afla în tovărășia lor și-a altor albi. Asta era mult mai bine; însemna că femeea nu se afla în stăpânirea lui Bram.

Filip făcea tot ce-i sta în putință ca să îndepărteze din minte gândul chinuitor și groaznic care, cu toate silințele lui, se înrădăcina și mai puternic. Fiindcă, într'adevăr. nu putea fi altfel. O femee, cu un păr atât de frumos, asemeni unui mănunchi de fire de mătase aurie în stăpânirea acestui uriaș, a omului pe jumătate nebun? Ce nepotrivită împerechere!

In timp ce-și chinuia astfel închipuirea, Filip își încleșta pumnii. Ii venea să sară jos din sanie, să se năpustească asupra lui Bram, să-l răstoarne în zăpadă, să-i puie genunchiul pe piept și să-l silească să spuie adevărul. Ar fi însemnat însă să-și zădărnicească planurile, pe câtă vreme era mult mai bine să aștepte până la urmă

Timp de-o oră Filip cercetă cu ajutorul busolei direcția

urmată de Bram. Rămânea aceiași din spre miază-noapte. In cele din urmă Bram se urcă și el în sanie. Rămase în picioare, în spatele lui Filip și, cu biciul lui uriaș, îndema haita să întețească pasul. Lupii o porniră în goană și iuțeala, atât cât era în putință, trecuse de zece mile pe ceas.

In timp ce sania sbura pe întinsul câmpiei de ghiață, Filip încercă în mai multe rânduri să lege o convorbire cu Bram. Bram însă nu voia să-i răspundă. Se mulțumea, din când în când, să-și îndemne lupii cu un strigăt ascuțit, în limba eschimosă, plesnind din sfârșul biciului și învârtindu-și brațele uriașe pe de-asupra capului, într'o cascadă de hotote de râs apocaliptic.

Trecură încă două ceasuri. Bram dădu o poruncă scurtă și haita se opri numai decât. Urmă altă poruncă, mult mai hotărâtoare; sfârcul biciului plesni, amenințător și lupii obosit de goană se întinseră cu burțile în zăpadă.

Filip sări din sanie, în timp ce Bram se pleca să-și ia pușca. Ingenunchiat în fața lui, i-o arătă lui Filip cu degetul. Apoi, liniștit, aspru, fără ca vre-o nesocotință să i se fi bănuit în glas:

— D-ta nu luai pușca, *m'sieu*. De ce nu tras la mine, când eram acolo, înaintea lupilor?

— Pentru acelaș motiv, răspunse Filip: fiindcă nici tu nu m'ai omorât pe când dormeam.

Și, apucându-l pe Bram de mânecă:

— De ce dracu' stai mut și nu spui o vorbă? Ce te îndreptățește să nu-ți deslegi limba? Acum nu mai sunt pe urmele tale. Poliția te crede mort și eu n'am de ce să dau adevărul pe față. De ce nu vrei să fii om ca toți oamenii? Și-apoi, unde mergem? Ce înseamnă goana asta?.. .

Dar nu sfârși. Capul lui Bram se lăsă pe spate, gura largă se întinse până la urechi și hohotul de râs țâșni ca tunetul. Nu mai era însă râsul tragic și răutăcios. Era un hohot de râs adevărat, firesc, pe care Bram nu și-l mai putea stăpâni. Luă pușca și sub ochii lui Filip, desfăcu țeava, în care nu se afla niciun cartuș.

Filip rămase încremenit. Bram i-o puse sub mână, ca să-l încerce.

Incercarea nu era lipsită de dibăcie și de cumințenie. Pornea dintr'o minte înțeleaptă și sănătoasă. Dar ochii lui Bram Iohnson deveniră iarăși sălbateci și fioroși. Nebunia pândea că-l stăpânește din nou, gata să-l arunce în negurile adânci ale prăpastiilor ei.

Așezând pușca la loc, Bram, cu ajutorul unui mare cuțit,

începu să taie în bucăți carnea renului. Socotea, fără îndoială, că era vremea cinei. Împărți carnea între lupi și își opri și pentru el o bucată pe care-o mâncă crudă. Lama cuțitului o lăsase înfiptă în hoit. Asta însemna că lui Filip îi era îngăduit să-și taie și el o bucată.

Filip, așezându-se lângă Bram, își desfăcu sacul de călătorie din care scoase câte ceva de-ale mâncării. Întinse merindele înadins, între el și tovarășul său, astfel ca sălbaticul să se poată înfrupta, dacă ar fi avut poftă.

Fălcile lui Bram se odihniră un răstimp și când Filip își înălță privirea, tresări. Ochii lui Bram ardeau c'o flacără stranie. Cerceta merindele cu un fel de neliniște.

Omul-fiară zări o bucată de plăcintă și-o prinse între degete. Se pregătea s'o sfâșie când, lăsând de-o parte și carne și plăcintă, se năpusti asupra lui Filip cu un răcnet de fiară rănită. Mai înainte de-a fi putut să-și dea seama de cele ce aveau să se întâmple, uriașul îl apucase cu mâinile de gât și-l răsturnase pe spate. Capul i se înfundă în zăpadă și rămase buimac timp de câteva clipe.

Ridicându-se apoi, șovăielnic, se aștepta la un nou atac, dar Bram părea că nu vrea să-l mai bage în seamă.

Rostind cuvinte lipsite de înțeles, numără parcă provizia descărcată din sacul lui Filip. Apoi, tăinuind aceleași gânduri neînțelese, coborî jos din sanie sulul de piei de urs, îl desfăcu și din el scoase un sac cenușiu, sdrențuit. În sac, Filip zări un mare număr de pachețele, unele învelite în hârtie, altele în scoarță de mesteacăn. Băgă de seamă că unul era un pachet de ceai de-o jumătate de livră, pe care îl puteai găsi de vânzare la toate prăvăliile din împrejurimile golfului Hudson.

Bram își înfundă sacul cu toate proviziile lui Filip, până la cea din urmă fărâmitură de plăcintă. După ce sfârși, legă sacul la gură, îl vârî din nou între blănile de urs, le înfășură și le urcă în sanie. Într'un târziu, bombănind necontenit, se așeză de-o parte și începu să mestece în liniște bucăți de carne crudă.

— Biet ticălos! îngână Filip.

În ciuda încăierării din care ieșise învins și din care încă nu-și putuse veni în fire, nu se mânia câtuș de puțin împotriva lui Bram Iohnson. O poftă nebună, în fața mâncării de care de mult se desobișnuise, trecuse ca un fulger prin ochii sălbateci ai monstrului. Și cu toate astea, nu mâncase nimic din pradă. Totul fusese pus de-o parte, cu grije. De ce? Singurul lucru [illegible] mai putea îndoi era că, în

clipa când ar fi avut de gând să-şi ia avutul înapoi, ar fi însemnat să-şi dăruiască de bună voie şi viaţa.

Bram, după înfăţişare, părea cu desăvârşire nepăsător. Dar, când îl văzu pe Filip că-şi taie o halcă din trupul renului, îl privi cu mai multă luare-aminte. Filip îşi întinse dinţii în carnea crudă şi, ca să-i dovedească omului-fiară că nu-i păstra nici un fel de duşmănie, se prefăcu că-i place nespus de mult această mâncare desgustătoare.

Se lupta încă din greu cu acest soi de friptură primitivă când Bram, după ce se ospătă din belşug, se ridică în picioare şi, fără să mai aştepte, c'un strigăt ascuţit, dădu semnul de plecare. Lupii se mişcară în bături şi Filip îşi reluă locul în sanie, în faţa lui Bram.

Goana drăcească reîncepu; Filip avea să şi-o amintească după mulţi ani. Bram, când rămânea încremenit în picioare în mijlocul săniei, când, de cele mai multe ori, alerga, când în iruntea, când în urma haitei. Lupii se întreceau la fugă, luptând peste puterile lor. Alergau nebuneşte în largul câmpiei Barren, fără odihnă. Dacă, uneori, păreau istoviţi, peste măsură şi se lăsau mai mult târâţi de restul haitei, biciul din piele de ren plesnea şi mai tare de-asupra spinărilor sure şi glasul ascuţit al lui Bram le suna în urechi ca o trâmbiţă vestitoare de vuiete sălbatece. Scoarţa îngheţată era atât de aspră încât nici tălpile de lemn nu mai puteau fi de vre-un folos. In mai multe rânduri Filip, sărind jos din sanie, proni în goană alături de omul-lup, umăr lângă umăr, ori în rând cu haita, până când simţi că-l părăsesc puterile.

Către sfârşitul după-amiezii, busola îl vesti că nu mai călătoreau spre miază-noapte, ci dimpotrivă, mai mult spre apus. La fiecare sfert de ceas căuta să se încredinţeze dacă într'adevăr aceasta era calea pe care Bram avea s'o urmeze până la capăt. De-asemeni, băgase de seamă că Bram îşi gonea c'un neastâmpăr drăcesc dobitoacele din clipa când pusese mâna pe întreaga provizie a lui Filip. In această privinţă, se vedea lămurit că Bram tăinuia un plan ascuns, întrucât bolborosea necontenit aceleaşi cuvinte lipsite de înţeles.

Zările se îmbrăcau într'un văl de cenuşe când, în sfârşit, se opriră. Omul-lup păru că-şi adună gândurile împrăştiate. Îi arătă lui Filip cu degetul maldărul de crăngi răşinoase, poruncindu-i mai mult decât să-l îndemne :

— Foc, *m'sieu !*

Lupii se prăbuşiră la pământ şi, istoviţi peste măsură, aşteptau cu labele întinse, de cari îşi răzleau capetele sbur-

lite. Bram îi cercetă pe rând cu privirea și pentru fiecare avu un cuvânt prietenos. Apoi căzu din nou în mutenia obișnuită. Dintr'o piele de urs își alcătui un fel de ceaun și cu ajutorul unei bâte, după ce-l umplu cu zăpadă, îl atârnă de-asupra maldărului de vreascuri. Filip scăpără un chibrit și flăcările pâlpâiră numaidecât sub ceaun.

— Câtă cale am străbătut? întrebă Filip.

— Cincizeci de mile, *m'sieu*, răspunse Bram, fără șovoire.

— Și cât mai avem de mers?

Bram nu răspunse decât printr'un mârâit; se întunecase din nou la chip. Ținea într'o mână cuțitul de care se slujea ca să taie carnea renului, și-l privea țintă In cele din urmă își înălță privirea spre Filip.

— Eu omorât om, aproape de lac Domnului, zise el, fiindcă el furat la mine și zis mincinos. Eu așa omorât...

Și, apucând cu furie o scurtătură de lemn, o tăie pe din două.

Râse apoi cu hohot și, apropiindu-se de hoit, tăie câteva bucăți pentru el, pentru Filip și pentru frații săi lupi. Filip își îndoi puterile ca să-l smulgă din mutenie. El însă râdea, fluiera și, din când în când, șuiera crâmpee din obișnuitul *Cântec al Renului*, pe care Bram, fără îndoială, îl auzise de multe ori în viața lui. Frigându-și bucata de carne de-asupra flăcărilor, vorbi apoi despre Barren și de-o întreagă cireadă de reni pe care-o întâlnise, în partea dinspre răsărit. Îi puse lui Bram mai multe întrebări, în legătură cu timpul petrecut în singurătățile câmpiei; îl întrebă despre lupi și despre deșertul de ghiață din miază-noapte. Se vedea destul de bine că Bram asculta cu atenția încordată, dar nu voia să răspundă decât prin aceleași mârâieli, și numai din când în când.

După ce se ospătară. așteptară mai bine de-un ceas până să se topească zăpada din burduful de urs și să se prefacă în apă. O goliră în alt ceaun și adăpară haita. Se înoptase de-abinelea când, la lumina focului, Bram își săpă în chip de pat, o gaură în zăpadă. Răsturnă apoi sania cu tălpeții în sus, ca să-și facă din ea un fel de acoperiș.

Filip se înghemui cum putu în velința lui peste care întinse foaia de cort. Răsuflarea puternică a lui Bram îi dădu de veste curând că omul-lup adormise. Focul se stinsese. Lui Filip nu-i era somn, dar oboseala îl birui în cele din urmă și-i amorți și trup și gând.

Dormea adânc, când de-odată simți cu o mână grea îl scutură de brat. Trezindu-se, auzi glasul lui Bram care striga:

— Scoală, *m'sieu!*

Noaptea era atât de neagră încât nici nu-l zări pe Bram. Dar, ridicându-ne în picioare, îl auzi stând de vorbă cu lupii şi pricepu numaidecât că porneau din nou la drum. Işi împături velinţa şi foaia de cort, le îngrămădi în sanie şi, aprinzând un chibrit, se uită la ceasornic. Trecuse de-abia un sfert de ceas după miezul nopţii.

Până la două ceasuri către ziuă haita goni prin beznă, mereu către apus. Intr'un târziu, cerul se spuzi de stele, din ce în ce mai scânteietoare şi mai numeroase, şi câmpia se lumină în larg, ca în noaptea în care Filip, pentru întâia oară, se pomenise faţă în faţă cu Bram. Aprindea deseori chibrituri, ca să se poată uita la ceasornic şi la busolă.

Pe la trei ceasuri, caravana întâlni o pădure care îl uimi pe Filip. Cei câţiva brăduleţi sfrijiţi, clătinaţi de vânturi, nu acopereau mai mult de-o jumătate de acru de pământ. Vesteau însă ivirea altei păduri mult mai mari.

Şi 'ntra'adevăr, după un ceas, îndreptându-se către miază-noapte şi lăsând urme adânci în albul nemărginit al câmpiei, sania ajunse în marginea unei păduri, rară încă, dar care, pe măsură ce înaintau, îşi îndesa copacii groşi şi stufoşi. Dupá un drum dela 8 până la 10 mile, zorile, cenuşii şi posomorâte, se împrăştiară în văzduh şi, de-odată, se ivi la capătul zării o colibă.

Inima lui Filip bătu cu neastâmpăr. Il aştepta însă o desamăgire. In colibă nu se afla nimeni. Nu urca fumul de pe coş şi uşa aproape nu se mai zărea de sub nămeţii uriaşi de zăpadă. După o oprire de câteva clipe, Bram făcu din nou să-i trosnească sfârcul biciului, lupii se năpustiră în goană şi hohotul de râs al lui Bram făcu să răsune în largul pădurii un ecou prelung şi înfiorător.

Lăsară în urmă-le casa moartă, ascunsă sub zăpadă. Filip nu se îndoia că în cele din urmă această călătorie se apropia de sfârşit. Lupii erau sleiţi de oboseală. Omul-lup, deasemeni, de-abia îşi mai târa picioarele. Filip privea drept înainte, c'o luare-aminte din ce în ce mai nepotolită. Intreba din ochi depărtările, ce nouă minune aveau să-i desvăluie sub ochi peste câteva clipe..

Erau opt ceasuri de dimineaţă (merseră două ceasuri de când li se năzărise în cale coliba părăsită), când sania îşi domoli goana, intrând într'o rarişte, în mijlocul căreia se zăria o altă colibă. Da îndată ce-o zări, Filip îşi dădu seama că aci se mişca o viaţă omenească. De pe gura coşului se înălţa în văzduh un fir subţire de fum.

Din întreaga colibă, făcută din bârne, se zărea numai acoperișul; era încercuită de jur împrejur de-un gard înalt de șase picioare. Bram își opri haita la câțiva pași de îngrăditură și, vârându-și brațul printr'o deschizătură făcută înadins, trase de ivărul dinăuntru. Poarta se deschise.

Filip băgă de seamă că trăsăturile omului-lup se schimbaseră cu desăvârșire. Obrazul lui își pierduse din obișnuita-i nepăsare dobitocească. Ochii îi scăpărau străbătuți de flăcări necunoscute și printre buzele groase întredeschise scăpau șiruri de cuvinte neînțelese. Răsuflarea îi era greoaie, nu atât din pricina oboselii trupești, cât mai mult din pricina unei turburări pe care nu și-o putea ascunde.

Cercetându-l pe Bram cu privirea, Filip tăcea. În spate auzi răcnetul fiarelor, dornice să fie lăsate libere și ușurate din ham. Bucuria tainică ce se zugrăvea pe chipul lui Bram îi făcea rău. Își încleștă pumnii.

Bram nu-i zări gestul. Privea spre colibă și urmărea fumul ce se înălța de pe coș. Apoi, întorcând capul.

— *M'sieu*, zise el, merge la colibă!

Și lăsă deschisă poarta prin care Filip intră, ca să se oprească în loc după câteva clipe și să vadă ce gânduri îl munceau pe Bram.

Omul-lup ridică brațul spre colibă.

— În groapă dau drumul lupilor, *m'sieu*, adăogă el.

Filip pricepu. Înconjurul era ceiace Bram numea groapa lupilor. Era adăpostul lor și Bram voia să-i spuie lui Filip că trebuia să intre în colibă mai 'nainte de-a fi dat drumul haitei.

Filip făcu tot ce-i sta în putință ca să-și ascundă turburarea lăuntrică și să pară cât mai liniștit. Din poarta dela intrare până 'n ușa colibei, urmele pașilor făcuseră un fel de cărare în zăpadă, și puteai lesne băga de seamă, după încălțămintea, oricât de grosolană, că urmele erau lăsate de pasul unei femei. Filip nu-și făcu nici o iluzie. Poate că Bram trăia în tovărășia vre-unei indiene, ori a vre-unei tinere eschimose, pe care-o adusese depe meleagurile arctice.

Porni pe cărăruie spre ușa tainică. Trecându-i pragul, nu bătu, ca de obicei; intră de-adreptul, așa cum îl îndemnase Bram, și ușa se închise repede în urmă-i.

Atunci, Bram Johnson, dându-și capul pe spate, isbucni într'un hohot de râs biruitor, un hohot de râs atât de puternic încât până și lupii, cât erau ei de obsiți, îl ascultau cu urechile ciulite.

În aceiași clipă, Filip, în colibă, se pomeni față în față cu misterul capcanei de aur.

IX

ÎNTÂIA ÎNTÂLNIRE CU NECUNOSCUTA

Singura fereastră a colibei se afla în partea dinspre răsărit. Trecând prin strâmta deschizătură, soarele palid de iarnă împrăștia o lumină gălbuie peste zidul din față. În acest zid se deschidea o ușe și, în dreptul ușii, o fată sta nemișcată.

Învăluită în pulberea soarelui, ca părea încercuită în acelaș păr minunat din care o singură șuviță slujise la alcătuirea capcanei de aur. Părul ei, revărsat peste umeri, se împrăștia ca o apă peste brațe și piept, până aproape de șolduri. Aprins de razele vii ale soarelui, scânteia ca o flacără sub răsfrângerile lui.

Aceasta fu cea dintâi impresie în stare să-l turbure pe Filip. Băgă de seamă într'un târziu că fata se pieptăna în clipa când pătrunseră în colibă. Mută și nedumerită, ea îl privi cu un fel de neliniște. Și, sub cascada părului auriu, Filip fi zări albeața lăptoasă a umerilor goi.

Filip își îndreptă apoi privirile spre chipul ei. Simți că-i înghiață sângele în vine. Un suflet, frumos și înțelegător, dar chinuit și palid ca moartea, își desvăluia mâhnirea și amărăciunile. Femeea era tânără. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Ochii ei, de-o frumusețe cum Filip nu mai cunoscuse încă, erau albaștri, ca niște ametiste. Suferința îndurată până la desnădejde, și spaima de nejunsurile zilei de mâine se oglindeau în cleștarul lor limpede. Filip pricepu numai decât că necunoscuta trecuse printr'o mare nenorocire.

— Nu te neliniști, rosti el cu blândețe. Sunt Filip Brant din poliția dela North-West.

Fata nu-i răspunse. Filip nu rămase câtuș de puțin mirat. Întreaga poveste de robie se putea citi în ochii ei, mai deslușit decât ar fi desvăluit-o ea însăși. Ce putea să adauge mai mult!! S'ar fi simțit fericit însă să-i asculte șoapta buzelor. Rămânea de-aci 'nainte c'o singură încredințare: că, de vreme ce ajunsese pân' aci, trebuia cu orice preț să-l omoare pe Bram, atunci când împrejurarea i-ar fi devenit prielnică.

Repetă cuvintele rostite la început. Fata oftă din adâncul

sufletului şi Filip băgă de seamă că pieptul îi era sguduit de suspine sub bogăţia părului. Ochii rămâneau însă rătăciţi. De-odată, se apropie grabnic de fereastră şi Filip văzu cum se agaţă cu mânile de zid, plecându-se ca să privească afară. Bram îşi închidea lupii în ocolul din jurul colibei. Privirea ei se îndreptă în cele din urmă spre Filip, cu un fel de teamă. Ai fi zis că e un biet dobitoc în faţa biciului gata să-l lovească. Filip rămase încremenit şi îngrozit parcă. Şi, când făcu un pas către ea, fata se feri cu îngrijorare. Intinse braţele goale, parc'ar fi vrut să-l împiedice să se oprească, şi-un ţipăt înăbuşit îi scăpă printre buze.

Ţipătul îl ţintui locului pe Filip, ca şi cum l'ar fi oprit în loc o flacără necruţătoare. Ea îi vorbise, el însă nu pricepuse nimic din ceiace-i spusese. Îşi desfăcu mantaua şi-o ră de soare căzu drept peste insigna de bronz a poliţiei, pe care-o purta atârnată la piept. Fata păru mirată la început, pe cât fusese de îngrozită pân' atunci. Filip se gândi că barba lui nerasă de opt zile îi da o înfăţişare tot atât de aspră ca aceia a lui Bram. Şi, nu se îndoia, că fata se îngrozise de el ca şi de Bram. Acum însă păru că se linişteşte.

— Sunt, reluă el, Filip Brant, din poliţia dela North-West. Am venit aici înadins ca să-ţi fiu de folos, dacă crezi că ai nevoie de ajutorul meu. Aş fi putut să mă scap lesne de Bram şi să-l omor, de mult încă, dar aveam motivele mele să nu fac acest lucru, şi asta numai din pricina d-tale. Prin ce împrejurare te afli aci, în tovărăşia unui nebun şi a unui ucigaş ?

Ea îl privea cu luare-aminte şi pe chipul ei, atât de alb cu câteva clipe mai 'nainte, înfloriră doi bujori înflăcăraţi. El băgă de seamă că din priviri se stinseseră pe încetul pâlpâirile de groază şi că, în cele din urmă, ochii ei păreau luminaţi numai de-o adâncă turburare. Glasul lui Bram se auzi afară stăpânind furia lupilor. Ea se apropie din nou de fereastră. Intr'un târziu începu să vorbească, repede, cu însufleţire, într'o limbă care-i păru lui Filip tot atât de ciudată ca însăşi prezenţa ei în coliba lui Bram.

Ea îşi da seama că Filip nu putea s'o înţeleagă şi pe neaşteptate, se apropiă şi mai mult de el şi-i puse degetul pe buze, apoi şi-l duse la buzele ei, clătinând din cap. Filip simţi, sub apăsarea degetului, teama şi neliniştea ce-o frământau. Totul se lumina. Ea îl făcea să înţeleagă că amândoi ar fi avut multe să-şi spună, dar nu puteau s'o facă, întrucât nu vorbeau aceiaşi limbă. El rămase încremenit, cu ochii ţintă în ochii ei, prostit.

In aceiași clipă se auziră lângă ușe pașii greoi ai lui Bram. Ochii fetei se posomorâră din nou și, numai decât, cu părul fluturând în juru-i ca un nor de aur, intră în odaia de-alături, de unde se ivise în clipa când Filip intrase pe ușe.

Ea dispăruse când ușa se deschise și Bram intră. Filip băgă de seamă, prin deschizătura ușii, cum ochii săgetători ai lupilor pândesc, scotocind interiorul colibei. Bram se plecase sub povara pe care-o aducea din sanie. Svârli povara pe duşumea și, fără să-l bage în seamă pe Filip, își îndreptă privirea spre foaia de cort ce ținea loc de ușe între cele două odăi.

Bram părea vrăjit de această perdea; Filip îl privea cu luare aminte. Nici unul, nici cellalt nu vorbeau o vorbă. In liniștea odăii nu se auzea, prin perdeaua subțire, decât pașii fetei, dincolo.

Filip se afla în prada unei ciudate stări sufletești. Dac'ar fi avut o armă, ar fi sfârșit-o numai decât cu Bram, fiindcă lumina ciudată ce scânteia în ochii omului-lup părea că-i dă pe față bănuielile. Mânile îi erau goale. Dar, plimbându-și privirea în juru-i, zări, aproape de cămin, un maldăr de busteni pentru foc. O bâtă greoaie, smulsă din grămadă, i-ar fi fost de mare folos în clipa aceia.

Perdeaua se mișcă și'n prag se ivi fata cu părul de aur. Zâmbea, cu ochii și cu buzele, și zâmbetul ei se îndrepta numai către Bram. Nervii lui Filip păreau biciuiți de-o flacără usturătoare. Brațele ei se îndreptau numai către Bram și în cele din urmă începu să-i vorbească.

Filip nu putea înțelege un singur cuvânt din ceiace spunea. Nu era limba rasei cree, nici o rasei chipewiane, nici limba eschimosă. Nu era nici limba franceză sau germană, ori altă limbă pe care s'o mai fi auzit vre-odată. Glasul era blând și limpede, din pricină că vorbea repede, tremura oarecum. Privirea binevoitoare care-l întâmpinase pe Filip cu câteva clipe mai inainte, părea acum schimbată cu desăvârșire. Femeia își pieptănase părul și-l strânsese cu grije în coade; părea un chip zugrăvit cu îndemânare, de-abia coborît din cadră. Portret al unei femei pe care n'o puteai întâlni în nici o parte printre gheţurile din miază-noapte.

Omul-lup nu mai era acelaș. Ochii îi scăpărau fulgere de mulțumire. Chipul lui ursuz luase o înfățișare de dulău cuminte, pe care îl mângâi, buzele groase i se mișcau necontenit, ca și cum ar fi repetat numai pentru el ceiace spunea femeea.

Era cu putință ca el s'o înțeleagă? Limba necunoscută îi

era cunoscută lui Bram? Şi Filip se întreba, ce rol avea să joace de-aci 'nainte între ei amândoi. Femeea părea într'adevăr nespus de fercită. Ce-avea să se întâmple?

După ce sfârşi, omul-lup nu-i putu răspunde decât printr'un mârâit din gâtlej, asemeni unui strigăt de biruinţă. Se lăsă în genunchi, lângă sacul cenuşiu şi, fără să se oprească din spoprovăiala-i ciudată, goli pe duşumea tot ce se afla în sac.

Ochii lui Filip, pe de-asupra lui Bram, se încrucişară o clipă cu ai femeii. Cu mâinile pe piept, ea îl ruga parcă să înţeleagă. Şi el înţelese. Era un rol pe care singură şi-l impunea şi pe care-l juca în silă faţă de omul-lup. Se silea să-i zâmbească, chinuindu-şi obrajii şi buzele ca să-l facă să creadă că se simţea fericită.

Acum însă ea ar fi vrut să stea de vorbă cu Filip. Se străduia să-l facă să înţeleagă ce însemna acest joc. Îl arătă cu degetul pe Bram care sta în genunchi, cu capul uriaş şi cu umerii-i largi plecaţi peste sac şi, cu glas şoptit, ca un freamăt, rosti :

— *Tosi, tosi han en tosi.*

Ce vroia ea să spună? Filip îşi chinuia mintea să ghicească. În culmea desnădejdii, arătă cu degetul maldărul de bucşteni. Vorbise destul de desluşit. Bram era întors cu spatele către el. Trebuia oare să-i culce la pământ c'o singură lovitură ?

Ea însă clătina din cap şi părea îngrozită de ceiace lui îi trecuse prin minte. Îngână iarăşi câteva cuvinte neînţelese.

Apoi, privind din nou către Bram, repetă :

— *Tosi, tosi han er tosi...*

De-odată, ca să se facă înţeleasă, îşi duse mâna la frunte, cu buricele degetelor îndreptate spre rădăcina părului. Ochii i se măriră şi gândul ei ţâşni ca o flacără în spre Filip. Îi spunea aceia ce ştia şi el, că Bram Iohnson era nebun.

Repetă după ea : „*Tosi, tosi...*", lovindu-şi fruntea cu palma şi făcând către Bram un semn din cap. Da, asta era. Trăsăturile obrazului femeii se domoliră, şi ea păru uşurată de-o mare povară. Îi era teamă ca nu cumva Filip să-l izbească în creştet pe omul-lup. Acum însă el îşi dădu seama că nu trebuia să-i facă nici un rău şi ea păşea fericită, tocmai pentru asta.

Gelozia îl muşcă din nou pe Filip de inimă. Taina, în loc să se deslege, se încurca şi mai mult. Ce putea fi, la urma urmei, această femee pentru Bram? Uneori păşea îngrozită

de furia nebunului şi, cu toate astea voia să nu i se facă nici un rău uciga şului.

Bram, în timpul acestei scurte convorbiri, desgolise sacul şi înşira lucrurile pe duşumea.

Privirea femeii se îndreptă numai decât asupra lor. După flacăra ochilor, părea să fie tare flămândă. Fiinţa ei întreagă se pleca în clipa aceea numai asupra binecuvântatului maldăr de provizii. Iadul suferinţelor, prin care trecuse, i se citea în privire. Îi era foame. Ar fi vrut să mănânce cu totul altceva decât carnea crudă şi însângerată, o mâncare cu totul deosebită de aceia a lupilor. Iată pentru ce Bram răţăcise atâta vreme spre miază-zi şi pentru ce îl atacase cu atâta furie pe Filip, ca să-i poată smulge proviziile. Ele erau hărăzite femeii cu cosiţa de aur.

Filip băgă de seamă că ea se străduia să-şi ascundă, printr'un fel de mândrie femeiască bucuria nebună pe care-o simţise în clipa când Bram deşertase sacul pe duşumea. Dacă nu l-ar fi ştiut aproape, ar fi îngenunchiat alături de Bram. Dar nu îndrăznea s'o facă de faţă cu un străin. Şi, când privirea ei o întâlni pe-aceia a lui Filip, chipul i se îmbujoră. Era mărturisirea însăşi a dorinţelor ei nepotolite, un semn al chinurilor ce-i torturau mărunţaele, pe cari nu şi le mai putea stăpâni. Nu s'ar fi putut socoti îndreptăţit s'o creadă şi pe ea nebună, nebună ca şi Bram şi înămolită în aceiaşi nelinişte dobitocească?

Filip făcu numaidecât un pas către ea şi, apucându-i braţul:

— Vom mânca împreună de astădată, nu-i aşa? zise el.

X

BRAM SE ARATA BINEVOITOR

Filip tresări, simţind căldura braţului femeii cum îi trece ca o mângâiere de-a lungul degetelor. Se îngrozi apoi la gândul că un astfel de gest l-ar fi putut învierşuna pe Bram. Se întoarse cu faţa către omul-lup şi, în chip fiarte firesc, îi întinse cealtă mână.

— Haide Bram nu vezi că e moartă de foame? Acum îmi dau seama pentru ce m'ai jefuit. De ce nu vrei să vorbeşti? De ce nu-mi spui cine e, cum de-a ajuns aci şi ce aştepţi de la mine?

Aşteaptă zadarnic însă răspunsul lui Bram, care, ca de obicei, se mulţumi să-i privească ţintă în ochi.

— Iți spun încăodată că-ți rămân prieten, adăogă el. Eu. Dar în sfârșit. Coliba răsună de hohotul nebunesc al lui Bram. Dacă în largul câmpiilor chicotitul sălbateculuí se făcuse vrednic de temut, cu atât mai groaznic părea în odăița scundă, și Filip simți că biata femee se cutremură de spaimă. Ii cercetă fața blândă și îngălbenită care se sprijinea de umărul lui și care, cu toate astea, se silea să zâmbească, numai ca să-l înduplece pe Bram.

Bram râdea cu hohot, nestingherit și, râzând, se apropie de vatră, ca să arunce găteje pe spuză. Pentru a doua oară. Filip își îndreptă privirea, din ochii de ametiste ale căror adâncuri viorii părea stăpânite de rugă, spre forma uriașe plecată de-asupra flăcărilor, și își simți mușchii din nou încordați. Prilejul era minunat. Dintr'o săritură, ar fi fost în spatele ucigașului, pe care i-ar fi fost lesne să-l apuce de gât. Mulțumită acestei împrejurări, lupta ar fi putut fi oarecum egală.

Dar și de astădată femeia îl opri. Mai nainte ca el să fi făcut vre-o mișcare, degetele subțiri îl apucaseră de braț, și ea căută să-l îndepărteze de omul-lup, vorbindu-i în șoaptă, în limba ei neînțeleasă. Bram, ridicându-se, plecă de lângă vatră și, fără să-și arunce privirea spre cei din juru-i, luă găleata dintr'un ungher și ieși din colibă.

Urmă un răstimp de nedumerire între Filip și tovarășa lui. Această bunăvoință silită față de Bram îl îndârjea pe Filip, chinuit de aceeiași veche bănuială. Cu un gest nervos, fata, apucându-l de mână, îl duse în odăița ei, dincolo de perdeaua atârnată în dreptul ușii.

Mișcările ei îl deslușeau pe deplin. Ea îi arăta ceiace făcuse Bram pentru ea. Ii clădise o odaie alăturată, cu ajutorul peretelui subțire și, ca s'o poată mări și mai mult, îi adăogase o nouă îngrăditură, într'o parte a colibei. O ușă strâmtă lega odăile una de alta. Lemnul construcției era încă verde, ca și scândurile cari despărțeau coliba în două. Odaia n'avea altă mobilă în afară de-un scaun grosolan, o masă la fel, croită din scânduri de brad și câteva blăni de urs cari slujeau de covoare. Câteva lucruri de îmbrăcăminte erau atârnate de zid, printre cari o haină îmblănită și-o alta căptușită, care avea în loc de încingătoare o eșarfă roșie. Se mai putea zări și-un pachețel, învelit cu multă îngrijire.

— Da, da, pricep, rosti ca pentru sine. Filip, adâncindu-și privirea în limpezimea ochilor albaștri. D-ta vrei să mă încredințezi că nu e bine să-i frângă grumazul lui Bram Iohnson, nici atunci când îmi întoarce spatele, nici în vre-o altă

împrejurare. Şi d-ta îţi închipueşti că eu pot crede că nu te a atins niciodată, că nu şi-a cerut niciodată răsplata pentru bunăvoinţa cu care te-a îngrijit. Pentru ce atunci, ai devenit mai adineauri, albă ca zăpada? Bag de seamă însă că ţi-a trecut spaima. Înfăţişarea d-tale e mai fragedă şi mai fermecătoare cum nu mai poate fi alta pe lume. Cată şi mă deslueşte micuţă femee...

Ochii de ametist scăpărară ascultându-l, în timp ce trupul plăpând ca o creangă tânără, se legăna încercuit de-o tainică voluptate.

— D-ta îţi baţi joc de mine în chip foarte ciudat, reluă el cu un zâmbet. Şi asta de mai bine de-un sfert de ceas. Şi asta, poate din pricină că nu sunt prin nimic mai înţelept decât Bram. Aventura mea, poţi s'o mărturiseşti, nu e câtuş de puţin banală. Pornesc la drum, urmărind o ceată de indieni. Dau peste un nebun. Şi'n ascunzătoarea acestui nebun, dau peste d-ta. Te iveşti drept în faţa ochilor mei, învăluită în pulberea razelor de soare, ca un înger la porţile iadului. D-ta nu mă înţelegi, nu-i aşa? Asta nu face nimic. Eu mă ofer să te scap din ghiarele nebunului. D-ta te împotriveşti. Braţul îmi cade neputincios. Aş fi în stare să plătesc un milion de dolari (dacă i-aş avea) numai să am puterea să-l silesc pe Bram să vorbească. Mă încredinţezi că nu te-a atins niciodată? Doamne, cum aş vrea să cred acest lucru!

Chipul nestăpânit al tinerei femei oglindea toate simţirile ce-i stăpâneau sufletul. Ea se străduia să citească în ochii lui Filip ceeace buzele lui sorteau, ca să-i poată ghici gândurile după vorbă.

El reluă:

— D-ta te afli la o depărtare de o mie cinci sute de mile de oricare făptură omenească, cu ochii pe cari îi ai, cu bogăţia părului ce-ţi încununa fruntea... Şi mai cu deosebire, un păr de-o culoare atât de neobişnuită! Dacă lui Bram i-ar trezi prin minte să vorbească, fără îndoială că s'ar grăbi să mă deslueasc, fără înconjur, că d-ta eşti căzută din lună, ori că te-ai răzleţit din vasul nălucilor sburătoare, străbătând văzduhul ca să vii înadins să-i îngrijeşti de gospodărie. Haide, n'ai putea să mă deslueşti într'un chip oarecare cine eşti şi de unde vii?

Se opri, parc'ar fi aşteptat un răspuns. Dar răspunsul ei se topi într'un zâmbet. Zâmbetul era blând şi mângâietor. Filip simţi că-l sugrumă o nemărginită duioşie. Uitându că Bram s'ar fi putut ivi dintr'o clipă într'alta, prinse în mâinile lui

o mână a femeii şi-o strânse cu un fel de asprime mângâietoare.

— D-ta nu înţelegi un singur cuvânt din tot ce ţi-am spus pân'acum, nu-i aşa? urmă el. Nu, niciun cuvânt. Dar, pe încetul, vom ajunge să ne înţelegem. Ceiace ştiu pân'atunci e că, din ziua în care năluca sburătoare te-a coborât din lună, nu ţi s'a dat altceva mai bun de mâncare decât vânatul pe care Bram ţi l-a adus de cine ştie unde. Şi poate că l-ai mâncat şi fără sare! Mai adineauri erai gata să te năpusteşti asupra maldărului de provizii pe care-l vezi împrăştiat pe jos Şi, bag de seamă că din pricina vorbelor de prisos, am uitat tocmai ceiace era mai de seamă. Să ne-aşezăm la masă!

O târî mai mult cu sila în odaia de-alături, spre masa aşternută pe duşumea, şi-o ajută să strângă merindele împrăştiate. Apoi, căută să pregătească, într'una din gamelele lui, o mâncare de cartofi uscaţi, pe cari îi puse să se încălzească la foc.

— Să zicem, prin urmare, că Bram nu ţi-a făcut nimic... Uff! Ce uşurare pentru mine! Bine înţeles asta e cea mai mare bucurie a mea. Dacă n'ar fi fost astfel, nu mă îndoiesc că nu te-ai mai fi împotrivit atunci când am avut de gând să-i smulg cu bâta creerii din cap. De asta sunt pe deplin încredinţat.

Îşi întoarse privirea de la cratiţă. Femeia era neînchipuit de frumoasă. Bogăţia părului de aur i se împrăştiase în valuri pe umeri. Mănunchiul strâns la ceafă era mai gros decât pumnul lui Filip. Nicicând nu şi-ar fi putut închipui că părul unei femei poate avea răsfrângeri luminoase atât de calde cu unduiri atât de aprinse şi de catifelate.

Apoi, un gând fugar trecându-i prin minte, el se bătu cu pumnul în piept şi strigă:

— Sunt Filip Brant, Filip Brant, Filip Brant!

Îşi repetă numele de mai multe ori, îl repetă din nou, arătându-se de fiecare dată, cu degetul.

O lumină de înţelegere se împrăştie de-odată pe obrazul tinerei femei. Rupseră prin cele două cuvinte hotarul ce-i despărţea.

Ea îşi rosti numele, după el, încet, hotărît. Zâmbi apoi şi, cu amândouă mâinile pe piept:

— Celia Armin! zise.

Filip era cât pe aci să arunce cartofii cari acum clocoteau în tinură şi să sară peste foc până la „Celia Armin". Cu toate astea, gamela nu-i scăpă din mână şi, învârtind cu lingura în cartofi, repetă de mai multe ori:

— Celia Armin !

Şi de câte ori rostea aceste cuvinte, femeia făcea din cap un semn de încuviinţare.

Era un nume franţuzesc şi căuta să împrumute din repertoriul lui Pierre Breault o frază cât de simplă, prin care s'o poată deslui oarecum. Dar pentru biata femee, aceasta era tot una cu limba ebraică. El mai rosti odată :

— Celia !

Aproape în acelaş timp, ea răspunse :

— Filip !

Vuietele de-afară vesteau reintoarcerea lui Bram. Urletele şi răcnetele haitei, paşii sgomotoşi ai omului, se înteţiră odată cu intrarea lui Bram.

Filip, fără să-şi întoarcă capul, îşi vedea de bucătărie, ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Fluierând, învârtea lingura în cratiţă. Apoi, către Celia Armin, arătând cu degetul cutia de cafea, rosti :

— Vezi de cafea, Celia ! Dejunul e gata.

Ea luă în mâini cutia cu cafea, o învârti de câteva ori, şi înaintă către masă.

Filip îl privi pe Bram. Omul-lup rămăsese cu spatele lipit de uşe. Fără să facă vre-o mişcare, privea înainte-i, zăpăcit şi neînţelegător. Intr'o mână ţinea găleata plină cu zăpadă, în cealaltă un peşte îngheţat.

— E prea târziu pentru peştele d-tale, Mister Bram, zise Filip. Micuţa Lady nu putea să mai aştepte. Şi-apoi, nu mă îndoiesc c'ai îndopat-o destul cu carne şi cu peşte. Vino şi mănâncă cu noi !

Răsturnă într'o farfurie de cositor cartofii prăjiţi, printre plăcinţile de ovăz şi de orez, pe cari le copsese mai 'nainte de-a fi ajuns în Barren, şi întinse farfuria în dreptul femeii. Aduse apoi o altă farfurie, pentru el, şi-o alta pentru Bram.

Bram rămânea nemişcat, ca şi mai 'nainte, cu găleata într'o mână şi cu peştele într'alta. De-odată, le aşeză pe-amândouă într'un loc oarecare, cu un fel de sughiţ smuls din adâncul gâtlejului, şi se apropie de masă. Mâna lui uriaşă cuprinse braţul lui Filip şi, ca un cerc de fier, îl strânse aşa de tare încât părea că vrea să-i sfarme şi osul. O privi apoi pe femee. Lăsând braţul lui Filip, pe care-l svârli într'o parte, cu un gest hotărît, aşeză în faţa ei şi celelalte două farfurii.

— D-ta, mănâncă peşte, *m'sieu !* zise el.

Ai fi zis, auzindu-l vorbind astfel, că nu fusese niciodată nebun. Fulger pripit al judecăţii, care se împrăştia după câteva clipe, în hohotul de râs, nebunesc şi puternic, din pricina că-

ruia se cutremura întreaga colibă şi căruia nu-i răspundea, de-afară, decât urletul lupilor.

Filip de-abia se putuse stăpâni să nu râdă în faţa acestei risipe de bunăvoinţă. O flacără biruitoare sclipea în ochii tinerei femei. Bram fusese totdeauna bun cu ea, şi da dovadă de acest lucru şi în faţa lui Filip.

Dar hohotul de râs al lui Bram se stinse. In timp ce Filip îşi frigea peştele, omul-lup se ghemui lângă zid, pe călcâie, aşa cum fac indienii. Şi, cât timp femeia mâncă, el n'o părăsi din ochi.

Filip, după ce-şi fripse peştele, îi dădu şi lui jumătate. Asta însă ar fi putut s'o facă cu un sfinx de piatră sau de lemn. Bram, ridicându-se, luă ceiace mai rămăsese din trupul renului şi, ducând halca de carne sub braţ, plecă, mormăind ca pentru sine, cine ştie ce

XI.

IN CARE INCEP SA SE INŢELEAGA

De-abia se închisese uşa în urma lui Bram şi Celia Armin se şi apropiă grabnic de Filip, îndemnându-l cu privirea să se aşeze la masă. Mâncase singură pân' atunci, din cele trei farfurii, numai ca să-l mulţumească pe Bram. Acum stăruia să amestece laolaltă cartofii cu peştele turnând cafea în ceaşca lui Filip.

El zâmbea şi avea o poftă nebună să-i ia capul în mâini şi s'o sărute.

— Nu vrei, după câte bag de seamă, să mă laşi flămând, zise el. Dar d-ta nu pricepi cum stau lucrurile, micuţă femee. Am mâncat din această blestemată plăcintă (şi luă o bucată, ca s'o facă să înţeleagă şi mai bine ceiace spune), şi dimineaţa, şi la amiază şi seara, astfel că numai când o văd şi mă simt scârbit. Aş dărui toate plăcinţile din lume pentru câţiva castraveciori muraţi, pe cari numai biata mamă ştia să-i pregătească. Peştele lui Bram e pentru mine cea mai aleasă mâncare, şi cafeaua de-asemeni, mai cu seamă când ştiu că e făcută de d-ta.

Ea se aşeză în faţa lui, în timp ce mânca. Filip se gândea cu amărăciune la nefericirea bietei femei. Era atât de micuţă încât îi venea să creadă că, dac'ar fi aşezat-o cineva în talerul unei balanţe, aceasta nu s'ar fi mişcat câtuş de puţin. Şi cum se rătăcise în acest colţ de pământ, atât de departe de oameni! Nu însemna mai mult, în această lume a gheţurilor decât ro-

chia pe care-o purta sau decât vasul din care bea. Şi cum să deslege taina pătrunderii în această colibă?

Dar, dacă el voia să ştie acest lucru, şi ea se simţia îmboldită să-i mărturisească totul. Filip îi citea dorinţa în priviri. Glasul îi părea obosit, atunci când făcea sforţări nebănuite să-l deslueşească pentru ce ajunsese acolo şi ce trebuia să facă el pentru ea. Amândoi făceau aceleaşi sforţări ca să se poată înţelege. Dar cum puteau s'ajungă la înţelegerea deplină?

Filip, după ce mâncă, se ridică de la masă şi-o duse pe Celia lângă fereastră. Il văzură pe Bram cum împărţea bucăţi de carne lupilor adunaţi în juru-i. Filip desfăcu pe încetul şuviţele blonde din părul femeii ce-i sta alături. Se înroşi oarecum sub barba nerasă, în timp ce degetele lui se jucau cu valul mătăsos, desnodându-l. Celia îl privea mirată. El apucă câteva fire pe cari le strânse într'un mănunchi, tot atât de gros cât era şi capcana, care acum se afla în buzunarul sălbatecului, şi căută s'o imite întocmai. Apoi i-o arătă Celiei, arătându-l în aceiaş timp pe Bram cu degetul.

Tânăra femee îi pricepu gândul numaidecât. Prin semne, îi arătă că această capcană de aur fusese lucrată din părul ei, pe care-l tăiase ori ea, ori Bram. Mai fuseseră tăiate şi alte şuviţe, astfel că el avea mai multe capcane. Plecându-şi capul, îi arătă lui Filip locurile de unde fuseseră tăiate şuviţele

Apoi, întinzând mâna către el, ea strigă:

— Filip Brant, — America!

Şi, arătându-se pe ea, adăugă cu însufleţire:

— Celia Armin! — Danmark!

— Danemarca! strigă la rându-i Filip. Să fie oare adevărat? Eşti din Danemarca? Danemarka?

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

— Kobehavn, — Danmark! urmă ea.

El traduse:

— Copenhaga, — Danemarca... Dumnezeu să fie binecuvântat, Celia. Ne putem înţelege, în sfârşit. Celia Armin din Copenhaga, — Danemarca. Şi, cu toate astea, nu-mi dau seama cum se face că te găsesc aici?

Arătă cu degetul duşumeaua, apoi, cu un gest larg al braţelor, cei patru pereţi ai colibei.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el din nou

Ea răspunse, şi el se cutremură:

— Kobehavn, — Muskvas, — Petersburg, — Rusland, — Sibirian, — Amerika.

— Copenhaga, Muskvas? (nu pricep nimic, dar ce-are a face...) Petersburg, Rusia, Siberia, America, — repetă el, privind-o cu

oarecare neîncredere. Celo, dacă ai cât de puțină bunăvoință față de mine, nu-mi rătăci judecata. Cum aș putea crede că, plecată din Danemarca, ai străbătut Rusia întreagă și Siberia, ca să treci prin Canada, să colinzi câmpiile nemărginite ale întinsului Barren și să ajungi în această colibă a nebunului, părăsită de Dumnezeu și de oameni? Poate că nu-ți mai aduci aminte. Uite, mai bine să cercetăm harta.

Filip își aduse aminte că avea un atlas de buzunar, pe care administrația polițienească i-l dăduse odată cu întregul echipament. Atlasul sfârșea cu o altă hartă a celor două emisfere. Întinse harta sub ochii Celiei care, cu degetul ei mic, arătă locul unde se afla Copenhaga. El se plecă, de-asupra capului ei, cu pieptul apropiat de părul auriu. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și ascundă capul în bogăția de aur catifelat, și în brațele-i neastâmpărate ar fi putut să strângă capul frumoasei femei.

Timp de câteva clipe întrebarea nu mai fu aceiași, dacă ea picase din Copenhaga sau din lună, și acestui mister el nu știa ce fel de înțeles să-i dea. O găsise acolo, asta îl interesa deocamdată. Ca un explorator care și-a ajuns ținta, îi venea să joace de bucurie. Pe femee o stăpânea întru câtva, sau cel puțin așa i se părea... Dar, cu răsuflarea oprită, își îndreptă iarăși privirea spre hartă, urmărind trăsăturile degetului subțire.

Din Copenhaga, degetul porni de-a dreptul spre Moscova, care trebuia să fie Muskvas. Apoi, de-aci, călători binișor până la Petersburg, străbătând întreaga Rusie și toată Siberia până la Marea lui Berhing.

— Skunert, făcu ea blând.

Și degetul întâlni pe hartă pata verde care era Alasca.

Aci, degetul șovăi parcă. Se vedea lămurit că Celia se întreba prin ce meleaguri trecuse. Harta nu-i mai putea fi acum de niciun ajutor. După un răstimp de îndoială, ea îl chemă pe Filip lângă fereastră și-i arătă lupii. Alasca; apoi lupii, ceiace însemna câini și sanie.

Filip făcu un semn de încuviințare. Se simția în culmea bucuriei. Ea se numea Celia Armin; era din Copenhaga, din Danemarca, și venise în Alasca. Călătorise apoi într'o sanie trasă de câini.

Căuta acum să-i deslușească pentru ce venise și datorită căror pricini ajunsese în stăpânirea lui Bram Iohnson. Cu spatele întors spre fereastră, vorbea și făcea semne, cu glasul înăbușit de hohote de plâns din pricina turburării care, din nou, îi posomorî obrajii. Povestea, după cât se băga de seamă, groaznica tragedie pe care Filip o bănuia din spusele ei. Ea vorbea,

vorbea şi îşi frângea mâinile. Şi, după ce sfârşi, izbucni într'un hohot de plâns nestăpânit, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Afară, în ocol, se auzea hohotul de râs al lui Bram Iohnson. Râsul lui părea un fel de ocară, de batjocură. Lui Filip îi clocotea sângele în vine. Se năpusti şi luă de pe vatră o scurtătură cu capătul aprins. Apoi, deschise în grabă uşa şi ieşi.

Un ţipăt desnădăjduit, care părea mai mult o rugă, se auzi numaidecât în urmă-i. In acelaş timp, lupii se îngrămădiră laolaltă în ocol. De astădată, glasul lui Bram Iohnson nu-i mai opri. El privea liniştit spre cele ce aveau să se petreacă, în timp ce biata femee simţia că-i îngheaţă sângele în vine. Lăsă să-i scape un nou ţipăt, căruia nu-i răspunse decât înfricoşătorul hohot de râs al omului-lup.

Filip nu se îngrozi câtuş de puţin în faţa primejdiei. Invârtind tăciunele aprins de-asupra capului, îl svârli cu sete în haită. Lupii se înfricoşară la început şi Filip se folosi de acest prilej, intrând numaidecât în colibă. Inchise uşa în sclipirea unui fulger. Celia trase zăvorul.

Era şi vremea. După câteva clipe, întreaga haită se năpustise în goană nebună spre uşe. Sub povara îmbrâncelii, coliba păru că se clatină şi nu se auzea decât clănţănitul fălcilor chinuite de neastâmpăr. Filip privi spre Celia. Era galbenă ca ceara. Intoarse capul, ca să-şi ascundă neliniştea, în timp ce-i scăpa printre buze un suspin înăbuşit.

Filip îşi dădu seamă de nesocotinţa lui, înţelegând tot deodată şi gândul Celiei. Dacă lupii l-ar fi sfâşiat, însemna că ea şi-ar fi pierdut cea din urmă şi cea mai sfântă nădejde. Isi îndreptă spre el chipul blând, care acum părea mai însufleţit, şi-l răsplăti cu un zâmbet pentru nebuna lui ameninţare în faţa gurilor înspăimântătoare ca moartea.

— Celia, zise el cu glas surd, strângându-i mâinile, aproape să i le sfarme, Celia, micuţa mea femee învăluită în taină, mă simt aproape fericit, să ştii, că nu mă poţi înţelege. Fiindcă, altfel, ai râde de cuvintele mele. N'a trecut încă o zi decând te cunosc. Şi cu toate astea, îmi eşti dragă. Nicicând în viaţa mea, n'am simţit în faţa vre-unei femei aceiace simt în faţa d-tale. Şi pe niciuna n'am dorit-o aşa cum te doresc acum pe d-ta. Te iubesc, şi asta nu trebuie s'o ştii. Dorinţa mea, atât de pripită, ţi-ar părea poate o grosolănie şi inima d-tale nedumerită n'ar mai vedea în mine decât un al doilea Bram Iohnson.

Afară, s'auzea glasul lui Bram, care sta de vorbă cu lupii lui, în limba-i ascuţită de eschimos. Ii gonea din dreptul porţii, unde rămăseseră îngrămădiţi, urlând, nemulţumiţi şi îndârjiţi.

Filip lăsă mâinile Celiei şi trase ivărul dela uşe, în timp ce mâna omului-lup apăsă pe clanţă.

— Bram intră.

Neştiind ceiace avea să se întâmple, Filip îşi încordă braţele, gata să se apere la nevoie. Dar Bram, spre marea lui mirare, părea cu desăvârşire nepăsător. Mormăia, tuşind în gulerul blănii, înveselit parcă de ceiace văzuse. Unghiile Celiei pătrunseră în carnea braţului lui Filip. Ea încă nu ştia ce gândeşte şi în privire îi scânteia teama şi neîncrederea. De-aceia se retrase numai decât în odaia ei. Trecu un răstimp. Bram mormăia într'una, fără să-l bage în seamă pe Filip.

Celia se ivi într'un târziu şi se apropie de omul-lup. Ţinea în mână o şuviţă subţire de păr auriu şi mătăsos, pe care-o mişca neconteni't sub ochii lui Bram.

Bram conteni cu mormăitul. Chipul lui greoi se lumină ca într'un extaz. În acelaş timp, întinse spre şuviţă o mână uriaşe, schiloadă parcă. Şuviţa era pentru el un fel de talisman necruţător şi de temut.

Tânăra femee începu să zâmbească. Poate că mulţumită acestui talisman, se gândi Filip, uriaşul o respectase decând se afla în stăpânirea lui. Şi, cu toate astea, i-ar fi fost de-ajuns s'o dorească. Ori nu cumva nu-şi da seama de comoara pe care-o avea în mână?

Uriaşul, mulţumit, începu să mormăie ca şi pân'atunci. Era în gâtlejul lui un fel de gungurit de porumbel. Se aşeză pe duşumea, cu spatele la zid, cu picioarele încrucişate şi, împărţind şuviţa în trei, se apucă să lucreze o nouă capcană. Celia, liniştită în cele din urmă, intră în odaia ei. După atâtea zburătăciri ivite una după alta, simţia nevoia să se odihnească şi să rămâie singură.

Filip se folosi de această lipsă şi scoase din sac cele ce-i erau de trebuinţă pentru toaletă. Se privi în oglindă şi se îngrozi singur de el. Cu barba sbârcită părea atât de sălbatec încât nu se mira că Celia fugise la început din faţa lui. O jumătate de ceas îi fu de-ajuns ca să se radă. Bram, în acest timp, se îndeletnicea cu împletitul şi nu-şi mai ridică privirea de pe lucru decât după ce-l văzu sfârşit. Atunci se propti în capătul oaselor şi plecă, fără să rostească o vorbă.

Celia se reîntoarse şi cel dintâi lucru pe care-l băgă de seamă fu schimbarea la faţă a lui Filip. Îşi mărturisi plăcerea, iar Filip se înroşi în obraji de mulţumire.

Îl căutară cu privirea pe Bram, de la fereastră. Plecase înconjurat de lupi spre poartă; îşi luase tălpile de lemn şi biciul

lung. Ieşind cel dintâi pe poartă, plecă întovărăşit numai de zece lupi, din cei douăzeci pe care îi avea.

Celia se apropiă de masă şi Filip băgă de seamă că adusese din odaia ei un creion şi-un petec de hârtie. După câteva clipe îi întinse petecul, cu un gest de nespusă bucurie. Desenase capul uriaş al unui ren. Asta însemna că Bram plecase la vânătoare. Filip începu să râdă. Desenul era un mijloc prin care se putea mai lesne înţelege.

Dar, ceiace nu putea să-i bucure, era faptul că Bram, la plecare, lăsase jumătate din haită închisă în ocol. Prin urmare, n'aveau ce nădăjdui. El şi Celia nu erau oaspeţii nebunului. Erau prizonierii lui

XI

GRABNIC ŞI NEBANUIT ATAC

Noaptea următoare trecu în linişte. Era cea dintâi pe care, în tovărăşia îmbucurătoare a Celiei, Filip o petrecea în coliba lui Bram. Trebuia să fie însă şi cea din urmă.

A doua zi, mai'nainte ca tânăra femee să fi ieşit din odaia ei, îşi profiră prin minte tot ce i se întâmplase până'n clipa aceia. Bram era oare nebun cu adevărat? Să se prefacă înadins? Dacă omul-lup îl ura, răzbunarea putea să izbucnească cine ştie când. Filip îşi aminti cuvintele unui vechi prieten al lui, alienist vestit, care-i spusese într'o zi: „Nebunul nu uită niciodată!" Odată stăpânit de un gând, nimeni nu i-l mai putea scoate din minte. Pentru nebun, el e ca un fel de povară; face parte din însăşi fiinţa lui. In creerul lui chinuit, cea mai mică bănuială în privinţa unui vrăjmaş, nu poate muri. Focul se stinge, ca să ţâşnească şi mai puternic într'o zi. Ura nebunului e veşnică.

Bram era cât pe-aci să-l omoare, ca să-l jefuiască, până la cea din urmă firimitură, de hrana pe care ţinea să i-o dăruiască femeii. Acum plecase, părăsindu-l şi pe el, şi casa. Nu se îndoia câtuş de puţin că nu simţia pentru Celia niciun fel de dragoste trupească. Dac'ar fi iubit-o, cu patima unei brute, n'ar fi lăsat-o în tovărăşia unui rival de care s'ar fi temut. In ciuda flăcărilor ce-i năpădiseră în atâtea rânduri privirile, Bram nu simţea pentru Celia decât o dragoste mută şi nevinovată, plină de respect şi de ardoare.

Totuşi, ajungând la această încheere, nu însemna, cu toate împotrivirile tinerei femei, că nu trebuia, la cel dintâi prilej, să-l doboare pe Bram. Mai cu seamă că'n atâtea rânduri lăsase înadins să-i scape prilejul.

Celia, ivindu-se în acelaşi clipă, lui Filip îi păru că ea îi ghicise gândurile ascunse. Cu toate astea, nu spuse nimic, dar, în faţa ei, începu să scotocească cu de-amănuntul prin toate unghere le colibei lui Bram.

— Fără îndoială, Celia, şi d-ta, înaintea mea, ai scotocit pretutindeni. E însă de datoria mea să-ţi cercetez urmele neîncrederii de la început. Poate că, cine ştie, voi găsi ceva care ţi-a scăpat din vedere şi care ne poate fi de folos.

Intovărăşit de tânăra femee, scotoci pe încetul prin toate colţurile, nelăsând niciun loc necercetat. Căută până şi sub pardoseală, ridicând scândurile una câte una. După o jumătate de ceas de cercetare, care nu-i putea fi de niciun folos, de-odată scoase un strigăt de bucurie. Sub o veche velinţă soioasă, dădu peste un revolver Colt. Dar revolverul era gol şi nici cartuse nu găsi nicăieri.

Nu-i rămânea decât să caute şi în mica hrubă ce slujea omului-lup de odaie de culcare. Ceiace însă putu să descopere Filip nu fură decât trei capcane, împletite din acelaş păr mătăsos al Celiei.

— Să nu ne-atingem de ele, zise el, după ce le privi cu oarecare duioşie timp de câteva clipe, aşezând de-asupra blana de urs sub care fuseseră ascunse. Aşa e obiceiul, să nu scotoceşti în culcuşul altuia...

Apoi, după un răstimp:

— N'a lăsat în colibă nici cuţitul de care se slujeşte când e vorba să taie carnea. Mă întreb dacă s'a purtat cu aceiaşi luare aminte şi atunci când erai singură. Nicio armă, în sfârşit, nimic la îndemână.

Afară, în ocol, lupii nu mai avea astâmpăr. Doi se încăierară. Filip se apropia de fereastră. Straşnici paznici lăsase în urmă-i Bram. Şi Filip se întrebă, socotind că-l putea ucide pe Bram, dacă nu i-ar fi fost în putinţă să-l facă prizonier, — cum putea să scape de furia acestor câlăi. Dacă Bram ar fi intrat cu puşca în colibă, toate mergeau bine. Lupii puteau fi ucişi unul câte unul. Dar Bram avea să intre vre-odată cu puşca în colibă?

Cei doi lupi se rostogoleau necontenit în zăpadă. Ceilalţi făcuseră cerc în jurul lor, în afară de unul, cel mai mare, care, în ciuda încăierării, se lupta într'un colţ cu un os de pe care rupea cele din urmă fâşii de carne. I se auzeau fălcile trosnind.

— Am găsit! strigă Filip. Lupii, ca şi oamenii, au nevoie de hrană ca să poată trăi. Odată Bram scos din luptă, îi voi lăsa să moară de foame, în ocolul lor. Pentru asta îmi va trebui o săptămână, ceva mai mult poate. E vorba numai de răbdare. Noi

însă vom avea cei din urmă cuvânt. Trebuie ca Celia să mă înțeleagă; mai întâi să-l jertfim pe Bram. Asta e totul.

Celia tocmai îl striga. El se îndepărtă de lângă fereastră. Din odaia de-alături, ea adusese câteva petece de hârtie și părea nespus de turburată. Lui Filip nu-i fu greu să înțeleagă că aceste hârtii, în număr de opt sau zece, fiecare cu câte-un desen anumit, trebuia, în gândul Celiei, să înlocuiască între amândoi cuvintele, în așa chip ca să se poată înțelege, lămurindu-și acelace nu-și puteau spune prin grai.

Ea îi rosti numele: „Filip!", din nou, cu glas de-abia șoptit, legănându-și trupul plăpând ca o creangă tânără, așa cum făcuse și în ajun când se ivise sub ochii lui pentru întâia oară, în pulberea soarelui. Și-i părea că o vrajă necunoscută îi năpădește sufletul când o auzea strigându-l pe nume în chip atât de firesc.

Plecându-se de-asupra hârtiilor, băgă de seamă că erau vechi și unsuroase, ca și cum de cine știe câtă vreme or fi fost întrebuințate. Ele povesteau întreaga viață a bietei femei.

— Toate desenurile au fost făcute de mâna d-tale, după obiceiul lui Bram, bănuiesc. Bram nu știe mai mult decât mine despre viața d-tale... Da, asta e. In această privință suntem înțeleși. Corăbii, câini, oameni, lupte, multe lupte... Dar să cercetăm lucrurile mai de-aproape.

Celia tremura, istovită, în dorința ei de-a se face înțeleasă. Filip, a cărui inimă bătea cu neastâmpăr, urmă:

— Aci ești d-ta, în mijloc. Ești d-ta, cu părul despletit, gata de luptă împotriva unui grup de bărbați, cari s'ar părea că vor să te omoare cu bâtele. Dar asta ce mai înseamnă, Dumnezeule? Iată, aci sus, în colț, o corabie. Corabia, presupun, trebuie să vie cea dintâi. D-ta ai coborât din această corabie, nu-i așa?

— Skunnert! strigă ea blând, atingând corabia cu degetul. Skunnert... S'berien...

— Schooner *)... Siberia... traduse Filip. Așa sună cuvântul, Celia. Dar, ia privește aci, de-asupra!

Scoase atlasul de buzunar și-l deschise.

— S'o luăm de la capăt și să deslușim lucrurile pe cât ne va sta în putință.

Ca și în ajun, trupurile, și-al ei și-al lui, se apropiau cu tresăriri scurte, în cercetarea hârtii. Pe brațul îndoit al lui Filip, Celia își plecase capul, în timp ce buzele tânărului atingeau aproape bogăția catifelată a părului auriu. Amândoi se simțeau neliniștiți. Dar, îndepărtându-se puțin, ea arătă pe hartă...

*) Corabie mică.

Corabia plecase de la gurile fluviului „Lena", din Siberia, şi plutise pe lângă coastă până la petele albastre cari însemnau oceanul, aproape de Alaska. Aci, degetul se opri şi, cu un gest de desnădejde, Celia îl făcu pe Filip să înţeleagă că ea nu ştia mult în legătură cu topografia acestei călătorii. Undeva, în spaţiul albastru, corabia, se oprise la ţărm, în partea de miază-noapte a Americei.

Trecu apoi la celelalte hârtii, în care erau închipuite lupte numeroase; Filip nu le putea înţelege nici rostul, nici însemnătatea. Ca încheere, femeea desenă prin câteva linii un uriaş, întovărăşit de o haită de dobitoace. Era portretul lui Bram între lupii lui. Şi Filip pricepu în cele din urmă pentruce omul-lup nu se atinsese de-un singur fir de păr din capul ei, până'n clipa aceia. Bram o scăpase din ghiarele sorţii nenorocite, pe care petecele de hârtie o zugrăveau întru câtva.

El o adunase de pe drumuri şi-o aduse în ascunzătoarea ferită de ochii lumii şi, dintr'o pricină pe care desenurile nu puteau s'o lămurească pe deplin, o ţinea captivă în coliba lui.

Intreaga poveste a Celiei rămânea însă învăluită în taină. Ce căutase ea în Siberia? Cine călăuzise corabia către aceste meleaguri neprimitoare din Alaska? Cine erau vrăşmaşii necunoscuţi, din mâna cărora o scăpase Bram?

Filip luă un petec de hârtie pe care Celia îl aruncase de-o parte. In el erau zugrăvite două persoane. Una, era chiar ea; cealaltă, un bărbat. Femeea se închipuise în strângerea braţelor acestui bărbat. Filip îşi ridică ochii spre Celia. Şi ei, erau împânziţi în lacrimi.

Filip simţi dintr'odată cum o grea povară îi înghiaţă inima. Decând o găsise în coliba lui Bram Iohnson, decând soarta amândoura părea că se leagă prin tragica aventură care-i răţăcise către aceiaşi suferinţă, bucurându-i, şi pe el şi pe ea, în singurătatea care-i apropiase atât de grabnic, împrietenindu-i cu atâta bunăvoinţă, închipuirea lui părea că se înflăcărase cum nu şi-ar fi putut vre-odată închipui. Altă flacără îi ardea necruţătoare în piept. Şi iată că toate nădejdile lui se spulberau dintr'odată. Fără îndoială, ea iubea pe altul.

Filip întoarse capul. Sufletul lui chinuit, se posomorî. Grozăvia clipei de faţă se ivi în toată goliciunea ei. Ce altă nouă nenorocire s'ar mai fi putut ivi?

Cu pasul domol, se îndreptă spre fereastră, ca să-şi ascundă turburarea, şi rămase cu privirea rătăcită în largul câmpiei.

Aproape în aceiaşi clipă, Celia îl auzi scoţând un ţipăt de groază. Se apropiă în grabă de el. Filip lăsă să-i scape petecul de hârtie pe care îl ţinea între degete şi, cu amândouă

mâinile, se agăță de marginile ferestrei. Privea încremenit de spaimă.

— Uite, zise el! Doamne, ia privește!

Fără ca, nici unul, nici cellalt, să fi auzit vre-un sgomot, din liniștea ce stăpânea interiorul colibei, Filip și Celia puteau zări acum, în zăpadă, lupul care cu câteva clipe mai 'nainte rosese osul, întins mort, în acelaș loc. Trupul îi înțepenise cu desăvârșire. Fălcile sgârcite într'un rânjet, desvăluiau colții mari, iar de sub cap i se scursese o baltă de sânge.

Dar, mai mult decât moartea lupului, pe Filip îl uimi arma cu care fiara pusese lovită. Un fel de săgeată străpunsese, dintr'o parte într'alta, trupul fiarei.

Lui Filip nu-i fu greu să recunoască cangea subțire și lungă, pe care-o întrebuințează un singur neam în Northland: tribul ucigaș, cu chipul pământiu, al Kogmolocilor, care trăiește pe țărmul golfului Incoronării și în apropiere de insula Wollaston.

— Fugi de la fereastră, Celia! strigă el.

Și-o îmbrânci în mijlocul colibei.

XIII

KOGMOLOCII

Kogmolocii! Cei mai afurisiți diavoli de pe fața pământului, cu inima mai rece decât ghețurile în mijlocul cărora trăiesc.

— Iartă-mi, draga mea, zise Filip, gestul nesocotit și strigătul ce mi-a scăpat fără să vreau... Dar aș putea recunoaște această armă ucigătoare și dincolo de marginile lumii. I-am văzut aruncând-o, ca pe-o săgeată, la depărtare de-o sută de yarzi. Se bat cum nu cred să se mai bată alt neam de sălbateci, vânează femeile și se pricep în negoț. De astădată, nu mă îndoiesc că stau ascunși undeva, cu privirea ațintită în dreptul ferestrei.

Dar Celia, fără să priceapă ceiace-i spunea, nu era mai puțin îngrozită ca el, după ce văzuse lupul mort, cu săgeata înfiptă în grumaz. Apucând repede un petec de hârtie de pe masă, îl dădu lui Filip. Era unul dintre cele cari închipuiau luptele.

Totul se lămurea.

— Atunci, zise el, cu tremur în glas, pe tine te vor! Îi chinuiesc dorința. Nu mi-aș fi închipuit vre-odată c'ar putea ajunge atât de departe spre miază-zi. Asta poate din pricină că încă nu te-au uitat.

Privirea Celiei își recăpătase flacăra hotărâtoare și, băgând

de seamă că se liniştise în cele din urmă, Filip se simţi mult mai stăpân pe el. Ochii femeii desvăluiau toată încrederea pe care-o avea în tovarăşul ei de încercare. Îl socotea neînfricat. Curaj avea şi ea destul.

— Îmi place, zise el, să te văd astfel.

Şi, în timp ce vorbea, cerceta cu privirea depărtările, aşteptându-se să vadă fereastra sburând în ţăndări, în vuietul surd de sticlă spartă.

— Ne aflăm în mare încurcătură. Pot s'o spun tare, fără teama că te-aş îngrozi, de vreme ce nu mă înţelegi. Sunt eschimoşi şi eschimoşi, vezi tu. Unii, ca de pildă Nunatalmuţii, sau alt trib, sunt oameni cumsecade. Dar Kogmolocii sunt nişte banditi fioroşi. Pentru dibăcia cu care ştiu să întindă laţul, pentru jafurile şi ticăloşiile lor, sunt mai răi decât sălbatecii din Filipine. Te-au urmărit pe semne, pe tine şi pe Bram, din miază-noapte, şi-aş putea pune rămăşag că Bram nu se va mai reîntoarce de la vântoarea de reni. Poate că, în această clipă, i-a şi trecut o cange prin trup.

Celia îi zâmbea neconţenit, în timp ce-l asculta vorbind. Făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să s'apropie de fereastră. El o împiedică şi, în aceiaşi clipă urletele sălbatece ale lupilor se auziră şi mai puternice în ocol. După ce-o îndemnă, cu un semn, să stea liniştită în mijlocul colibei, se apropie singur de fereastră.

Lupii se îngrămădiseră lângă poartă şi săreau în două labe, gata să se năpustească dincolo de înconjurul de scânduri ce-i ţinea închişi. Între colibă şi această îngrămăditurâ, hoitul altui lup zăcea străpuns de cange în zăpadă. Pe semne că eschimoşii îi întinseseră o cursă lui Bram şi credeau că femeea se află singură în colibă. Fiindcă se temeau de lupii nebunului, muleţii negricioşi îşi puseseră în gând să-i ucidă unul câte unul, cu aruncături de suliţă.

In timp ce Filip privea de la fereastră, un cap şi-o pereche de umeri se zăriră de-asupra îngrămăditurii, un braţ se ivi apoi şi-o lance sburâ, ca un fir de lumină, drept în mijlocul haitei de lupi. Tot atât de repede, capul şi umerii vânătorului nu se mai văzură.

Filip, plecând de la fereastră, băgă de seamă că Celia se trecurase lângă el. Fusese şi ea martoră la ceiace se petrecuse. Îl apucă de braţ şi simţi că degetele ei subţiri îi străpungeau, în timp ce un ţipăt înăbuşit numai decât, îi scăpă din sbuciumul pieptului. Se năpusti apoi în odaia ei şi se reîntoarse după un răstimp, cu ceva sclipitor în mână.

Era un revolver mic, o adevărată jucărie de copil, cu care,

în alte împrejurări, lui Filip i-ar fi plăcut să-şi petreacă vremea. Era încărcat cu toate cartuşele, cu cari de-abia dac-ai fi putut să omori o potârnichie, la cincisprezece sau la douăzeci de paşi, dacă, bine înţeles, potârnichia s'ar fi lăsat să fie ucisă. Această armă însă, aşa cum era, tot era mai bună decât nimic. In lipsă de altceva, putea face sgomot cel puţin şi, dacă gloanţele n'aveau să-i atingă pe eschimoşi, tot îi putea îngrozi, hotărîndu-i s'o ia la fugă. Două sau trei împuşcături erau deajuns ca să se poată da de veste că Celia nu se afla singură, că în tovărăşia ei se afla un bărbat, care putea s'o ocrotească, şi că acet bărbat era înarmat.

Filip îi mulţumi lui Dumnezeu pentru ajutorul cu care îl dăruise. Cea din urmă suliţă a eschimosului străpunsese al treilea lup, şi fiara se târa acum aproape moartă prin zăpadă, cu lancea înfiptă în spate. Cei şeapte lupi cari încă trăiau făcea salturi neizbutite în jurul îngrăditurii. Filip se aşeză de pază în dosul uşii pe care-o întredeschise.

De-odată, Celia, care se afla lângă el şi care păru că-i înţelege planul, îi făcu semn cu cotul. Un cap negru se ivise de-asupra îngrămăditurii.

Iute ca vântul, Filip se năpusti afară şi, în clipa când braţul aruncă suliţa, scoase un ţipăt înfricoşător de luptă atât de sinistru încât păru că-şi sparge pieptul. In acelaş timp, trase cu revolverul. Cap şi braţe se făcură nevăzute şi eschimosul pieri ca un drac care intră grabnic în cutie. Dar lupii căutară să-şi verse mânia neputincioasă asupra lui Filip. Dintr'o săritură, el fu în colibă şi îmbrâncind-o pe Celia, închise uşa.

— Da, da, ne aflăm în mare încurcătură! adăogă el răzând, în timp ce lupii răcâiau cu labele în tablia uşii.

Inlănţui cu braţul mijlocul Celiei şi reluă:

— Păcat că nesocotiţii nu pot să-şi dea seama că şi noi avem acelaş gând: să-l înfrângem pe Bram. Dac'ar vrea să ne-ajute, ar însemna să încingem o adevărată luptă de circ. Ai văzut ce repede s'a ferit voinicul din creştetul îngrăditurii? Pun rămăşag că nici nu l-am atins. Şi poate că e mai bine. Fiindcă, dacă banda ar fi băgat de seamă că gloanţele noastre sunt nici cât bobul de mei şi că înţepătura lor nu e mai primejdioasă ca o muşcătură de gânganie, s'ar urca toţi în faţa noastră, ca un cârd de ciori, şi ne-ar înfrunta. Ce sgomot a făcut pocnitura! Ai auzit?

Cu gândul la primejdia ce-i ameninţa pe-amândoi, Celia nu simţi strângerea braţului ce-i înlănţuise mijlocul, şi Filip se folosi de acest prilej ca s'o strângă şi mai cu foc. Neliniştea

pricinuită de primejdie şi de dragoste făcea să-i năvălească sângele în obraji.

— Clipa e hotărîtoare, rosti el cu seriozitatea care-ar fi turburat-o pe Celia, dac'ar fi putut să-i înţeleagă cuvintele. Ce se va întâmpla cu noi? Când nu va mai rămâne niciun lup în viaţă şi Bram va cade şi el, odată cu ei, aceste dihănii cu cap de broască vor sfărâma poarta şi vor intra peste noi în colibă. Mă simt destul de hotărît să lupt cu douăzeci dintre ei. Dragostea ce-ţi port şi dorinţa ce mă stăpâneşte să te apăr, mi-au înzecit puterile. Aş vrea să ştiu însă, în clipa când aş face asta, cine e cel'alt a cărui înfăţişare... In aceste din urmă clipe ce ne mai rămân până la desfăşurarea luptei, simt parcă o sete nebună să te sfarm pe inima mea, să-ţi acopăr obrajii cu sărutări, ca să-ţi dai seama ce simt pentru tine. Imi eşti dragă din cap până'n picioare. Cu toae astea, mi-e frică, nu cumva să mă crezi nesocotit şi să mă disprepuieşti pentru asta...

O grabnică schimbare se petrecu în fiinţa lui şi braţul i se desprinse din jurul mijlocului femeii. Apucă din nou între degete petecul de hârtie mototolită pe care-l svârlise, şi-l cercetă cu luare-aminte, nedezindu-l.

— Cine poate să fie acest om? Dacă nu-l iubeşti, pentru ce îl priveşti cu atâta bunăvoinţă?

Ea pricepu că o nouă întrebare se ivise în privirea şi în glasul lui Filip. Işi chinui gândul, ca să-l poată pătrunde pe a-l lui şi să-i desvăluie sufletul. Un fel de sfială, de care ea nu-şi putea da seama, se citea în toată înfăţişarea lui.

El îi întinse petecul de hârtie. Poate, se gândi el, puterea pătrunderii femeeşti a Celiei, de astădată, era în stare să sfarme neîndurătoarea stavilă dintre amândoi. O văzu cum priveşte îndelung chipul zugrăvit pe hârtie, apoi albastrul limpede al ochilor ei se lumină într'un fulger atât de viu, încât părea spuzit în răsfrângeri de raze. Intr'adevăr, îi ghicise gândul.

— *Min fader*, zise ea în linişte, arătând chipul cu vârful degetului. *Min fader.*

Lui Filip îi veni să creadă că ea vorbeşte englezeşte.

— *Your father?* *) strigă el.

Ea făcu un semn de încuviinţare cu capul.

— *Min fader...* întări iarăşi.

Un suspin de uşurare scăpă din pieptul lui Filip.

— Domnul fie lăudat! zise el.

*) Tatăl d-tale?

Apoi, aproape în acelaş timp:

— Ne-au mai rămas cartuşe? Haide! M'am îndrăgostit de revolverul acesta şi mă simt în stare să lupt cu întreaga lume!

XIV

CE POATE ADUCE FURTUNA

Filip nu-şi mai putea stăpâni bucuria. Uitase de Bram, de lupi şi de eschimoşi, şi de grozăvia unei clipe înfrăţite cu desnădejdea. „Tatăl ei!" Îi venea să strige de-atâta fericire, să joace ca un nebun, sărind în jurul odăii, cu Celia în braţe.

Dar trebuia să se stăpânească. Se temea ca nu cumva să întâlnească în ochii de amestist, cu adâncul catifelat, o împotrivire faţă de neastâmpărul lui, tocmai fiindcă mersese prea departe. Nu-şi dăduse pe faţă uimirea, atunci când sub povara privirilor lui întrebătoare, ea îi mărturisi că chipul zugrăvit îl închipuia pe tatăl ei? Ea păruse mirată la început, şi din pricina turburării, şi din pricina bucuriei lui. Bine înţeles, pricepuse totul. Şi pentru Filip avea o neînchipuită vrajă gândul că un bărbat şi-o femee, chiar dacă s'au născut, unul la un capăt al pământului, cellalt la alt capăt, şi neputându-se înţelege, nimic nu le poate împiedica inimile să bată în acelaş ritm, mirturisindu-şi în chip deosebit neliniştea. In toate astea se bănuia parcă presimţirea însăşi a fericirii.

De-odată, ca şi cum n'ar mai fi fost vorba de altceva, el schimbă convorbirea, aducându-şi aminte de cartuşe.

Celia îl lămuri prin semne că nu mai avea altele. Cele patru cari mai rămăseseră în ţeava revolverului erau singura rezervă. O bâtă groasă i-ar fi fost de mai mult folos, atunci când eschimoşii ar fi pornit la atac, şi-atunci se plecă să caute una care îi părea mai uşor de mânuit în luptă şi mai de preţ de cât ar fi fost pe tăciunii din vatră. In cele din urmă, smulse dintr'un perete al colibei o scândură bătută în cuie. Parul, rotund şi neted, lung de patru picioare, la un capăt, nu era mai mare decât grosimea pumnului. La cellalt capăt era mult mai subţire.

Apucând bâta dela capătul subţire, o cântări în mână şi începu s'o învârtească în mijlocul colibei.

— Acum, zise el, suntem înarmaţi şi gata să-i primim. Numai, să nu le treacă prin minte să dea foc case,; altfel nu ne mişcăm de-aci. Ca să sfarme uşa, cu mila lui Dumnezeu, te încredinţez, Celia, că n'au s'o poată face.

Se simţia atât de voios şi părea atât de dornic să vadă

un eschimos sărind de-asupra îngrăditurii, ca să-l poată lovi pe neașteptate, încât Celia începu să râdă, cu un râs blând și potolit. Filip, auzind-o, se opri din mânuirea bâtei și lăsând-o din mână:

— Să ne strângem mâinile, Celia, zise el. Suntem camarazi, nu-i așa?

Fără șovăire, ea întinse mâna spre mâna ce-i fusese întinsă. Și cu toate că moartea se afla la câțiva pași, la pândă, își schimbară. Într'un târziu, ea se retrase în odaia ei și, timp de-o jumătate de ceas, Filip n'o mai zări.

Își aruncă privirea spre ocolul în care se aflau lupii. Se împrăștiaseră și păreau liniștiți. Bănui că vrăjmașul se îndepărtase. Haita lui Bram, de care la început voise să se scape, devenise cel mai bun mijloc de pază. Mai rămâneau șapte și era lesne să i se dea de veste, prin urletele lor, de îndată ce eschimoșii s'ar fi ivit prin apropiere.

Fără îndoială, sălbaticii veniseră în număr mic la început. Lupta împotriva lupilor fusese cât se poate de domoală și-acum își schimbaseră gândul. Filip se gândi că n'avusese de-a face decât cu o patrulă de recunoaștere, alcătuită din trei sau patru oameni.

Dacă Bram căzuse cu adevărat în vreo cursă și-acum zăcea întins în zăpadă cu trupul găurit de-o lance, Kogmolocii crezând că Celia rămăsese singură, trimiseseră mai înainte câteva ștafete cari să le-o aducă în triumf. Găsind însă coliba bine apărată, nu numai de lupi, dar și de către un necunoscut, bine înarmat, se pregăteau poate de-o luptă mai aprigă. Prin urmare, cel mai bun mijloc de scăpare era fuga. Dar, între colibă și libertate se aflau cei șapte lupi.

Văzduhul se înegură. Cerul, de-un fumuriu vânăt, se pleca de-asupra pământului. Peste câteva clipe avea să se dezlănțuiască furtuna. Eschimoșii o prevăzuseră. Știau că vântul și ninsoarea le puteau șterge urmele, dacă cineva, după răpire, s'ar fi gândit să-i urmărească.

Piticii sălbatici din miază-noapte nu erau la cea dintâi încercare de acest fel. Cu un an în urmă, pe țărmul cel mai de sus al oceanului înghețat, Kogmolocii omorâseră vreo doisprezece albi, dintre cari doi exploratori americani și un misionar. Poliția trimisese în căutarea lor, încă din August, trei patrule spre Golful Încoronării și Canalul Bathurst.

Una, comandată de Olaf Anderson, Suedezul, nu mai fusese văzută. Când Filip plecase din Fort Churchill spre Barren, se împrăștiase svonul că Olaf și ceilalți cinci oameni ai lui căzuseră. Prin urmare, nu era câtuș de puțin de mirare

că piticii sălbateci se năpustiseră și asupra tatălui Celiei Armin și asupra celor cari debarcaseră odată cu el. Plăcerea de-a vărsa sângele albilor, jefuindu-i de tot ce aveau asupră-le, le arăta mai dinainte cine trebuia să cadă. Dar îndrăzneala și încăpățânarea eschimoșilor de-a se rătăci pe alte meleaguri, urmărind-o pe Celia, mult mai departe de locurile pe unde se apropiau de obicei, părea ceva cu desăvârșire de neînțeles pentru Filip.

Posomorîta și nestăvilita deslănțuire a crivățului îi smulse din gândurile lui turburătoare. Vântul dintr'un anumit punct al cerului, dinspre miază-noapte și răsărit, se întindea ca o pânză de doliu peste zări. Norii se îngrămădeau unii peste alții, acoperind cea din urmă lumină a zilei și desfășurând umbra nopții înainte de vreme. Liniștea devenea chinuitoare. Nicio umbră de brad nu se clătina în jurul ocolului. Filip se pregătea s'o strige pe Celia, ca să privească în tovărășia ei aceiace avea să se întâmple. Lupii nu mai erau altceva decât umbre neastâmpărate, cari de-abia se mai zăreau din negură.

Adâncit în această contemplare, Filip n'a auzit pe Celia care ieșise din odaia ei și venea singură să-l vadă ce face. N'o băgă de seamă decât atunci când o simți lângă el.

Potopul deslănțuit peste noapte, în stare parcă să prăbușească lumea, îi apropia și mai mult sub amenințările-i neîndurătoare. Fără să-i fi vorbit, Filip, întâlni prin negură mâna Celiei, pe care-o strânse într'a lui.

In această liniște grea, auziră la început un fel de murmur. Era un murmur surd și îndepărtat, care asemeni unei ființe vii, părea că s'apropie din celălalt capăt al lumii. Un murmur care sporea din clipă'n clipă și care în curând deveni atât de puternic încât păru că umple și cerul și pământul. Era un vaet nesfârșit, o tânguire sfâșietoare. Se înțeți parcă, atunci când cea dintâi aripă de vânt se abătu asupra colibei.

Oh, crivățul de pe Barren! Nicăieri pe glob nu poate fi altul care să-i semene. Și în niciun alt loc neastâmpărul văzduhului nu e mai plin de tânguire omenească.

Filip cunoscuse groaza de multe ori în viața lui. Mai auzise și în alte dăți aceste gemete ascuțite cari îți făceau impresia că zeci mii de copilași plâng laolaltă, scrâșnind din dinți printre norii ce se rostogoleau în goană. Auzise întunerecul umplându-se de-o oaste de nebuni, văzând și urlând într'un hohot de iad printre țipete de oameni nevăzuți, oameni unor hohote șuierătoare ale unor femei desnădăjduite. De-alungul nopților de iarnă, în cea mai lungă [illegible]

soarele se ascunde pentru cinci luni, mintea bieților eschimoși începe să bată câmpii și-atunci se nimicesc unii pe alții, numai din pricina nebuniei ce bântuie furtuna.

Acum însă crivățul se deslănțuise cu furie de-asupra colibei, și gâtlejul Celiei se chinuĭ într'un hohot înăbușit de spaimă. Întunerecul era atât de des încât Filip nu mai putea deosebi, în această mare de neguri, decât masca palidă și îngrijorată a tinerei femei. Simția cum tremura de spaimă alături de el. Și-i părea că legătura lor nu era numai de eri, ci de cine știe câtă vreme, și că amândoi, de mai multe luni, se dăruiseră unul altuia, cu trupul și cu sufletul. Brațele lui Filip se întredeschiseră.

Celia se lăsă pradă strângerilor lui. Istovită, fără să mai aibă puterea de-a se împotrivi, rămase în brațele lui, scăldată în marea de neguri. Sufletul lui Filip se cutremură și, într'un extaz sălbatec, sbură pe aripile crivățului.

O atrase pe Celia mult mai aproape de pieptul lui, și rosti:

— Nimic, draga mea, nu pot nimic împotriva noastră... Nimic, nimic, nimic...

In acest șir de cuvinte atât de simple se cuprindea totul și, de mai multe ori le repetă, strângând-o și mai aproape de inima lui pe Celia a cărei inimă bătea cu neastâmpăr.

Își plecă fruntea asupră-i. Obrazul Celiei era întors către al lui, și Filip simți sub buzele lui, tremurul blând și fierbinte al buzelor ei. O sărută îndelung, fără ca ea să se ți împotrivit. Văpaia obrajilor era una în beznă.

— Nimic, draga mea, nu pot nimic împotriva noastră...

Și, pe când vorbea astfel, o lovitură puternică zgudui coliba din toate temeliile. Crivățul se năpustise cu furie asupra-i. Aproape în acelaș timp, se auzi un țipăt prelung și sfâșietor, căruia, stăpânind parcă vuietul crivățului, îi răspunse potopul de urlete al lupilor lui Bram Johnson.

XV

COLIBA IN FLACARI

Filip și Celia crezură la început că omul-lup, reîntors în pribegie, hohotise din cine știe ce pricină la ușa colibei. Dar nu era altceva decât vuietul nedomolit al crivățului.

Șuierul păru că se frânge în cele din urmă. Filip și Celia, în liniștea odăii, nu-și mai auzeau decât bătăile inimei.

Într'un târziu, Celia, văzând că spaima fusese zadarnică, își lipi obrazul de al prietenului ei și începu să râdă.

— Da, n'a fost decât crivățul, îngână Filip. Nu mi-aș fi putut închipui să aibă atâta putere. Asta întrece spaima prin care am trecut vre-odată. Până și bieții lupi au înebunit de groază. Și ție ți-a fost teamă... Să aprindem, nu-i așa opaițul lui Bram...

Ținându-se de mână, căutară prin negură opaițul plin cu grăsime de urs, făcut chiar de Bram. Celia, care știa unde se află, i-l dădu lui Filip care îl aprinse.

Flacăra pâlpâitoare se răsfrânse în ochii Celiei, ca într'o oglindă. In fața ochilor ei, cari spuneau acum atâtea lucruri, tânărul se simți din nou ispitit s'o cuprindă în brațe, și pe ea și opaițul.

Dar, în acest timp, Celia se apropiase de masă pe care așează opaițul. Filip scotocea necontenit în maldărul de fețile și aprinse, una câte una, alte douăsprezece luminițe, cari acum pâlpâiau în odaie ca un mănunchi de stele. Era o adevărată risipă de lumină. Dar Filip socotea că pentru fericirea lui încă nu erau de-ajuns.

Tânăra femee știa că el o iubea. In această privință, pentru ea, nu mai încăpea niciun fel de îndoială. Și 'n ochii ei Filip putea citi lămurit că ea avea mare încredere în el. Se gândea însă că sguduirile năpraznice ale crivățului, care-i încremenise pe-amândoi, apoi vuietul înfricoșetor, se iviseră în clipa cea mai prielnică. In neliniștea ce-i cuprinse de-odată, se s'ar fi putut întâmpla într'o astfel de împrejurare?

Filip se gândi iarăși că, lăsându-se târît de neastâmpărul simțurilor, s'ar fi purtat cum n'ar fi trebuit față de aceia care, cu atâta bunăvoință, se încrezuse în el. Cum ar fi putut în clipa aceia s'o privească, fără să-și plece ochii? Mulțumi lui Dumnezeu că-l smulsese din ghiarele nebuniei; acum putea să se înfățișeze înaintea tovarășei lui, în lumina făcliilor, fără să roșească și fără să se simtă rușinat. Celiei, nu-i părea câtuși de puțin rău de sărutarea ce le unise buzele. Nu putea nesocoti această clipă divină... El bănui însă, după neliniștea ce-i frământa încă trupul și după roșeața ce-i împurpura fruntea, că 'n mintea ei se cuibărise acelaș gând.

Impletitura groasă a cosițelor de aur îi atârna pe piept, scânteietoare în pulberea de lumină pâlpâitoare. De astădată însă, în loc să se apropie de buzele și de ochii Celiei, Filip apucă între degete cosița aurie și-o strivi cu neastâmpărul buzelor.

— Te iubesc, zise în șoaptă. Te iubesc.

Rămase un răstimp cu fruntea plecată, cu obrazul îngropat în cosiţele aurii, ca într'o rugă. Celia nu se împotrivea ci-i vorbi cu glas sugrumat din pricina turburării... Apoi, luând de pe un scaun mantaua lui Filip, se duse şi acoperi fereastra, strătând apoi luminiţele cu degetul.

— N'are de ce să-ţi fie teamă, zise el, clătinând din cap. Sulifele nu mai sunt de temut pe-o astfel de furtună, iar eschimoşii de-abia dacă-şi pot vedea de locuinţele lor.

Şi'ntr'adevăr, după un scurt răstimp, crivăţul începu să şuiere cu şi mai multă furie, îndrăcindu-şi urletul şi vaetele glasurilor omeneşti. Deslănţuit, se năpusti asupra colibei.

— Ascultă, zise Filip.

Neînfricată, ca şi el, Celia îşi plecă urechia. Erau lupii cari începuseră să urle.

Filip îşi scoase atlasul din buzunar şi deschise pe masă harta care-i era de trebuinţă, aceia a Canadei.

— Am să te deslueşesc, rosti el către Celia, de unde vine vântul ăsta îndrăcit. Priveşte mai întâi locul unde ne aflăm. Aci e coliba noastră...

Făcu un gest care închipuia cei patru pereţi ai colibei. Apoi, cu creionul Celiei, arătă pe hartă un mic punct negru.

— Şi acum, iată şi întinsa câmpie Barren, urmă el, arătând-o cu vârful creionului. Aci, sus, priveşte, e Oceanul Înghefat, iar ceva mai departe, dincolo sunt Roes Welcome şi Golful Hudson. De-aci porneşte furtuna, de-aci se năpusteşte peste Barren, unde, pe-o întindere de cinci sute de mile, nu se află nicio piedică în stare s'o oprească.

Îşi urmă deslueşirile, cum se rostogoleau în vârtejuri nebănuite curenţii de aer, pentru ce coborau norii atât de jos, atât de jos de-asupra pământului, încât oamenii ajungeau în cele din urmă să se înăbuşe. Cu toată buna ei voinţă, Celia nu putea să înţeleagă nimic din cuvintele lui şi ceiace o preocupa mai mult era micul punct negru pe care Filip i-l arătase cu vârful creionului.

Ştia acum unde se află şi căuta să se călăuzească cu cât mai multă luare-aminte, reconstituind linia drumurilor încrucişate pe hartă.

— Aci! Aci! strigă ea dintr'odată, nemai ţinând seamă de deslueşirile lui Filip şi apucându-l de braţ.

Îşi plimbă apoi degetul pe linia şerpuitoare, trasă cu multă băgare de seamă, a râului Minei-de-Aramă.

— Am urcat, zise ea, de pe ţărmul Oceanului Înghefat, până aproape de Golful Încoronării, de-a lungul fluviului. În

îmbucătura lui am ancorat. Am urcat apoi mai sus, tot mai sus...

Repetă de câteva ori numele fluviului: *Copper-Mine*.

Filip făcu un semn de înțelegere.

Turburarea Celiei sporea necontenit. Glasul îi era surd și neliniștit. La mai mult de jumătate din lungimea fluviului, trase o cruce. In acest loc fuseseră atacați de Kogmolocl. Zugrăvi lupta cu trăsături de creion. Respinși, sălbaticii o luaseră la goană, îndepărtându-se de *Copper-Mine*, apoi se reîntoarseră, și-o nouă luptă se deslănțui și mai aprigă. Atunci intrase în luptă Bram Iohnson și-o smulsese din brațele Kogmolocilor. Tatăl ei însă rămăsese în urmă, în punctul pe care îl arăta acum cu vârful creionului.

— *Father! Father!*

Iată ceiace dorea cu tot sufletul să înțeleagă Filip. Tatăl ei se afla încă acolo, și poate că mai trăia. Către locul unde se afla trebuiau să se îndrepte.

Filip îi ghici gândul. Dar, în sine, rămase la deplina încredințare că nenorocitul murise poate de cine știe când. Poate că sălbaticii îl omorâseră, nu dintr'odată, ci îl tăiaseră în bucăți, așa cum au obiceiul să facă cu toți vrăjmașii lor, atunci când izbutesc să-i prindă. Era încă proaspătă pilda lui Olaf Anderson și-a celor cinci tovarăși ai lui, uciși în acelaș chip. Cei șase oameni, luptători neînfricați, căzuseră în cele din urmă. Cum ar fi putut părintele Celiei să-i înfrunte și să-și apere viața?

Gândul tinerei femei, de-a face cale întoarsă către miază-noapte, ca s'ajungă în apropiere de fluviul Minei-de-Aramă, era cu desăvârșire supărător și cu neputință de înfăptuit. Socotind că amândoi ar fi putut scăpa din colibă mai 'nainte de reîntoarcerea eschimoșilor, singurul lor mijloc de scăpare n'ar fi fost altul decât să fugă cât mai grabnic către miază-zi, ca să poată ajunge, străbătând nemărginirea câmpiei Barren, la coliba lui Pierre Breault. Pornind către miază-noapte, fără arme, fără câini și sanie, însemna să-și caute singuri moartea.

Ca s'o deslușească pe Celia și s'o facă să înțeleagă ei acest nu era cu putință, îi părea nespus de greu. Mai dureros ar fi fost însă dac'ar fi încercat să-i spulbere nădejdea, înfundându-i credința în legătură cu soarta părintelui ei, pe care, în chip hotărât, îl credea încă în viață. Filip nu mai știa cum să descurce lucrurile. Cu ajutorul micilor ei desenuri, Celia îl făcu să înțeleagă că în tovărășia tatălui ei — Paul Armin — se mai aflau încă doi albi.

Vremea trecu. Crivățul bântuia cu aceiași furie și înfrune-

recul stăpânea pe de-a'ntregul împrejurimile. Filip, uitându-se la ceasornic, băgă de seamă că erau şapte ceasuri. Noaptea îşi adăoga bezna la negura fumurie a zilei. O întovărăşi pe Celia până la odaia ei şi-o îndemnă stăruitor să se culce, întrucât socotea că avea nevoie de odihnă.

După un ceas crezu că a şi adormit. Îşi lipi urechile de perete şi, într'adevăr, n'auzi nimic. Îşi îndesă şapca pe cap, îşi îmbrăcă mantaua şi, cu bâta în mână, căută să înfăptuiască aceia ce-şi pusese în gând. Deschise uşa colibei şi, după ce ieşi, o închise în urmă-i fără sgomot.

Crivăţul îl izbi drept în faţă. Se temea ca nu cumva ninsoarea să înceapă din nou. Undeva, în strâmtul ocol, lupii lui Bram se îngrămădiseră unii într'alţii şi el nădăjduia că, din pricina şuierelor nepotolite, putea să înainteze fără să fie simţit de vreunul din ei.

Rămase nemişcat câteva clipe, ascultând, strângând măciuca între degetele-i crispate, cu nervii întinşi ca nişte arcuri. Nimic nu şoptea în juru-i. Făcu un pas, în linişte, prin clocotul surd ca de puţ al nopţii. Înaintă apoi, fără să se grăbească, cu luare-aminte, legănând măciuca, gata să lovească dacă, întâmplător, vre-un lup i-ar fi ieşit în cale. Rămase liniştit şi stăpân pe el, ca şi cum ar fi făcut o călătorie în afară de primejdii pe-o noapte blândă şi înstelată.

Peste câteva clipe ajunse la îngrăditura ce înconjura ocolul. Cotind vre-o zece paşi spre dreapta, găsi, cum îşi făcuse socoteala, poarta îngustă, şi inima îi bătu parcă mai în linişte, uşurată ca de-o povară. In mai puţin de-o clipă, poarta fu deschisă şi bine înţepenită într'o parte cu ajutorul unui drug pe care îl adusese cu el. Se reîntoarse apoi şi, călăuzit de slaba lumină a unui opaiţ aşezat în dreptul ferestrei, intră în colibă.

După ce sfârşi cu această expediţie, intrând în colibă, o găsi pe Celia în picioare, aşteptându-l. Îmbrăcată c'o rochie de noapte, ea se dăduse numaidecât jos din pat după ieşirea lui şi mâinile încă încleştate pe piept arătau prin ce groaznică nelinişte trecuse. Il privi în ochi, cu un fel de întrebare mută.

El făcu un gest, ca şi cum ar fi vrut să deschidă uşa, arătând ocolul şi, printr'un şir de mişcări domoale, căută să-şi încheie deslușirile.

— Lupii, strigă el, cu mulţumire deplină, nu vor mai fi aci mâine dimineaţă. Se vor năpusti în goană pe câmpuri, ieşind prin poarta deschisă. Acum, nu ne mai ameninţă nici o stavilă în cale.

Privirea Celiei se umplu de lumină, semn că-l înţelesese.

Ea avea în el o încredere nemărginită şi tot ce făcea îi părea vrednic de încuviinţare. Bram, lupii şi eschimoşii nu mai existau pentru ea. Din ce în ce mai mult se lăsa călăuzită de mântuitorul ei.

Filip, căutând să se stăpânească şi să-şi înăbuşe înflăcărarea, o duse de mână până în odaia ei. In prag se opriră. Mâna Celiei urcă spre umărul tânărului şi-l opri locului, în timp ce-i vorbea, într'un murmur blând şi de neînţeles. Buzele lui Filip se plecară peste buzele întredeschise ce i se întinseseră. Celia îşi smulse din piept un ţipăt ca de pasăre şi fugi.

Rămas singur, Filip mai stătu câtva timp de veghe. De-abia dacă mai auzea, în mândria fericirii, deslănţuirea înfricoşătoare a furtunii. Viitorul se deschidea înainte-i într'un zâmbet... Târziu, se hotărî să se culce. Vârî lemne, câte încăpeau, în vatra lui Bram, stinse candelele până la cea din urmă şi, aproape îmbrăcat, se trânti pe pat.

Timp de aproape un ceas, nu izbuti să închidă ochii. Işi făcea fel de fel de planuri pentru viitor. Mii de gânduri îl bâzâiau ca albinele în minte. In cele din urmă, somnul îl cuprinse în braţele-i odihnitoare, pe când, cu pumni neliniştiţi, crivăţul bătea în fereastră, gata parcă s'o sfarme, iar vuietele amestecate cu fulgi de zăpadă astupau din ce în ce coşul de de-asupra vetrei.

Frământat din toate părţile, focul rupse zăgazurile din jurul-i şi, o limbă roşiatecă străbătu ca o săgeată întunerecul.

Filip dormea însă, c'un somn greu şi chinuit de visuri urâte, parcă şi ele îmbibate de presimţiri negre. In toate aceste visuri, sau numai crâmpee de visuri, Celia era de faţă. Celia care acum devenise nevasta lui. Amândoi trăiau parcă într'o altă lume, departe de zăpezile îngrămădite printre brazii cu trunchiurile negre din Northland. In largul câmpiilor înflorite, porneau înlănţuiţi, să culeagă mănunchiuri. Şi iată că furtuna se ivi pe neaşteptate. Se năpustiră în goană, căutând adăpost, către un hambar părăsit. Celia se strângea tremurând lângă el şi, cu mâna, Filip îi mângâia, ca s'o liniştească, şuviţele mătăsoase de păr auriu. De-odată, apăru asupră-le un fulger, tunetele îi înconjurau din toată părţile. Se regăseau apoi, spre toamnă, la ţară, în tovărăşia altor tineri de seama lor, făcând floricele din grăunţe de porumb. Filip care, din pricina unei vechi boale de nas, nu putea să sufere fumul, strănuta, strănuta, şi Celia râdea din toată inima ca să-i facă în necaz. El, văzându-se necontenit urmărit de fumul blestemat, strănuta, gata să se înăbuşe. Celia, râzând, alerga după el, şi-l

acoperea faţa cu amândouă mânile. Dar fumul stăruia şi mai înfrăcit şi, reîntors acasă, Filip îl regăsi până şi în odaia lui de culcare. Ca să se poată adăposti, îşi ascunse faţa în aşternut, cu gâtlejul sugrumat de năvala fumului. În acelaş timp, umbra străvezie a Celiei se împrăştie ca norul greu de fum. Filip, pe jumătate trezit din somn, mai strănută odată şi se deşteptă.

Într'adevăr, coliba era plină de-un fun înecăcios, prin apropiecul căruia se puteau deosebi limbi de flăcări ce-şi jucau neastâmpărul spre tavan. O bârnă care-l susţinea se înegrise şi focul se întindea necontenit de-a lungul ei, cum pârâit surd. Filip care, trezindu-se, căpătă numaidecât simţul realităţii, sări drept în picioare. Nu mai avea de pierdut o singură clipă.

Aproape orbit de fum şi de flăcări, se năpusti în odaia Celiei, care tocmai atunci se trezise din somn. Mai 'nainte ca ea să-şi fi putut da seama de ce se petrece în juru-i, el o învălui într'una din blănile de urs ale lui Bram şi-o luă în braţe. Cu furie sălbatecă, coliba, construită numai din scânduri de brad, ardea ca o cutie de chibrituri. Douăzeci de oameni la un loc n'ar mai fi fost în stare să stingă focul. Răşina sfârâia picurând în dreptul uşii, în timp ce Filip, prin valul de fum, căuta încuietoarea.

Descoperind-o în cele din urmă, se pomeni afară, în zăpadă şi'n noapte, cu povara în braţe.

Prin uşa deschisă, prăpădul se deslănţui cu furie în urmă-i, învăluind coliba într'o mare de foc. Clădirea şubredă nu mai era acum decât un rug aprins şi înroşit, din care urca un sul de flăcări, împrăştiind spre cer mănunchiuri de scântei. Până când n'ajunse în dreptul îngrăditurii şi nu izbuti să se adăpostească în partea ferită de vânt, în apropiere de pădurica de brad, Filip nu se opri, nici nu întoarse capul.

Atunci de-abia, în timp ce copacii se frângeau sub privirile crivăţului, amestecându-şi vaetele cu pârâitul flăcărilor, pe când Celia, care-l ţinea strâns în braţe, îşi scosese amândouă mânile din blana de urs şi, cu un strigăt de spaimă, i le înodă în jurul grumazului, se simţi parcă îngenunchiat de-o desnădejde mai posomorâtă şi mai neagră decât noaptea. Odată cu scânduriria colibei, se mistuia tot ce putea înlesni o viaţă liniştită în această groaznică singurătate: hrană, adăpost şi îmbrăcăminte.

O strânse pe Celia în braţe şi mai de-aproape şi, în bezna fără capăt, plesnită în goană de vânturi, o sărută pe gură, înfundându-şi apoi obraiii în năvala părului despletit, şi, fără

să știe de ce, îi repetă aceiace știa, vai, că nu poate fi decât minciună, — că de-aci'nainte avea să fie scăpată, întrucât nimic nu putea s'o mai amenințe. Simți în strângerea brațelor, gând neînchipuit de dureros în clipa aceia, — goliciunea trupului tânăr, care nu mai avea altă îmbrăcăminte în afară de blana de urs. In răsfrângerea roșiatecă a flăcărilor, zări blana din care scăpase un picior gol.

Și, cu toate astea, neobosit, strigă :

— *All right*, micuța mea prietenă. Vom scăpa și din această primejdie. Sunt pe deplin încredințat că toate ne sunt prielnice

XVI

AȘTEPTAND ZORILE

După zăpăceala și desnădejdea clipelor dintâi, Filip, plecându-și genunchii, o lăsă pe Celia în zăpadă, sub un brad înalt, de care se răzimă cu spatele.

O înfășură cu grije în blana de urs, mulțumind lui Dumnezeu că era atât de mare încât s'o poată acoperi pe de-a'ntregul. Numai decât, îi trecu prin minte gândul să se reîntoarcă și să caute să scape din mijlocul flăcărilor ceiace s'ar mai fi putut salva. Și el se afla numai în jiletcă și cu capul gol. Dar Celia ?

Lupii nu mai erau acum de temut. Dacă n'o luaseră încă la fugă spre adâncimile pădurii, Filip știa că n'aveau să-l mai atace în fața prăpădului ce mistuia coliba, de oarece focul pentru astfel de fiare e cea mai înfricoșătoare primejdie. In privința eschimoșilor, poate că numai lumina focului îi mai putuse smulge din ascunzătoare. Era însă și pentru ei o primejdie pe care n'aveau cum s'o înfrunte. Numai el, Filip, o aruncase pe Celia în această nouă desnădejde, mai ucigătoare decât aceia a lui Bram Iohnson. Nebuna lui nepreveedere, îngrămădind trunchiurile pe vatră, pe lângă neastâmpărul crivățului ce șuiera pe coș, pricinuise această nenorocire. Și-atât cât îi sta în putință, trebuia să schimbe lucrurile în bine, până la capăt.

Alergă aproape de îngrăditură și, cu luare-aminte, căută să treacă dincolo de stavilă. Dar, în fața potopului care acum cuprinsese întreaga colibă, trebui să se oprească, cu pumnii încleștați, țipându-și în fața flăcărilor desnădejdea și neputința. Căldura vulcanului făcea să-i curgă șiroaie sudoarea de pe fruntea biciuită de crivăț, uscându-i în acelaș timp gâtlejul. Fotul se misturia sub neastâmpărul flăcărilor. Și-această colibă

blestemată în care, cu câteva clipe mai 'nainte, întemnițat de spaima lupilor, cu gândul că putea fi atacat dintr'o clipă într'alta de eschimoși, își învinuise soarta, îi părea acum o binefăcătoare a cerului. Atunci avea pentru ce să lupte, pe câtă vreme acum...

De-odată, își duse mâna la frunte. Crivățul nu mai bătea cu furie, în schimb începuse să ningă.

Filip nu se îndoia că frigul avea să se înteţească şi poate că termometrul arăta în clipa aceia douăzeci de grade sub zero. Dacă vântul s'ar fi năpustit ca şi mai 'nainte, peste un ceas sau două, i-ar fi degerat urechile. Se gândi în acelaş timp, că toate chibriturile îi rămăseseră în buzunarul stâng al hainei. Aveau să ardă odată cu celelalte. De-acum nu-i mai era în putinţă nici cel puţin să-şi aprindă focul.

O hotărâre, cu toate astea, se impunea, şi cât mai grabnic. Era vorba, nu numai de el, dar şi de Celia, care îl aştepta lângă brad, în blana de urs, din care nu putea să-şi mai scoată capul. Fără ajutorul lui, ar fi însemnat să moară. Pe viaţa lui se simţia cu desăvârşire stăpân. Dacă însă, nefericita fată ar fi făcut un singur pas cu piciorul gol prin zăpadă n'ar fi putut merge mai departe. Pentru Filip ea însemna acum mai mult decât o femee iubită; mai mult decât un biet copil pe care trebuia să-l ducă în braţe, ferindu-l de frig şi de vânt, atâta timp cât o picătură de sânge mai curgea încă prin vinele lui de bărbat. Pentru ea avea să fie de-aci 'nainte însă o mamă, şi ca o mamă trebuia s'o îngrijească până în clipa hotărâtoare când aveau să scape, ori dacă nu, să moară împreună. Dar poate că o minune neprevăzută avea să-i smulgă din ghiarele primejdiei... Ea era a lui, era comoara lui, şi-o avea în stăpânire, după cum văzduhul are în stăpânirea lui stelele nepieritoare. In braţele lui ea avea să-şi găsească ori viaţa, ori moartea.

Filip se simţia hotărât să înfrunte orice fel de neajuns. Pe când se apropia de Celia, un gând pripit îi trecu prin minte. Mai exista prin apropiere o colibă. Aceia care acum se afla goală şi în care petrecuse câteva ceasuri în tovărăşia lui Bram. Aci era scăparea. Nu credea să fi fost mai departe de opt sau zece mile şi nu se îndoia câtuş de puţin c'o putea lesne găsi. Nădejdea renăştea în el şi, odată cu ea, voinţa de a învinge.

Apropiindu-se de Celia, Filip îi auzi tremurul glasului care îl primea cu bunăvoinţă. Îl strigă pe nume. Cu toate astea, nu părea chinuită de veşnişte; părea, dimpotrivă, bucuroasă că-l simte din nou lângă ea.

El îi puse un deget pe buze, ca s'o facă să înțeleagă că, nici el, nici ea, nu trebuiau să facă vre-un sgomot. Aceasta ca nu cumva să le dea de veste eschimoșilor că se aflau în primejdie, dându-și seamă că ei nu erau departe. Și într'adevăr, cum ar fi putut să înfrunte un atac din partea lor? Ar fi însemnat să cadă învins chiar dela început. Filip se plecă de-asupra Celiei, o înfășură și mai bine în blana de urs și, strângând-o în brațe, o ridică de jos. Din temnița ei de blană, ea izbuti să-și scoată afară o mână pe care să și-o lipească de obrazul tânărului. Și nu și-o mai mișcă de lângă dogoarea obrajilor lui. Apoi, fără să-și spună o vorbă, priviră, pentru cea din urmă oară, rugul aprins care se prăbușea pe încetul.

Vântul se domolise deocamdată și nu se mai tânguia printre crângile brazilor. O lumină gălbuie acoperi văzduhul, către răsărit, printr'o spărtură fugară a norilor. Se vesteau zorile. Dar pâlcul de nori se îngrămădi la loc și se împrăștiă într'o pulbere albă de ninsoare. Fulgii, deși și moi, acopereau orice urmă de pași și numai datorită acestui noroc puteau să scape de-o apropiată urmărire a tribului de eschimoși.

Filip mergea destul de repede, atât cât îi îngăduiau cărările troenite ale pădurii și întunerecul care nu se împrăștiase decât prea puțin. După o goană de câtva timp, o luă spre răsărit și de-abia acum simți greutatea poverii pe care-o purta în brațe. Străbătu astfel aproape o milă, apoi se opri ca să se odihnească.

Șoptindu-i Celiei câteva vorbe la ureche, o așeză sub trunchiul unui copac prăbușit, care părea în zăpadă întins ca să ție loc de bancă. Se uită să vadă dacă blana de urs nu se desfăcuse cumva și dacă-o ferea într'adevăr de asprimea frigului pe care, din fericire, puteau încă să-l îndure de vreme ce văzduhul nu mai era biciuit de sfârcul crivățului. Mâna lui întâlni piciorușele goale. Celia tresări și începu să râdă. El băgă de seamă că erau calde și le înveli cu și mai multă grije, mai 'nainte de a porni din nou la drum.

După alte trei opriri, întâlni în cale o tufă de brăduleți, ale căror crengi stufoase nu lăsau zăpada să ajungă până la pământ. Rupse câteva crăngi și clădi în mijloc un cuib pentru Celia, pe care-o lăsă la adăpost, așteptând să se crape de ziuă. Își plecau amândoi urechia așteptând parcă s'audă vre un sgomot prin apropiere. Se auzi într'un târziu ecoul îndepărtat al urletului unuia dintre lupii lui Bram, apoi, în [illegible] Mâna Celiei.

pentru a doua oară, o strânse cu putere pe-aceia a lui Filip, ca să-i dea de veste că și ea auzise.

După un răstimp de odihnă, și fiindcă nici un fel de primejdie nu părea să-i amenințe, Filip, lăsând-o singură pe Celia, înainta, într'un fel de recunoaștere, până în marginea pădurii. In lumina fumurie a zorilor arctice, băgă de seamă că crestele lor pluteau în același vânt posomorât, sub potopul de ninsoare care, din fericire, părea că nu vrea să mai înceteze. Dac'ar fi fost vorba de albi sau de indieni, nu s'ar fi temut întru nimic. Dar eschimoșii, ca să poată ajunge la vânătă, au mijloacele cele mai neobișnuite. Cinci luni, din cele douăsprezece ale anului, sunt siliți să-și caute vânatul sub gheața îngroșat de cine știe câte ori al zăpezii, mai cu deosebire în timpul nopții. Pe de altă parte, ei au dibăcia să recunoască urmele, chiar acolo unde-ar părea cu desăvârșire necunoscute pentru alții.

Dacă, prin urmare, Kogmolocii, atrași de flăcări, s'ar fi îndreptat spre coliba lui Bram, — bine înțeles, foarte curând, descoperindu-le urma, l-ar fi urmărit de-aproape, pe Celia și pe Filip. Un gând ascuns, ce-i clocotea parcă în vine, îi spunea lui Filip că trebuia să se pregătească, întrucât o nouă dramă trebuia să-și desvăluie neastâmpărul. Capătul unei crăngi, pe care-o sdrobi cu piciorul, îi dădu a înțelege, în aceiași clipă, că-și putea face din ea o măciucă. O prinse în mâni c'o îndărătnicie sălbatecă.

XVII

FILIP CAȘTIGA LUPTA

Cu bâta în mână, Filip rămase la pândă.

De-alungul câmpiei Barren, liniștea părea acum tot atât de desăvârșită pe cât fusese de nestăpânită goana vânturilor cu câteva clipe mai 'nainte. Cu toate că această schimbare neașteptată era îndeajuns de cunoscută de Filip, el nu se neliniști câtuș de puțin. Mai târziu însă, păru că nu mai are astâmpăr. Mii de viețe surde, de neînțeles, se deslănțuiau din marea tăcerii; căderea, odihnitoare parcă, a fulgilor de zăpadă; căderea unei crăngi uscate, desprinse din trunchiul bradului; șuierul plămânilor, nedomoliți din pricina neastâmpărului; inima ce svâcnea fără preget în coșul pieptului. Peste tutindeni, atât urechile cât și ochii, păreau că stau la pândă.

Pe încetul însă, lucrurile începeau să-și desprindă înfățișările din bezna nopții. Copaci și stufișuri își desvăluiau um-

brele, deschizându-și marginile. Prin pânza fulgilor de zăpadă, norii se îngrămădeau unii peste alții, căutându-și cale printre spărturile cerului.

Ascuns în stufișurile brazilor pitici, Filip se gândea la neliniștea pe care trebuia s'o simtă Celia în lipsa lui, care se prelungea prea mult în cele din urmă. Cu toate astea, nu se putea hotărî să-și părăsească locul de unde pândea ca să se apropie de culcușul ei. Nu-și putea înșela câtuș de puțin presimțirile. Primejdia nu era departe.

Lumina devenise îndestulătoare ca să-i fie cu putință să deosibească până și cel mai mic lucru la depărtare de cincizeci de yarzi. Nu se ivea nimic însă pe culmea zăpezilor, de-asupra cărora lăsase urme cu câteva clipe mai'nainte.

Dacă, totuși, Olaf Andersen, Suedezul, ar fi fost de față, i-ar fi putut vorbi de-o altă noapte de pomină, asemănătoare cu aceia prin trecuse, și de-un alt înconjur peste care trecuse cu foarte multă greutate. După cunoștințele lui, Olaf Andersen ar fi putut să-i spună că eschimoșii nu calcă niciodată pe urmele, nici ale vânatului, nici ale omului pe care îl pândesc de departe; dar că, întocmai ca lupii, în grupuri de doi sau de câte patru, ei înconjoară această urmă, pe dreapta și pe stânga, fără să se arate. Filip nu știa nimic în legătură cu toate astea și'n zadar își obosea ochii privind drept înainte, atunci când toate gândurile lui necunoscute îi spuneau lămurit că vrăjmașul se apropie.

Și, iată că de-odată, auzi un vuiet. Era însă mai mult decât un vuiet: era o apropiere. Un freamăt care tresărea în văzduh, lămurit ca oricare alt sgomot din împrejurimi. Dar, în liniștea câmpiei Barren, această tresărire părea mai mult o pocnitură de revolver. Filip însă, nu vedea nimic. Împrejurimile păreau cu desăvârșire pustii. Întoarse capul în liniște, fără să facă vre-o mișcare.

La mai mult de zece pași, o momâie înfofolită, sta dreaptă înainte-i, — un fel de vedenie groasă ca o minge, înfiptă parcă în pământ, cu ochii în flăcări, care, la început, părea mai mult o plăsmuire fantastică decât un om. Pe neașteptate, stafia înfofolită își ridică brațul și-o sclipire de fulger străpunse pânza cenușie a zorilor.

Printr'un instinct, de care de cele mai multe ori omul nu-și dă seama, dar care totuși veghiază asupră-ne, cu toate că n'are nimic de-a face cu judecata, Filip, făcând un gest pripit, mai nezăbavnic decât tresărirea unui aparat fotografic sau aprinderea pulberei într'un vas de lut, se prăbuși în acelaș timp în zăpadă, pe când sulița șuiera tocmai prin locul

în care i se aflau și capul și umerii, — cu a suta parte de secundă mai 'nainte.

Atât de neînsemnată fusese această secundă încât eschimosul crezu că străpunsese trupul victimei. Un strigăt de biruință i se smulse din gâtlej, acel vestit *sakotwow* al Kogmolocilor, sălbatecul „strigăt al sângelui", care sfâșie văzduhul și care se aude dela depărtare de mai bine de-o milă.

Dar, aproape în aceiași clipă, strigătul amuți. Intinzându-și mușchii ca pe-un mănunchi de arcuri, Filip se ridică din ascunzătoare. Măciuca se învârti în cer ca o sfârlează și, năpustindu-se peste capul momâiei, o încremeni, culcând-o la pământ.

Cea dintâi lovitură sdrobi umărul eschimosului. A doua îl izbi peste țeasta învelită în blană de focă; cea de-a treia sfârși într'un horcăit.

Filip lovise cu atâta înverșunare încât se clătină pe picioare. Nu-și recăpătase încă tăria, când alte două momâi, desprinzându-se din neguri, se îndreptară spre locul în care se afla, cu răcnete de fiare. El nu mai avu timp să se folosească de măciucă. Prinzându-l în brațe pe cel dintâi dintre Kogmoloci, apucă într'o mână sulița ridicată, aproape gata să-l împungă, iar cu cealaltă îl izbi peste gură. După o altă lovitură de pumn, eschimosul căzu, lăsând să-i scape din mână sulița care rămase în stăpânirea lui Filip, înebunit parcă de furia luptei.

In aceiași clipă se simți apucat de grumaz de două brațe păroase. Scoase un țipăt de groază care păru înnăbușit din pricina strângerii. Capul i se răsturnă pe spate, și căzu.

Era o piedică războinică, pe care o întrebuințează deseori în luptă eschimoșii, o piedică de care se foloseau totdeauna și prin care nu dădeau greș, obișnuita *sasaki-wechicun,* sau „lovitura jertfelnică", acel jiu-jitsu al lunii din miază-noapte, care se moștenește din tată în fiu, de cine știe câtă vreme. In timp ce unul dintre Kogmoloci răstoarnă pe spate victima care nu se mai poate apăra, cellalt îi străpunse inima.

Nemișcat din această pricină, Filip auzi strigătul poruncitor al eschimosului, care își chema în grabă tovarășul, îndemnându-l să-și scalde în sânge victima c'o lovitură de cuțit. Ii răspunse un răcnet surd.

In clipa aceia, Filip simți, într'un buzunar din vecinătatea brâului, micul revolver pe care î-l dăruise Celia. Il scoase numaidecât și, încordându-și brațul, gata să-l frângă din cot, trase. Asta fu lovitura cea mai norocoasă. Aprinderea pulberii năclăi chipul înfășurat în blană, ce se plecase asupră-i,

amenințându-l cu rânjetul buzelor groase. Brațele îl scăpară din încleștarea lor necruțătoare și Filip, rostogolindu-se în loc, sări drept în picioare.

Celălalt sălbatec, înaintând de-a buşelea, cu obrazul însângerat, se afla la o depărtare de patru pași de el. Filip își văzu măciuca trântită în zăpadă. O luă de jos și își vârî în grabă revolverul în buzunar. O singură lovitură, dată cu sete, și lupta era sfârșită.

Pentru asta însă nu-i trebui mai mult de cinci minute. Soarta fusese binevoitoare cu Filip. Trei momâi negre zăceau trântite în zăpadă. Erau vrăjmașii lui neîmpăcați, dintre cari doi muriseră.

Privea cu ochii turburi sfârșitul măcelului și nu uita să fie gata de luptă, dacă vre-un alt sălbatec ar fi venit să-l atace, când, întorcând capul, scoase un țipăt de spaimă. Cineva se afla în spatele lui, la depărtare de zece pași. Era Celia.

In goana ce-o călăuzise pân-aci, ea își uitase de blana de urs. In cămașe de noapte, cu picioarele goale în zăpadă, îi întinse prietenului ei brațele albe și catifelate, în lumina încă cenușie a zorilor. Și rosti :

— Filip ! Filip !

Înăbușind un strigăt, el nu făcu până la ea decât un singur pas. Ea, socotindu-l în primejdie de moarte, căutase în fulgerarea unei clipe să-i vie în ajutor. Cum s'ar mai fi putut îndoi că-l iubea cu adevărat ?

Ii răspunse :

— Celia ! Celia ! cu glasul sugrumat de hohote de plâns.

Apoi o ridică în brațele-i puternice și, în fugă, o duse până la blana de urs.

O înfășură și-o strânse, aproape cu un fel de răutate, par-c'ar fi vrut s'o înăbușe. Suspinele lor se înfrățeau în albul zorilor de ghiață. Și, în timp ce rămaseseră plecați unul asupra celuilalt, de-odată rămaseră îneremeniți, cu urechia ațintită

Ascuțit și sălbatec, strigătul sângelui se auzi departe, în tabăra Kogmolocilor. Era ca un fel de chemare a celor trei momâi trimise înainte să-l atace pe Filip, și prin aceasta li se cerea un răspuns.

Strigătul porni se dinspre apus, de la o depărtare de aproape o milă. Fu apoi reluat și îndelung repetat. Filip își lipi obrazul de al Celiei. In inimă îngână o rugă cucernică, întrucât și că lupta de-abia începuse.

XVIII
PE URMELE SÂNGELUI

Filip, dându-şi seama că înţelepciunea Celiei îi putea fi de mare folos, o făcu să înţeleagă că trebuia să păstreze hoiturile celor trei vrăjmaşi, ucişi cu câteva clipe mai înainte. Făcându-i semn să-l aştepte, se grăbi să se îndrepte către locul unde se dăduse lupta.

Cei trei sălbateci erau morţi. Doi dintre ei fuseseră striviţi de măciucă. Cel de-al treilea avea o gaură făcută de glonţ drept între ochi. Filip mângâie între degete revolverul micuţ, bun numai ca sperietoare şi de care făcuse atâta haz la început. Şi totuşi, un singur glonţ îi scăpase viaţa.

Cel mai mic dintre Kogmoloci era cel pe care îl doborîse din capul locului cu-o lovitură de măciucă. Lăsându-se în genunchi alături de el, îi scoase învelişul de piele de focă de pe cap, apoi îl despoie de vestmintele de blană şi de încălţămintea lui de piele de ren, care tot mai putea fi întrebuinţată. Încărcat cu aceste lucruri de preţ, se reîntoarse spre locul unde-şi lăsase tovarăşa.

Oricât de grosolană era, şi cu toate că fusese luată de pe trupul unui mort, această îmbrăcăminte însemna un dar dumnezeesc. Nu era vreme, nici de ales, nici de cochetărie. Un fulger de bucurie străluci în ochii Celiei şi Filip nu se putu stăpâni să nu-i admire îndemânarea de-a şti să se ferească în orice chip din calea primejdiei. Ea se îmbrăcă numaidecât în sdrenţele mortului, în timp ce Filip porni din nou către acelaşi ţintă.

Pe cel de-al doilea eschimos, pe care îl doborîse numai cu pumnul, îl despuie de-asemeni de îmbrăcăminte. Eschimoşii nu au buzunare, dar poartă la brâu un fel de tolbă de piele, de care se slujesc totdeauna. Filip puse de-oparte cele trei pungi, apoi căută să-şi însuşească armele celor ucişi.

Găsi două cuţite şi câteva suliţi ucigătoare. Un cuţit se afla încă în mâna încleştată a eschimosului care se năpustise asupra-i ca să-l lovească, în clipa când revolverul Celiei îi ţinti că-i putea fi de mare folos. Desprinse din pumnul mortului cuţitul, care-i păru cel mai mare şi cel mai bine ascuţit.

Cercetând cuprinsul celor trei pungi, găsi câteva capete de funie, încolăcite, din piele de ren, şi-un săculeţ mic, în care nu putea pătrunde apa, bine legat la gură, în care se aflau cele de trebuinţă Kogmolocului să poată aprinde focul. Asta, într'adevăr îi era şi lui de mare trebuinţă. Eschimoşii nu

plecau niciodată cu mâncare în traistă, astfel că Filip putu să-și dea seama că tribul lor nu se afla departe.

Se ridică, după ce sfârși cu jaful, când o zări pe Celia venind către el.

Cu toate că nu era timpul de glumă, el nu-și putu stăpâni un zâmbet. Ai fi zis că e un adevărat eschimos. Blana ce-i acoperea capul era atât de deasă încât obrazul de-abia i se mai putea zări și, la cincizeci de pași, ar fi fost cu neputință s'o mai recunoască cineva. Filip răsfrânse marginile glugii și obrazul frumos se ivi întreg. Apoi scoase în dreptul tâmplelor câteva smocuri de păr auriu, cari acum păreau și mai scânteetoare. Dar, după ce rămase pe gânduri o clipă, căută să ascundă în grabă această bogăție de păr blond, socotind că, atunci când ar fi fost atacați, nimeni nu trebuia să știe că Celia e femee.

Ea nu-și putea desprinde privirea de pe cele trei hoituri svârlite în zăpadă, posomorâtă dovadă a primejdiei prin care trecuse și-a luptei întreprinsă cu atâta sânge rece de Filip. Amândoi rămaseră adânciți în gândurile lor, cari nu puteau fi altele decât gândurile dragostei. Timp de câteva clipe, își uitară parcă de vremea care nu sta pe loc, și de primejdia care îi pândea la fiecare pas. Îi trezi din visare un pumn de zăpadă desprins de pe creștetul unui brad.

Filip o făcu din nou pe Celia să înțeleagă că mai erau și alți vrăjmași prin apropiere la pândă, îndreptându-se numai după urmele însângerate lăsate în zăpadă și că, prin urmare, nu le rămânea altceva mai bun de făcut decât să pornească numaidecât la drum.

Își legă de brâu una din cele trei pungi, apoi își ridică măciuca de jos și, după un răstimp de șovăire, una dintre suliți. Nu știa dacă această armă i-ar fi fost de vre-un folos. Ucigătoare la o sută de pași, în mâna unui Kogmoloc, el nu putea s'o arunce nici la zece pași cu vre-un pic de îndemânare. Pe de altă parte, era prea subțire ca să se poată sluji de ea la nevoie ca de-o lance, de pildă, într'o luptă corp la corp. Cu toate astea, după îndemnul lui, Celia luă și ea o suliță și părea gata de luptă, alături de ocrotitorul ei, dacă peste câteva clipe s'ar fi ivit prilejul. Mână în mână, porniră prin desișul pădurii.

Picioruşele Celiei, încălțate cu opinci de trei ori mai largi, lăsau în zăpadă dâre lungi. Mergea cu greu. Filip se străduia să calce pe urmele lăsate cândva de el și de Bram, cercetând cu privirea în juru-i ca să poată recunoaște locurile prin

cari mai trecuse. Din când în când se oprea, ascultând, să vadă dacă nu venea cineva pe urma lor.

Peste câtăva vreme, dădură peste urme proaspete, lăsate în zăpadă, era o dâră care făcea un unghiu drept pe urmele lăsate de ei amândoi. Filip se plecă, să le cerceteze cu luare-aminte, şi nu-şi putut stăpâni un strigăt. Erau urmele lăsate în zăpadă de nişte tălpi de lemn.

Eschimoşii n'au obiceiul să întrebuinţeze o astfel de încălţăminte. Dacă piciorul vre-unuia lăsase o astfel de urmă, însemna că purta încălţămintea unui alb. Curând, mai făcu şi-o altă constatare. Pasul necunoscutului călător era un pas de uriaş. Al lui nu putea să-l ocupe pe de-a 'ntregul.

— Eschimoşii cari să lase astfel de urme, strigă el, nu s'au născut încă. Dacă sălbatecii se întrec la fugă, în schimb, pasul lor e mărunt... Un singur alb necunoscut, — sau poate Bram, ar fi putut lăsa această urmă.

Filip era atât de turburat încât Celia socoti că trebuia să se plece şi ea de-asupra urmelor.

— Bram... Bram... strigă el, cu un gest nehotărît.

Dar Celia clătină din cap. Cercetă şi ea zăpada cu luare-aminte, încordată. Luă de jos o creangă de brad şi-o aşeză în curmeziş, în faţa urmelor. Filip pricepu ce voia să-i spună. Îşi aminti că tălpile de lemn ale lui Bram, pe cele două laturi, erau tăiate drept, iar nicidecum rotunjite, aşa cum sunt făcute mai toate uneltele de acest soi. Asta nu se bagă de seamă pe linia croită drept în faţa lor, în zăpadă. Prin urmare, altul, şi nu Bram, trecuse pe-acolo.

Filip, în faţa acestui nou adevăr, rămase nedumerit la început. Albul era un prieten sau un duşman? Cine ştie dacă nu era cumva vre-un poliţist din North-West, care le-ar fi putut veni în ajutor pe negândite! Să pornească pe urmele lui, ori să caute să fugă în altă parte? Putea fi vorba şi de noroc, dar şi de primejdie. Ce să facă?

In aceiaşi clipă, un vuiet asurzitor se trezi în spatele lor; un fel de strigăt ciudat, ciocănitor ca un clocot de darabană, un şuier aspru şi supărător :

— Hum!. Hum!. hu...u...u...u...m...m...m...

Părea că ecoul sporeşte şi mai mult strigătul, împrăştiat în cele patru părţi de lume.

Celia pricepu numaidecât, ca şi Filip, că Eschimoşii îşi descoperiseră morţii şi se adunau acum, ţipând, în jurul cadavrelor. Indoiala încetă în inima lui Filip. Nu-i rămânea decât să pornească pe urmele omului alb şi să-şi încerce norocu

XIX
GOANA

Filip aruncă sulița și măciuca și nu păstră decât cuțitul eschimosului. Apoi. o luă pe Celia în brațe.

— Acum, zise el, voi vedea cu câtă grabă mă vor târî în goană picioarele. Dacă nu...

Străbătu în goană mai bine de-o sută de yarzi, apoi o lăsă din brațe pe Celia. Aceasta ca să-i dea a înțelege că viața și moartea erau în strânsă legătură cu putința de a goni a fiecăruia și că numai tăria mai era în stare să-i călăuzească pe căile mântuirii. Cu toată însuflețirea, ea porni în goană alături de el. Ninsoarea încetase.

Pe drum, Filip își făcea fel de fel de presupuneri. Știa că, după ce se adună în jurul celor morți, Eschimoșii au obiceiul să țină un fel de sfat, astfel că, în acest timp, puteau câștiga o bună bucată de drum. Pe de altă parte, urmărirea pe care-ar fi întreprins-o, avea să fie făcută cu multă prevedere, după ce vor fi zărit glonțul înfipt în fruntea unuia dintr'ai lor.

In ceiace-l privea pe necunoscutul pe ale cărui urme înaintau acum el și Celia, se impunea de-asemeni o amănunțită luare-aminte. Nu le rămânea decât să-l surprindă și să-l aibă în stăpânire dela început, astfel ca el să nu se mai poată împotrivi, dac'ar fi fost vre-un dușman și, dac'ar fi purtat vre-o armă, să nu-i dea prilejul să se folosească de ea. O pușcă! Ce pradă minunată și neprețuită!

Urmele însă nu erau vechi. De asta nu se mai putea îndoi. Un strat subțire de zăpadă de-abia le acoperea. Nu păreau să fie mai vechi de-un ceas.

Celia se obosi peste măsură în cele din urmă. Gluga îi căzuse pe spate și obrajii i se zăreau acum descoperiți și înfierbântați de goană. Filip se opri. Femeia, ai cărei ochi scânteiau ca două stele, era nespus de frumoasă și buzele întredeschise din pricina oboselii, n'așteptau parcă decât să fie sărutate. Nu era însă nicio clipă de pierdut. Filip o ridică din nou în brațe și porni la drum cu și mai multă însuflețire.

Toate-ar fi fost bune dacă-ar fi putut să gonească fără întrerupere. Asta atârna numai de puterile lui. După aproape patru sute de yarzi, Celia îi făcu semn că se odihnise îndeajuns. Mai făcu încă cincizeci de yarzi, și de-abia atunci o lăsă jos din brațe. Făcuseră astfel aproape o milă.

De-odată, urmele cotiră de la răsărit către miază-noapte. Filip rămase încremenit. Ca să se mai odihnească, se așeză, alături de Celia, pe trunchiul putred al unui brad. Se vedea

destul de bine că și străinul se oprise în același loc. Zăpada nu-l mai putuse acoperi urmele.

— Aș pune rămășag, zise Filip, că nu se află la o depărtare mai mare de-o jumătate de ceas de noi.

Și, cercetând în juru-i pământul înghețat, zări, pe zăpadă, mai multe puncte de culoare cenușie închisă.

— Aci, adăogă el, omul nostru a împrăștiat câteva fire de tutun.

Cu toate stăruințele Celiei, care-ar fi vrut să pornească la drum, el n'o lăsă să meargă pe jos. Puterile sleite nu-i mai îngăduiau acest lucru. Răsuflarea greoaie și încreșiturile ce-i boțiseră obrazul mai cu seamă în jurul gurii, îi dădeau pe față oboseala. Chiar într'o plimbare obișnuită, îmbrăcămintea ei grea de blană și încălțămintea uriașă ar fi obosit-o în câteva clipe.

Ca să-și poată păstra neștirbite puterile, el o purta acum în brațe mult mai sus; Celia îi încolăcise și ea brațele în jurul grumazului și fețele amândorora se aflau la aceiași înălțime. Obrajii le rămaseră lipiți unul de altul.

Când se opri, Filip se simți istovit peste măsură și-o lăsă, pentru cea din urmă oară, să meargă pe jos alături de el. Dar picioarele i se împleticeau. Roșeața obrajilor, de-un trandafiriu aproape vânăt, dispăruse în cele din urmă, ca să se schimbe într'un galben de ceară. Strălucirea ochilor, de-asemeni, se stinse, și-acum priveau drept înainte, rătăciți parcă. Fără să-și dea seama de ea însăși, băgă de seamă numaidecât în ce stare se afla bietul Filip. Tăria fiecăruia se prăbuși. Cu toate astea, ea se sili să zâmbească și-i întinse lui Filip buzele umede încă, pe cari, de astă-dată, el le sărută îndelung.

Porniră din nou la drum, mai liniștiți oarecum. Filip, după judecata lui, socotea că făcuseră aproape cinci mile de când se îndepărtaseră de lângă coliba în flăcări. Eschimoșii, pe urmele lor, n'ar fi putut să facă mai mult de două mile.

Ajunseră la poala unui deal lung de zăpadă, ca o spinare de măgar; zăpada se îngrămădise aci, troian peste troian, de cine știe când și, mereu sporită de furia vânturilor, se întărise ca o stâncă. Filip își aminti c'o mai întâlnise, în tovărășia lui Bram, și că trecuse pe lângă ea după ce plecaseră din coliba părăsită în care se odihniseră câteva clipe.

Urmele necunoscutului treceau pe de-asupra. Fără îndoială, se îndreptau către aceiași colibă. Filip mulțumi în gând lui Dumnezeu că-i trecuse prin minte să apuce pe această cale.

întrucât de-abia acum putea să-şi dea seama că s'ar fi răcit dac'ar fi luat-o pe drumul de la început.

Chiar şi cu pas şovăelnic, Celia nu se mai simţea în stare să meargă mai departe şi, ca să poată urca pe culmea troianului, avu nevoie de braţul lui Filip. Ea căută să se împotrivească, dar în cele din urmă izbucni în hohote de plâns.

— Nu-ţi fie teamă! strigă Filip. Coliba nu cred să fie departe. Mai am încă destulă putere ca să te duc în braţe pân'acolo.

Şi căută să-şi înghită scuipatul care i se îngrămădise în gâtlej, cu toate că-şi simţea gura uscată, — în timp ce biata copilă se lăsa dusă, biruită de oboseală şi de dragoste.

Îşi urmară drumul, fără întrerupere, timp de-o jumătate de ceas. Apoi, pe neaşteptate, la câţiva paşi, se ivi coliba.

Pe semne, se afla cineva înăuntru, de oarece, pe coş, urca un şul subţire de fum.

Aci era viaţa sau moartea, desnădejdea cea din urmă sau mântuirea, pentru Filip şi tovarăşa lui. Filip o lăsă pe Celia la adăpost, în apropiere de-un tufiş, în aşa chip să nu poată fi zărită. Apoi îşi scoase îmbrăcămintea de eschimos şi-o lăsă să cadă în zăpadă. Se pregătea de luptă. Muşchii i se încordară. Celia era mai albă ca zăpada în care i se adânciseră picioarele.

— Slavă Domnului! zise Filip. Am ajuns la ţintă, mai 'nainte de-a fi ajunşi de Eschimoşi. Acum voi vedea ce primejdie mă mai aşteaptă. Să nu te mişti de-aici!

Pe când se despărţea de ea, Celia îl cuprinse în braţe şi căută să-şi înăbuşe suspinele ce-i clocoteau în piept. Ar fi vrut, ori să-l reţie, ori să-l întovărăşească. Ştia însă că era mult mai bine să se supuie.

— Filip! îngână ea.

Dar el plecase

XX

PRIMIRE BINEVOITOARE

Filip făcu înconjurul colibei. Băgase de seamă, când mai trecuse prin faţa ei în tovărăşia lui Bram, că n'avea decât o singură fereastră, cu un oblon care se ridica şi se cobora ca o capcană, şi era făcut din scânduri de brad. Se îndreptă domol spre fereastră.

Oblonul era închis. Îşi plecă urechia, lipind-o de scândură, şi auzi înăuntru un sgomot de paşi. Celia, din ascunzătoarea

în care-o lăsase, putea să-l vadă pe Filip şi să-i urmărească toate mişcările; el îi simţea neliniştea ochilor, de departe.

Într'un târziu, se îndreptă spre uşă. Il chinuia dorinţa să afle cine era necunoscutul, şi inima îi bătea cu neastâmpăr la gândul că omul cu tălpi de lemn la încălţăminte era poate un prieten. Ţinta de căpetenie însă nu era alta decât să pună mâna pe puşca necunoscutului. dacă într'adevăr ar fi avut vre-una. Prin şiretenie ori cu sila, tot una era. Eschimoşii, nu mai încăpea îndoială, aveau să se apropie din clipă în clipă.

Când ajunse în dreptul uşii făcută din bârne, cel dintâi lucru pe care-l zări fu perechea de tălpeţi şi-un mănunchi de suliţi, îngrămădite alături, lângă peretele colibei. Filip se simţi desnădăjduit. Aşa dar, omul cu pasul uriaş era un Eschimos, iar nicidecum un alb?

Adulmecă urmele din juru-i, cum ar fi făcut un câine... Prin deschizătura uşii ieşea un miros de cafea amestecat cu fum de tutun. Eschimosul putea să aibă tutun; îi era îngăduit să bea şi ceai. Dar ca să bea cafea, asta un intră în obiceiurile lui.

Filip închise ochii timp de câteva clipe, ca să şi-i odihnească din pricina albului supărător al zăpezii. Apoi, pe nesimţite, cercetă interiorul colibei prin deschizătura uşii, care nu părea să fie mai mare decât grosimea unui deget.

In semiobscuritatea lăuntrică, deosebi la început un fel de vatră, din care se ridica, trecând prin acoperiş, un coş spre care năvălea fumul. Zări apoi umbra nedesluşită a omului, plecată de-asupra flăcărilor. Se dădu şi mai aproape şi cercetă cu mai multă luare-aminte.

Omul se ridică în cele din urmă şi scoase din spuză o oală cu cafea. Înfăţişarea lui de uriaş şi spatele-i neobişnuit de voinic îi dădură a înţelege lui Filip că nu putea fi vorba de-un Eschimos. Omul se întoarse cu faţa în lumină, în fulgerarea unei clipe. Avea înfăţişarea unui alb. O barbă deasă îi ascundea pe jumătate obrazul; părul lung, nepieptănat, îi cădea în valuri pe umeri.

Aproape în acelaş timp omul îl zări pe Filip. Rămase încremenit.

Filip îi puse drept în faţă revolverul Celiel.

— Sunt Filip Brant, zise el, din poliţia regală, pusă în slujba Maiestăţii Sale. Sus mâinile!

Amândoi bărbaţii rămaseră faţă în faţă, unul drept şi rece ca o stană, parcă înmărmurit de nedumerire, celălalt aşteptând, neliniştit, dornic să vadă ce-avea să se întâmple.

Filip, care sta cu spatele spre uşe, se gândi că umbra svârlită de umerii şi obrazul lui putea să desvăluie adevărata mărime a revolverului. Oricum însă, un glonţ tras din apropiere, putea să-şi ajungă ţinta. Se aştepta să-l vadă pe necunoscut ridicându-şi braţele de-asupra capului, după un răstimp de gândire, şi nu prevedea câtuşi de puţin ce-avea să e mai întâmple.

Braţul care ţinea încă nemişcată oala cu cafea, se ridică şi svârli dintr'odată spre obrazul lui Filip, fiertura. Filip se feri însă şi, plecându-şi capul, trase. Dar, mai 'nainte de-a fi ridicat cocoşul ca să tragă a doua oară, omul se şi năpustise asupra-i.

Furia vrăjmaşului păru atât de înverşunată încât amândoi se izbiră în acelaş timp, gata să sfarme unul din pereţii colibei. Apoi, strângându-se în braţe, c'un neastâmpăr sălbatec, se rostogoliră pe duşumea.

De-abia atunci îşi dădu seama Filip cu câtă înţelepciune se hotărâse să arunce în zăpadă îmbrăcămintea greoaie de eschimos, ca să poată fi oricând gata de luptă. Scoase un strigăt de fiară şi, în furia strângerii, se gândi la Bram. Vrăjmaşul de-acum, în putere şi în înfăţişare ,era asemeni omului-lup. Cu el se strădui de astădată să pună în practică felul de-a lupta pe care şi-l pregătise cu gândul că într'o zi va fi silit să lupte corp la corp cu Bram.

Mai întâi, trebuia să scape din chingile ce-l înţepeniseră, c'o povară uriaşă asupra-i. C'o lovitură de pumn bine plănuită, îşi mirui vrăjmaşul drept în faţă, mai 'nainte de-a-i fi lăsat răgaz să-l sugrume. Omul păru buimăcit un răstimp şi Filip se folosi de acest prilej ca să se ridice în genunchi, apoi să sară drept în picioare. Asta însemna din capul locului o biruinţă, mulţumită chibzuinţei şi îndemnului sănătos al minţii. Era prea de vreme însă ca să-şi închipuie că într'adevăr lupta ar fi fost pe sfârşite.

Avea uşurinţa de-a se svârcoli în loc întocmai ca o pisică. Vrăjmaşul, în schimb, avea de partea lui tăria şi greutatea.

Omul se ridicase de-asemeni, dar Filip nu-şi pierdu cumpătul şi-l izbi din nou cu pumnul în falcă. O astfel de lovitură ar fi trântit la pământ fără prea multă bătaie de cap pe-un vrăjmaş obişnuit. Uriaşul primi lovitura fără să se clatine. Filip îl izbi cu pumnul şi mai strâns şi de astădată, omul şovăi. Împletecindu-se, de-abia mai avu timp să facă doi-trei paşi, apoi căzu cât era de lung pe-un sac cu grăunţe.

Pumnul lui Filip se încleştă din nou şi izbi pentru a treia

oară, într'o încordare neobișnuită. Dar lovitura nu-și ajunse ținta. Pumnul strâns trecu peste umărul uriașului și, Filip, alunecând la rându-i, căzu drept în brațele vrăjmașului. Aproape în aceiași clipă se simți strâns de gât de-o mână de fier, care se încerca să-l sugrume.

C'o mână, se prinse de celălalt braț al uriașului, ca să nu și-l mai poată mișca și, cu pumnul rămas liber, îl izbea necontenit peste grumaz și peste fălci. Dar vrăjmașul părea că nici nu-i simte loviturile. Atunci, c'o aruncătură de picior, îl svârli într'o parte, și-amândoi se rostogoliră din nou pe dușumea. Nici unul nici altul n'o văzuse pe Celia care, cu ochii măriți de spaimă, rămăsese nemișcată în dreptul ușii, privind spre ceiace se desfășura înainte-i.

Se rostogoliră, înlănțuiți, până aproape de ea. Zări obrazul însângerat și plin de vânătăi al uriașului, schimonosit de pumnul lui Filip care îl lovea necontenit, și mai îndârjit parcă. Zări apoi cele două mâini păroase ale omului care, mânjit de sângele scurs din vinele lui, căutau să-l strângă pe Filip de gât.

Soase un țipăt de groază și albastrul limpede al ochilor ei se posomorî, străbătut de fulgerul neliniștei.

Se năpusti ca vântul și smulse o măciucă pe care-o zărise cum sta rezemată de-un perete al colibei. Filip îi întâlni obrazul îngălbenit de spaimă, încercuit de năvala părului auriu, în spatele uriașului care îl strângea de grumaz; măciuca îl izbi pe vrăjmaș drept în moalele capului. Mâinile încleștate se desprinseră și omul cu tălpeții de lemn, lovit de moarte, se prăbuși.

Cu toate astea, deocamdată, înfrigurarea lui nu părea un lucru de seamă. Dacă nu murise, nu însemna că se afla în afară de orice primejdie. Filip, cu răsuflarea oprită, trase în plămâni aer mult, cu nesațiul omului care simte că se înăbușe. Apoi privirile lui scotociră jur împrejur înconjurul colibei.

Nu-și putut stăpâni un strigăt de bucurie când zări, atârnată lângă vatra făcută din piatră amestecată cu pământ, o pușcă. Înfășurată în jurul puștii, zări apoi o cingătoare de piele de care era atârnat un toc; în acest toc se afla un revolver. Asta prețuia în clipa aceia, mai mult decât tot aurul lumii.

Filip se încinse numaidecât cu cureaua peste mijloc. Era plină de jur împrejur cu cartușe, în număr de aproape patruzeci. Două treimi erau cartușe de pușcă, cu tragere repede și cu alice; celelalte erau gloanțe de revolver. Revol-

verul, pe deplin încărcat, era de calibru mare, numărul 0,303, iar puşca părea să fie fabricată foarte de curând. In faţa Celiei, se înălţă dârz, cu un vânător gata de plecare. Celia se simţea despus de fericită.

Filip ieşi în uşa colibei şi strigă, cu glas puternic şi răsunător:

— Acum n'aveţi decât să v'apropiaţi, demonii! Nu mă mai puteţi îngrozi. Haide, apropiaţi-vă! Veniţi cât mai aproape! Cel dintâi care va îndrăzni să-şi croiască drum spre ţeava puştii mele, va trebui să ştie de la început că peste câteva clipe va fi mort.

Alt strigăt, care nu pornea de departe, străpunse liniştea Era răspunsul îndreptat spre înfruntările lui Filip.

XXI

BLAKE DEVINE PRIETENOS

Auzind acest strigăt, Filip şi Celia îşi plecară urechia.

Alt strigăt, cu totul deosebit, se auzi după un răstimp:

— Ma-to-e...

Era un fel de chemare prelungă a Eschimoşilor, pe care-o îndreptau de obicei spre tovarăşii lor. Această din urmă chemare, nu mai încăpea îndoială, fusese îndreptată spre omul din colibă.

In timp ce Filip cercetă cu privirea împrejurimile, printre stufişurile şi trunchiurile copacilor, Celia intră din nou în colibă. Omul pe care îl doborâse cu măciuca, începea să se mişte. Ea îl strigă pe Filip care, la rându-i, o trimise să stea de pază în locul lui, iar el rămase neclintit în preajma uriaşului.

Cu un fel de curea din piele de ren, pe care-o smulsese de la cingătoarea unui cadavru de eschimos, îi legă mâinile şi picioarele. In timp ce sta plecat de-asupra învinsului, o undă de lumină căzu peste obrazul şi pieptul uriaşului prăbuşit, a cărui îmbrăcăminte se descheiase în neastâmpărul luptei. Un tatuaj cărămiziu, într'o parte a pieptului, îi atrase luarea-aminte lui Filip.

Era desemnul unei foce, cu mustăţile lungi; avea gura uriaş căscată, şi lupta cu un fel de cange cu care fusese străpunsă, căutând să scape din ghiara primejdiei. Dedesupt câteva slove şterse alcătuiau un nume. Filip izbuti să le desluşească înţelesul şi citi: B-L-A-K-E. Inaintea acestui nume zări iniţiala G.

— Blake! repetă Filip, ridicându-se. George Blake, fără îndoială. Un marinar, un alb.

Blake, în acest timp, își venise în fire, și rosti câteva cuvinte neînțelese, pe când Celia, din ușe, îl striga pe Filip. El o ajunse în grabă și, ascuns după stâlp, privi în largul depărtărilor. La o sută cincizeci de yarzi, zări mai mulți câini înhămați la o sanie, care se apropia.

Erau opt câini, din rasa eschimasă, cu capul mic ca de vulpe, cum se întâlnesc mulți pe coastele oceanului. Trăgea o sanie încărcată cu multe poveri; în urma ei venea stăpânul, învelit în blănuri din cap până 'n picioare, scund, și-al cărui glas poruncitor se auzea scurt, ca o răbufnealã de pușcă.

In acest timp, un răcnet surd se deslănțui de pe podelele colibei. Filip întoarse capul și-l zări pe Blake ațintindu-l cu ochii mari deschiși, aprinși de năvala sângelui. Buzele năclăite în spumă, se sgârciseră, cu toate că gura îi era larg deschisă într'un rânjet înfiorător, și omul se silea din răsputeri să scape din strânsoarea curelelor cu cari fusese legat.

La rându-i, Celia cerceta cu iure-aminte silințele lui Blake și 'n privirea ei se putea citi o adâncă mirare. Atunci când omul se ridicase pe jumătate, arătându-și chipul întreg în lumină, ea lăsase să-i scape un țipăt de spaimă și-l ațintise cu privirea în care se aprindeau fulgere repezi. Fiara încolțită pe dușumea și fata ce-i sta alături, în picioare, rămăseseră încremeniți, unul în fața celuilalt, ca într'un tablou ciudat, plin de nepotriviri și care, în oricare altă împrejurare, l-ar fi înveselit peste măsură pe Filip.

Și unul și altul păreau că se recunosc; Celia era o stană de piatră, pe când ochii lui Blake se putea citi un fel de uimire amestecată cu cea mai josnică pornire.

Dar strigătul Eschimoșilor, care acum se auzea mult mai de-aproape, puse capăt acestei nedumeriri. Blake privi numai decât spre ușe, cu un răcnet surd de bucurie și, printr'o încordare neobișnuită a mușchilor, rupse cureaua de piele ce-i lega mâinile, așa cum ar fi rupt un capăt de sfoară. Cu aceiași grabă, Filip îndreptă asupra-i țeava groasă a revolverului și, așezându-i-o drept lângă tâmplă:

— Rostește un singur cuvânt, zise el, fă cel mai mic sgomot, și rămâi mort, Blake. Am nevoie de câini și de sanie. Un singur murmur al tău mă va scoate din fire ca să-ți împrăștii într'o clipă creerul pe podele.

Lăsându-l apoi în paza Celiei care, la rândul ei, luase pușca dintr'un ungher și sta cu degetul pe trăgaci, gata să slobozească cartușul, Filip ieși din colibă în timp ce tălpeții se au-

zeau târşiindu-se prin zăpadă în tropotul nedomolit al câinilor. Eschimosul care-i mâna zări, buimac de neaşteptare, ochiul negru şi rotund al repolverului îndreptându-se asupră-i. Cuvintele ar fi fost de prisos ca să-l facă să înţeleagă că trebuia să intre numaidecât în colibă, sub ameninţarea necruţătoare a unui glonţ.

După ce-l văzu la adăpost, Filip îi făcu semn să întoarcă spatele şi-i legă strașnic amândouă mâinile. Făcu apoi acelaş lucru cu Blake, cu ajutorul unei funii, îndoite, pe când Celia, cu puşca la ochi, sta gata să-l culce la pământ pe cel care-ar fi avut îndrăzneala să se împotrivească.

Sfârşind, ea îşi plecă arma şi-o răzimă de-un perete al colibei. Apropiindu-se apoi de Blake, cu un fel de neliniște chinuitoare căută să-l deslușească pe Filip de unde îl cunoaşte pe cel legat cobză de mâini şi de picioare.

Blake nu părea câtuş de puţin îngrozit şi ochii lui o priveau ţintă pe Celia, c'o obrăznicie şi-o nerușinare cari îl scoaseră din sărite pe Filip. Apoi, într'un hohot de râs:

— Tu nu pricepi nimic, după câte bag de seamă, camarade, nu-i aşa? gângâvi el. Dar pot să-mi dau seama de ceiace, cu-atâta înfrigurare, biata copilă se sileşte să-ţi povestească. E o afacere nespus de caraghioasă!

Privi din nou spre uşe, parc'ar fi aşteptat un ajutor care nu trebuia să zăbovească. Dar, fiindcă nu zări pe nimeni, îl cuprinse o furie îndrăcită. Şi urlă:

— Aşa dar, tu eşti Filip Brant, din poliţia regală, hai? Mi-ai citit numele: *Blake*. Acel G. însă nu înseamnă George. Dacă vrei să tai funia care îmi leagă mâinile şi picioarele, ca să mă pot ridica în picioare sau în capătul oaselor cel puţin, îţi voi spune un lucru de seamă. Haide, mâinile îmi sunt sdrobite şi n'aş putea să-ţi fac niciun rău. Dar lasă-mă să mă ridic cel puţin. Nu pot vorbi întins pe spate, fiindcă mărul lui Adam mă înăbuşe de îndată ce deschid gura.

Filip luă puşca şi i-a întinse Celiei. Apoi, cu un cuţit, tăie funia care îl ţinea nemişcat pe Blake; învinsul se ridică numaidecât în picioare.

— Acum, vorbeşte! îi porunci Filip, cu revolverul în mână îndreptat spre pieptul lui Blake. Iţi dau răgaz un minut ca să spui ce ştii. Tu i-ai adus pe Eschimoşi pân'aci. Pentru ce te încăpăţânezi împotriva acestei copile şi ce-ai făcut cu părinţii ei?

Buzele însângerate ale lui Blake se încreţiră şi, cu un zâmbet batjocoritor, răspunse fără sfială:

— Nu sunt omul pe care l-ar putea îngrozi orice fleac. Cauţi să mă ademeneşti; să ştii însă că, în această privinţă, sunt

mult mai îndemânatec. Minți când spui că vrei să tragi. Socotesc că pot vorbi sau tăcea, după cum îmi va fi placul. Nu, n'ai să tragi, și nici să te gândești la una ca asta. Dar, mai înainte de-a mă hotărî să vorbesc, vreau mai întâi să-ți dau un sfat. Urcă-te în sania, care se află afară, și pleacă singur, cât mai în grabă, în largul câmpiei Barren. Am spus „singur", și trebuie să mă înțelegi. Las-o pe fata aceasta aci și nu te mai îngriji de soarta ei. E singurul mijloc ce-ți mai rămâne ca să poți scăpa de...

Făcu o groaznică strâmbătură și înălță din umeri.

— Vrei să spui, căută să-l ajute Filip, înăbușindu-și mânia, că pot avea aceiași soartă ca Olaf Andersen și ceilalți tovarăși ai lui, cari au murit în apropiere de Bathurst?

Blake făcu din cap un semn de încuviințare.

Filip tresări în chip ciudat și-i păru că Bram îi auzea de cine știe unde bătăile inimei. De-abia în clipa aceia pricepu aceia ce poliția se străduia zadarnic să știe de doi ani. Omul pe care îl avea în fața lui, Blake, era neînduplecatul șef alb al Kogmolocilor, răspunzător de nelegiuirile făptuite de tribul rătăcitor al micilor diavoli din miază-noapte. El însuși se învinuia în privința morții lui Olaf Andersen.

Degetul îi tremură, timp de câteva clipe, pe trăgaciul revolverului. Dar, redevenind stăpân pe el în cele din urmă, îl privi pe Blake drept în ochi și își plecă numaidecât teava armei, pe care-o lăsă să-i atârne lângă șold.

Ochii lui Blake scânteiau de bucurie. Se simțea biruitor și nu se îndoia că șiretenia lui își ajunsese ținta.

— E singurul mijloc ce-ți mai rămâne, adăogă el cu și mai multă tărie. Singurul, auzi? Și bagă de seamă că nu mai ai timp de pierdut.

Kogmolocii, într'adevăr, păreau să fie prin apropiere.

— Se poate întâmpla ca tu să ai dreptate, răspunse Filip, șovăind parcă înadins și căutând să-și facă glasul cât mai blând cu putință. Dar lasă-mă s'o iau cu mine pe-această copilă. Singura ei dorință, cred, nu e alta, decât să se reîntoarcă la părinții ei. Unde se află tatăl ei?

— În apropiere de râul Minei-de-Aramă, la o depărtare de-o sută de mile de îmbucătura gurilor lui. Acolo îl poți găsi, viu și nevătămat. Pe fată însă, o vei lăsa aci. Caută și te îndepărtează cât mai în grabă și socotește-te fericit c'ai putut scăpa teafăr din primejdia care te amenință.

— Ascultă, Blake, vorbește-mi în liniște, cu sufletul deschis; voi căuta să mă port și eu cu tine la fel. N'am putut pricepe un singur cuvânt din limba pe care-o vorbește această

femee, și nu știu nimic altceva despre ea decât că Bram Iohnson a ingrijit-o pân' acum, până în clipa când șoarecii tăi negrii l-au atras într'o cursă și, bănuesc, l-au ucis. Mai 'nainte de-a o părăsi, aș vrea să știu cine e, cine e tatăl ei și ce ai de gând să faci cu ea. Răspunde-mi pe față și nu voi mai sta pe gânduri o singură clipă.

Blake hohoti într'un râs înfiorător și, apropiindu-se de Filip, îi trimise neastâmpărul răsufletului drept sub nas.

— Ce am de gând să fac cu ea? rosti el în liniște. Dacă ai fi rămas înstrăinat, vreme de cinci ani, fără să-ți mai fie în putință să vezi o femee albă, și dacă, într'o bună zi, ai fi întâlnit-o în calea ta, la două mii de mile departe de cel mai mic semn al civilizației, pe această făptură îngerească, ce-ai fi făcut, ia spune? Ce i-ai putea cere? Dacă n'aș fi fost un prost, un prost cum nu cred să mai fie altul, m'aș fi făcut înțeles din capul locului și n'aș mai fi stat pe gânduri, — mai 'nainte ca blestematul de Bram Iohnson să mi-o fi smuls din ghiară, în tovărășia lupilor lui, — mie și tribului meu de Eschimoși.

Filip făcu o sforțare ca să se stăpânească, pe când Celia, neliniștită, privea încremenită spre cei doi bărbați, căutând să bănuiască cel puțin adevărul din spusele fiecăruia.

— Da, da, pricep, răspunse Filip. Ți-a scăpat într'o clipă foarte prielnică. Dar ea știa cel puțin că o dorești cu-atâta neliniște? I-ai spus acest lucru? Sunt pe deplin încredințat că ea nu știe nici acum că îți e dragă. Prin urmare, nu putea vedea în tine mai mult decât un tovarăș. Și-atunci, care ți-ar fi fost folosul?

În aceiași clipă, Filip izbucni și, mai 'nainte chiar de-a fi putut rosti o vorbă, Blake băgă de seamă că fusese tras pe sfoară.

— Dacă vre-odată, zise Filip, iertarea dumnezeiască mi s'a putut smulge neîntinată din inimă, — azi, cu atât mai mult nu voi căuta s'o înăbuș. Da, mulțumesc lui Dumnezeu că, în trupul lui hidos, în învelișul lui pământesc groaznic, în creerul lui rătăcit, Bram Iohnson a avut un suflet. Și-acum, vreau să mă țin de cuvânt, întrucât nu mai e timp de pierdut...

Blake mugi ca o fiară într'o cușcă.

— Unde? întrebă el. Ce vrei să spui?

— Cum? Nu mi-ai înțeles gândul? Nu-ți dai seama că vreau să plec în tovărășia acestei femei, nu spre mază-zi, ci spre fluviul Minei-de-aramă, și că tu trebuie să mergi alături de noi? Ascultă-mă însă, ascultă-mă cu toată luarea-aminte! Poate că, în pribegia noastră, va fi nevoie să ne batem. Nu

mai încape îndoială că, de îndată ce nu vei şti să te porţi cumsecade, cel dintâi glonţ scăpat din armă îţi va trece prin trup. Ne-am lămurit? In clipa când unul dintre micii tăi diavoli va căuta să-şi vâre nasul pe urmele noastre, te voi ucide, şi nu vei însemna mai mult pentru mine decât o scrumbie sărată. De-aceia, va trebui să împlineşti totul cu înţelepciune şi să lămureşti totul, aşa cum ţi-am spus, acestui chip de buf-niţă, care ne priveşte cu ochii sgâiţi. Indeamnă-ţi omul să-şi întâmpine fraţii cu-această veste îmbucurătoare, de îndată ce-i va zări. Să nu uite nimic, şi să le pue totul în chip cât se poate de lămurit. Haide, grăbeşte-te... Ori poate îţi închipuieşti, blestematule, că şi de astădată îmi bat joc?

XXII.

IN DRUM SPRE „MINA-DE-ARAMA"

Blake îşi dădu seama că ceasul glumelor trecuse. Apropiindu-se de Eschimosul lungit pe podea, îi spuse, în limba lui, câteva cuvinte, pe scurt.

Filip ştia destul de bine că-l îndemna pe Kogmoloc ca, de îndată ce-şi va zări tovarăşii, să le spuie în ce chip să ducă lupta ca să-l poată smulge pe alb din mânile lui. Mai ştia însă că-l sfătuia să fie cu multă luare-aminte şi să-i facă şi pe ceilalţi să înţeleagă că lupta putea să se desfăşoare numai în folosul celuilalt, de vreme ce puşca şi revolverul se aflau acum în alte mâni.

După ce Blake sfârşi, îl îmbrânci pe uşe până la sania gata de plecare. Era încărcată cu povara unui ren ucis de curând. Era un ren de mai bine de-o mie de livre, din care nu luă decât un sfert. Restul îl descărcă în zăpadă. O aşeză apoi pe Celia înainte şi, desfăcându-i, lui Blake cele din urmă curele, întrucât numai picioarele îi erau libere, îi lăsă slobodă mâna dreaptă. Luând apoi biciul din mâna Eschimosului, i-l întinse, poruncindu-i:

— Şi-acum, Blake, mergi alături de câini şi călăuzeşte-i! Drept către fluviul Minei-de-Aramă, pe drumul cel mai scurt. E vorba de viaţa ta, după cum e şi de-a mea. La cel dintâi semn care îmi va da de bănuit, vei fi mort.

Blake mormăi:

— Eşti nebun. Doamne Dumnezeule! Un adevărat nebun!

Filip se mulţumi să-i răspundă:

— Tăcere! Şi la drum...

Blake plesni din sfârcul biciului şi dădu, în limba eschi-

mosă, o poruncă scurtă și mânioasă. Câinii se ridicară cu burțile dela pământ și, numai decât, se propțiră pe labe. La o nouă poruncă, sania se mișcă din loc. Din pragul colibei, Eschimosul, pe care în cele din urmă îl desfăcuseră din curele, privi cu ochii scânteietori de ciudă cum i se depărtează avutul tras în goană de câini.

Filip, care mergea pe jos ca și Blake, îi dădu Celiei pușca; ea o ținea pe genunchi, cu mâinile încleștate pe țeavă, cu degetul arătător, pe cocoș, gata să tragă dacă Blake ar fi cutezat să facă vre-o mișcare. Îi încredințase această însemnată supraveghere tocmai fiindcă o știa în stare să-și îndeplinească îndatoririle până la capăt. Mergea alături de sanie și, văzând-o atât de serioasă și de neînduplecată, cu privirea ațintită în spatele lat al lui Blake, începu să râdă. Celia, în acest timp, își întoarse privirea către el și își simți obrajii în flăcări când băgă de seamă c'o privește c'o dragoste nemărginită.

— Blake are dreptate, rosti el în șoaptă. Sunt un nebun de vreme ce mă port astfel. Numai ca să-ți fac ție pe plac, am întreprins o călătorie atât de primejdioasă spre meleagurile unde știu că tatăl tău te mai așteaptă. Și tu și eu, ne jucăm cu viața noastră. Poate că, iubita mea, tu nu-ți dai seama îndeajuns de acest lucru. Pornind spre mază-zi, am fi ajuns curând buni sdraveni, și nici Eschimoșii n'ar mai fi avut îndrăzneala să ne urmărească. Pe-atunci eram pe deplin încredințat că vei fi pentru totdeauna a mea...

Celia zâmbea și-l asculta, fără să-l înțeleagă.

— ...Și poate că, de îndată ce voiu ajunge acolo, voiu afla că e mort de mult. Soarta noastră atârnă numai de Blake. Nu-l scăpa din ochi. Nici mie nu-mi scapă.

Și, pornind înaintea săniei, încărcă revolverul care, la treizeci de pași, putea să-și ajungă vrăjmașul.

Blake călăuzea încărcătura spre miază-noapte și apus, și, nu mai încăpea îndoială, peste câtăva vreme aveau să ajungă în văile fluviului Minei-de-Aramă, un râu cu apele neliniștite, înghețate pe vremea aceia, și care se varsă în oceanul Înghețat. În vreme ce copacii și stufișurile pluteau într'o lumină albă. Filip se apropiă și mai mult de Celia. Dar, de îndată ce locul devenea prielnic întinderii unei curse, căuta să se apropie mai mult de Blake, cu mânerul revolverului strâns puternic între degete. Atunci Celia băgă de seamă că trebue să cerceteze urmele lăsate în zăpadă și să vadă dacă nimeni nu se apropia.

Merseră astfel trei sferturi de ceas când, de-odată, Blake şuieră o poruncă şi, numai decât, câinii se opriră.

Caravana se găsea pe-o culme împrejmuită de văile neîmpădurite ale Barren-ului, dincolo de care se zugrăvea în largi depărtări linia neagră a unei păduri. Blake arăta brazii cu degetul; din mijlocul lor se ridica un sul posomorît de fum răşinos.

— Ţie îţi e dat să hotărăşti în privinţa celor ce vrei să faci, rosti cu răceală Blake către Filip. Drumul trece prin mijlocul pădurii de brad şi cred că zăreşti de-aci fumul. Trebui să fie acolo un trib de vre-o douăzeci de Eschimoşi, cari tocmai se ospătează cu carne de ren. Dacă mergem mai departe, vom fi văzuţi şi câinii, de îndată ce vor simţi primejdia, într'o clipă se vor face nevăzuţi. Locurile pe cari le călcăm acum sunt un adevărat iad însetat de sânge. Iţi fac cunoscut acest lucru mai dinainte, cu toată bunăvoinţa, întrucât n'aş vrea să primesc zadarnic în trup glonţul pe care mi l-ai făgăduit.

Vorbind astfel, Blake părea sincer, şi cu toate astea, lui Filip îi părea că un gând ascuns, plin de răutate, îi scânteia ca un fulger în priviri.

Blake, apropiindu-se cu un pas, reluă:

— Ia seama, Filip Brant! Dacă stăruieşti să ajungi teafăr acolo unde ţi-ai pus de gând, de-acum şi până când va începe să se înopteze, vom întâlni două sute de Eschimoşi în calea noastră. Bucură-te că mi-a trecut prin minte să opresc câinii ceva mai departe, în loc să te-arunc de-a dreptul în capcană. Cată şi te foloseşte de această bunăvoinţă, dacă nu eşti sătul încă de viaţă. Las-o pe fată în stăpânirea mea şi fugi cât mai e vreme pe alte căi, luând cu tine câinii şi sania.

Şiretenia se vădise cu prea multă nerusinare.

— Vom merge înainte, ca şi pân' acum, zise Filip, privindu-l pe Blake cu îndrăzneală şi dispreţ. Dacă cineva poate ce fără nicio pagubă prin mijlocul Eschimoşilor, acela eşti mai tu. Imi vei sluji de apărător, sau te omor. Eschimoşii nu o vor avea în mână decât atunci când tu vei fi mort. Pe fată nu ţi-o las. M'ai înţeles? Vom sfârşi cât de curând jocul pe care îl jucăm amândoi. Unul dintre noi va trebui, ori să piardă, ori să câştige, şi nu mă îndoiesc că tu vei plăti la urmă oalele sparte.

Privirea lui Blake se posomori din nou. Cu un mormăit şi-o înălţare din umeri, îndemnă câinii să pornească la drum, plesnind din sfârcul biciului, şi îşi reluă înfăţişarea supusă de mai 'nainte. Şi, peste câtăva vreme, pădurea cu pricina fu

înconjurată cu foarte multă dibăcie, fără ca în drum să se ivească vre-o piedică.

Filip călătorea cot la cot cu Blake și nu se îndepărta cu un singur pas. Bănuia însă în ochii banditului, cu toată prefăcuta lui supunere, o groaznică sete de răsbunare. Ceva amenințător și batjocoritor, alături de șiretenia ticăloasă a unui suflet gata oricând să te amăgească. Căuta să nu pară câtuș de puțin chinuit de povara gândurilor lui negre, dar această amărăciune era un neajuns peste puterile lui.

De-odată, la ieșirea din mijlocul unor brazde surpate și mâncate de ape, sămănate ici colo de mici ridicături cari ascundeau depărtările, Blake arătă cu biciul o întindere largă și liberă, zicând :

— Iată fluviul Minei-deAramă !

XXIII.

BLAKE SCAPA

Filip privea în largul ghețurilor cari alcătuiau fluviul, când un țipăt al Celiei îl smulse din contemplare.

Ea îi arăta cu degetul un uriaș colț de stâncă, înălțat ca *un* fel de altar cioplit, într'un chip neobișnuit, la suprafața netedă a câmpiei.

Blake râse în barba-i stufoasă cu un rîs înăbușit și ochii lui se îndreptară cu nerușinare spre chipul îmbujorat al femeii.

— Ea caută să te lămurească, rosti el către Filip, că aci s'au văzut pentru întâia oară ea și cu Bram Iohnson. Ea și cu Bram, care e tot atât de nebun ca și tine.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Filip, călăuzi haita de trăgători de-a lungul povârnișului și, după un sfert de ceas, sania aluneca pe suprafața înghețată a fluviului.

Filip simți un fel de ușurare. Nu mai întâlnea în cale păduri tăinuite și crânguri neliniștitoare nici ridicături de pământ prielnice curselor. În larg, cât vedea cu ochii în afară de stânca colțuroasă, nu se întindea decât neantul fără margini al Barren-ului, cu care albia fluviului făcuse una. Chiar și peste noapte, niciun fel de atac al vrăjmașilor nu mai era de temut. Singură înfățișarea lui Blake și zâmbetul batjocoritor rămâneau încă un fel de piedică turburătoare. Era el oare hotărît să-și puie în joc viața, numai pentru plăcerea de a-l da pe mâna Eschimoșilor ?

Sania fugea nebunește pe luciul sticlos al fluviului, prin

deșertul nemărginit din Northland, în care Mina-de-Aramă se adâncea până la depărtări necunoscute. Filip îl urmărea cu privirea pe Blake, călătorind din ce în ce mai aproape de el și, după un ceas de drum, trebui să recunoască el însuși că, în ciuda supravegherii pe care-o simția strâns înlănțuită în juru-i, banditul își desvăluia pe față, fără cea mai mică teamă, încrederea pe care-o avea în tăria brațelor și în limpezimea gândurilor lui. Filip putea să-și dea seama în acelaș timp, c'ar fi însemnat să se coboare în ochii celuilalt dacă l-ar fi întrebat ceva. Blake fiind stăpân pe sine putea să spuie adevărul dac'ar fi vrut, să pară cinstit ori să caute pe toate căile să-și ajungă ținta într'ascuns.

Pe când mergeau alături, Blake începu de-odată să râdă cu hohot

— Ciudat, zise el cu ton mai mult sau mai puțin batjocoritor, ai ajuns să-mi fi drag, Filip Brant. M'ai doborât la pământ din câteva lovituri și mă amenințI necontenit cu moartea. Oare numai pentru asta simt pentru tine atâta bunăvoință și mă cufund din ce în ce mai mult în neliniști la gândul că singur te-avânți de-a dreptul spre gura iadului? Porțile se deschid largi în fața noastră.

— Atunci, vei intra și tu odată cu mine!

Râsul lui Blake deveni și mai sălbatec.

— A, în ceiace mă privește, ce-ar însemna moartea mea? Dar am făcut rău că n'am stăruit atunci când ți-am făcut cea mai înțeleaptă propunere: fata pentru mine, iar pentru tine, mântuirea. De astădată, bag de seamă că te pierzi, și mă pierd și eu alături de tine. Pun rămășag că ți-ai putut închipui c'aș fi în stare să duc de nas întregul trib al Kogmolocilor! Te înșeli. Ei au alți șefi, cărora le sunt cu desăvârșire supuși. Și noi ajungem acum tocmai în inima țării lor...

Oftă din adâncul pieptului și adăogă:

— Impotrivindu-te, atunci când ți-am cerut s'o lași pe-această femee în tovărășia mea, ai sfărmat poate cel mai frumos vis.

— Ce vis?

Blake strigă după câini. Apoi reluă:

— Sunt stăpânul unei colibe foarte frumoase, la oarecare depărtare de aci. E întreagă construită numai din oase de balenă și din lemn bun, provenit din scândurile cătrănite ale corăbiilor înecate. Acolo visam s'o am alături de mine. Ți-ai putut plăsmui vre-odată un astfel de vis, Filip Brant? Iată ceiace ai fost în stare să sfarmi.

— Fiindcă îmi vorbești cu toată sinceritatea, Blake, caută

și rămâi sincer până la capăt și spune-mi totul. In ce stare se află tatăl ei? Unde sunt ceilalți tovarăși?

Blake își scutură din nou gâtlejul într'un râs morocănos, ca și cum Filip, vorbindu-i astfel, ar fi trezit în ființa lui un gând care nu-l mai părăsea.

— Tatăl e sănătos și teafăr. Nu știi că acești păgâni de Kogmoloci simt o deosebită bunăvoință față de socri? Un socru pentru ei e un fel de zeu în două picioare, singurul care înfățișează cu toată sfințenia familia. Atunci când toți acești Kogmoloci au aflat c'aș avea de gând să mă însor cu această femee, au căutat pe toate căile să nu-l supere cu nimic pe bătrân. Pentru asta se află încă teafăr, adăpostit într'o colibă. Nu pot spune același lucru și despre ceilalți; toți au fost uciși. Dar, ia gândește-te, Dumnezeule mare! Filip Brant, în ce ape ai să te scalzi, și ea alături de tine! După ce mă vei ucide și, la rându-ți, vei cădea străpuns de loviturile lor, a cui va rămâne fata? Se află în trib o corcitură; nu mai încape îndoială că-a lui va fi. Eschimoșilor nu le plac câtuș de puțin femeile albe și nu va căuta niciunul să i-o smulgă din brațe. Prin urmare, a lui va fi.

Zicând aceasta, plesni din sfârcul biciului și, îndemnându-și câinii cu strigăte, grăbi pasul colindătorilor.

Filip nu se îndoia că, într'o oarecare măsură, tot era ceva adevărat din spusele lui Blake. Măcelărirea tovarășilor cari îl însoțiseră pe tatăl Celiei și cruțarea în deosebi a acestuia, căpătau o deslușire grabnică și plină de adevăr. Dar sinceritatea acestei mărturisiri părea îndoelnică și ascundea în ea un sâmbure de neliniște. Ca să înfrunte pedeapsa, Blake putea fi pe deplin încredințat că era în stare să scape?

Timp de câteva ceasuri în urmă, Blake nu-și mai descleștă dinții. Socotea poate că spusese atât cât trebuia. Nu căută să lege o nouă convorbire și nu se împotrivea să răspundă la întrebările lui Filip, atunci când credea de cuviință. Mai mult încă: se silea din răsputeri să îndemne câini și oameni în așa chip încât, mai'nainte de-a se fi înegurat, toți aveau să cadă sleiți de oboseală.

Filip știa destul de bine că în mintea răutăcioasă a lui Blake, ardea un gând stăruitor și de temut. Chiar și această grabă de-a ajunge la țintă îi părea plină de taine. La trei ceasuri după amiază, băgă de seamă că străbătuseră aproape treizeci și cinci de mile de la plecare. Nemărginitul Barren era posomorât și lipsit de viață.

Intre trei și patru ceasuri, brazii se iviră din nou pe dreapta și pe stânga fluviului. Peste câtva timp deveniră mult mai deși, cu trunchiuri paternice, ca într'o adevărată pădure bă

trână. Filip nu uită să-şi croiască drum cu sania numai prin mijlocul fluviului, a cărui lărgime lucie şi îngheţată era ocrotitoare din punct de vedere al curselor ce s'ar fi putut ivi din vre-o parte. Două sute de yarzi despărţeau de obicei un ţărm de altul şi, de multe ori, această lărgime era îndoită. O singură bătaie de puşcă ar fi fost de temut. Că şi-ar fi ajuns sau nu ţinta, Blake era cel dintâi care trebuia să se rostogolească în zăpadă.

În timp ce amurgul cenuşiu, vestitor al nopţilor arctice, începuse să-i învăluie, Filip simţi în oase oboseala îndrăcitei goane de peste zi. Picioarele nu-l mai duceau. In sanie, Celia, nemişcată, cu mâinile şi picioarele amorţite, îşi arăta din când în când într'o lumină turbure obrazul chinuit de trudă şi de istovire. Câinii, cari nu mai fuseseră deshămaţi în ziua aceia, se clătinau şi ei pe picioare. Singur Blake părea neobosit.

Pe la şease ceasuri, pădurea de brad sfârşi printr'un luminiş şi înaintea lor se întinse albul nemărginit al câmpiei. Pe-alocuri se mai zăreau câţiva copaci stingheri, de strajă parcă pe ţărmul fluviului. Calea străbătută de cu dimineaţă, în nouă ceasuri de umblet, nu părea să fie mai scurtă de cincizeci de mile. Filip dădu poruncă să oprească.

Locul de odihnă fu ales în mijlocul fluviului. Cea dintâi grije a lui Filip nu putea fi alta decât să-i lege banditului în curele picioarele şi mâna dreaptă. Il aşeză cu spatele lângă un gheţar acoperit cu zăpadă, la depărtare de zece paşi de sanie. Blake primi şi această ocară c'o vădită nepăsare.

Apoi, în timp ce biata Celia alerga în jurul saniei ca să-şi desmorţească picioarele înţepenite, Filip se îndepărtă în grabă şi, din stufişul de brad pipernicit risipit ca o perie rară pe ţărmul fluviului, se reîntoarse cu un maldăr de crăngi uscate. Aprinse focul, căutând să-l ascundă cât mai mult de ochii iscoditori cari ar fi pândit pe-aproape, şi aceasta cât mai în apropiere de sanie.

Zece minute fură de-ajuns ca să se frigă hălcile de carne pentru cină. Filip stinse focul numaidecât, călcându-l apoi cu picioarele. Ospătă câinii din belşug şi, cu ajutorul blănilor de urs, îşi alcătui, pentru el şi Celia, un cuib moale şi odihnitor, chiar în faţa lui Blake. Noaptea, în cele din urmă, devenise atât de neagră încât umbra posomorâtă a prizonierului de-abia se mai putea desprinde din albul fumuriu al zăpezii.

Cu revolverul mereu alături, Filip se apropie şi mai mult

tovarășului ei, și, la rându-i, îl înlănțui cu brațele pe după grumaz. In părul auriu, revărsat acum peste umeri, el își îngropă buzele cu înfrigurare, fără să-l părăsească din ochi pe Blake și ascultând în acelaș timp răsuflările greoaie ale câinilor obosiți, singurul sgomot ce se mai putea deslușì în negura de nepătruns.

Stelele se ivirà într'un târziu una câte una, împungând cu lumina lor vie adâncurile cerului; bolta se aprinse dintr'odată de strălucre. Negura păru că se împrăștie și întinderea albă se învălui într'o scânteere uimitor de senină. Sub pulberea luminilor reci coborîte din para făcliilor vii ale cerului, Filip vedea cum se aprinde în văpaie, ca un ochiu de aur, bogăția părului Celiei, împrăștiat peste amândoi. In fața lui, zări, în această mângâietoare înlănțuire, ochii lui Blake cari scânteiau ca doi tăciuni aprinși. La dreapta și la stânga se iveau deslușite două povârnișuri printre cari își oglindea luciul Mina-de-Aramă. Dacă un om ar fi căutat să se apropie, l-ai fi putut zări la o depărtare de două sute de yarzi.

Trecu câtăva vreme. Filip băgă de seamă că Blake își lăsase capul în piept și răsuflarea îi devenea din ce în ce mai greoaie. La început îl socoti adormit. Celia, înghemuită la pieptul lui ca o păsărică, atipi în cele din urmă. Numai el rămase la pândă, cu ochii mari deschiși în noapte. Câinii, lungiți pe burtă păreau morți.

Rămase astfel de veghe mai bine de-un ceas. Blake părea că nu mai mișcă. Nimic care să-l fi turburat, din nicio parte. Noaptea devenea din ce în ce mai scânteetoare. Sta treaz cu revolverul în mână. Lumina stelelor juca în ape de oțel pe gura țevei, și Blake ar fi putut-o zări dacă, întâmplător, și-ar fi deschis ochii.

Dar somnul îl învălui și pe Filip în cele din urmă, într'un fel de beție odihnitoare, cu toate că lupta din răsputeri să nu se dea bătut. Ca și în noaptea în care căzuse în mâinile lui Bram Iohnson, simția nevoia de odihnă și băgă de seamă că oboseala îl doboară. In mai multe rânduri își simți pleoapele grele și cu mare greutate izbuti să se scuture din torpeala ce-i amorțise trupul.

La început socotise că nu le trebuia mai mult de două sau trei ceasuri ca să se odihnească. Trecuseră două ceasuri, când pentru a cine știe câta oară, întredeschise pleoapele grele ca plumbul. Il căută din ochi pe Blake. Nu se mișcase din loc; dormea cu capul în piept, ca și mai 'nainte.

Atunci, domol și de neînfrânt, somnul îi învăiui gândurile; amorțindu-i trupul îl îndemna să nu se lase biruit, chinuin-

du-l și sfătuindu-l să se trezească, amintindu-i că'n preajmă veghia neîndurătoare primejdia.

Glasul lăuntric izbuti să-l înduplece în cele din urmă. Își desplini pleoapele și, cea dintâi senzație pe care-o încercă fu mulțumirea deplină că putuse birui somnul. Fără să vrea, ochii obosiți îi rămaseră ațintiți asupra lui Blake. Într'adevăr, ghețarul se afla tot acolo. Stelele scânteiau cu aceiași strălucire și noaptea era tot atât de liniștită.

Dar Blake... Unde era Blake?

Filip simți că bătăile inimei i se opresc în gâtlej. Blake dispăruse.

XXIV

OLAF ANDERSEN

De îndată ce băgă de seamă că Blake nu se mai afla în locul unde îl lăsase, Filip, uitând de Celia, se ridică în genunchi. Celia se rostogoli în zăpadă, trezindu-se ca dintr'un vis urât, și fără să poată pricepe nimic la început. Sclipirea de oțele a revolverului îi trecu pe dinaintea ochilor. Apoi, privind în juru-i, își dădu și ea seama că Blake le scăpase din mână.

Filip nu zăbovi să-și dea pe deplin seama că Blake îl socotise adormit buștean, și nu căutase să strice un foc de revolver ca să se încredințeze și mai de-aproape de acest lucru. Poate că nu fugise decât în clipa când Filip lupta cu somnul, gata să se trezească. El nu se gândise la altceva decât să scape teafăr, părăsindu-i în liniște și pe vrăjmași și armele lor.

Lăsând-o pe Celia înfofolită în blănuri, Filip sări drept în picioare și se apropie cu luare-aminte de ghețarul alături de care se adăpostise banditul. Îi veni amețeală și lăsă să-i scape un țipăt de groază când putu să-și dea seama în ce chip se petrecuseră lucrurile. Blake nu scăpase prin propriile lui mijloace. In dosul ghețarului se adânceau în zăpadă un fel de șanț lung, asemeni urmelor pe cari le lasă în goana lor focile ce se târăsc pe burtă.

Filip știa destul de bine că Eschimoșii au obiceiul să sape înadins astfel de șanțuri, ca să se poată târî pe burtă mult mai ușor, atunci când vor să prindă în capcană un vânat de preț amorțit în zăpadă. Numai în acest chip se ivise în calea lui Blake un ajutor atât de neașteptat. Târându-se pe brânci, cei doi oameni, ale căror urme, deosebit una de alta, rămâneau întipărite în albul câmpiei, fugiseră împreună.

Celia îl ajunse din urmă pe Filip, cu puşca în mână. Privi şi ea, cu un fel de curiozitate amestecată cu groază şanţul săpat în zăpadă, care spunea destul de lămurit pe ce drum porniseră fugarii. Filip, care se învinuia singur că fusese atât de slab ca să adoarmă, nu se simţi câtuş de puţin mâhnit că el şi tânăra femee nu vorbeau aceeaşi limbă şi că ea nu putea să-l întrebe decât cu privirea în legătură cu această fugă neliniştitoare.

Ii luă puşca din mână şi îşi vârî revolverul în toc. Dacă, — ceiace se putea lesne întâmpla, — Eschimoşii ar fi venit să-i atace, puşca, din pricina depărtării, îi era mult mai prielnică. Kogmolocul care venise să-l scape pe Blake trebuia să aibă tovarăşi pe-aproape, mai mult sau mai puţin numeroşi.

Sărutând în fugă buzele reci ale Celiei, Filip, după ce o strânse la piept, o urcă în sanie. Ea pricepu îndeajuns, ce grele primejdii puteau să-i ameninţe. In cele din urmă, Filip, apropiindu-se de câini, îi sculă în picioare.

Cât erau de obosiţi, auzindu-i porunca nu se împotriviră câtuş de puţin. Sania se mişcă din loc. Sfârcul lung al biciului plesni pe de-asupra spinărilor lăţoase şi caravana porni în goană.

Luna se ridicase, învăluită într'un nour de ceaţă gălbuie ce-şi plecase faldurile până aproape de pământ şi-acum ascundea ca sub un văl fumuriu malul din faţă al râului. Filip alerga alături de câini şi se ruga în gând lui Dumnezeu să nu-i scoată în cale pe Eschimoşi mai'nainte de-a se fi luminat de ziuă.

Cumpănind şi făcând fel de fel de presupuneri în legătură cu întâmplările ce se puteau ivi dintr'o clipă într'alta, nădăjduia să ajungă teafăr la coliba de care-i vorbise Blake şi care îl adăpostea pe tatăl Celiei. Odată ajuns aci, putea să se apere şi, dacă-ar fi fost atacat, cel dintâi glonţ l-ar fi îndreptat-asupra lui Blake. Dar, de vreme ce nu ştia unde să-l găsească, socoti c'ar fi putut găsi un mijloc să stea de vorbă în linişte cu Kogmolocii. Numai el se învierşuna împotriva Celiei. Se ştia că mulţi prizonieri albi, chiar şi femei, fuseseră ţinuţi vreme îndelungată ca ostateci de către Eschimoşi, uneori şi mai bine de-un an, fără să li se fi întâmplat vre-un rău.

Dar Blake era atât de nesocotit încât să-şi caute singur moartea? Aci era întrebarea. Dacă nu se arăta, Filip era hotărât să întrebuinţeze orice fel de şiretlic. Avea să ridice într'un băţ o batistă albă, cerând să stea de vorbă cu banditul. Şi-atunci, de îndată ce putea să-l aibă sub ochi, tre-

buia să-l culce la pământ cu cel dintâi glonț, oricari ar fi fost urmările. Nevoia îndreptățește toate mijloacele, cu atât mai mult când ai de-a face cu oameni de acest soi.

Dacă însă atacul avea să se desfășoare mai 'nainte de-a fi ajuns la colibă, sania răsturnată, în dosul căreia avea să se adăpostească Celia, putea să-i slujească de zid de apărare.

Inflăcărat oarecum, Filip își îndemna câinii, când strigându-i pe nume, așa cum îl auzise pe Blake strigându-i, pe când mergea alături de ei, când făcând să le scape sfârcul biciului pe spinare. Prin ceața deasă amestecată cu pulbere gălbuie a lunii, câinii fugeau ca un convoi de stafii mute. Nu li se auzeau decât tropotele labelor scurte, cari trezeau de-a lungul ghețurilor un clinchet surd și nedeslușit, ca un țăcănit îndepărtat de castagnete, în timp ce oasele de balenă ce țineau loc de șine pe cei doi tălpeți ai săniei, scârțâiau domol și plângător.

Leghe după leghe, nemărginita pânză sticloasă a fluviului Minei-de-Aramă se desfășura în urmă, în timp ce convoiul înainta fără întrerupere, învăluit în neant. Luna se cuibări în adâncurile zării în cele din urmă și'n întunerecul de nepătruns Filip, venindu-le câinilor în ajutor, când băgă de seamă că sunt obosiți peste măsură și nu se mai pot ține pe picioare, începu să tragă în ham alături de ei. Din când în când se apropie de Celia, o învăluia cu brațele și, în tremurul unei mângâieri, căuta s'o încredințeze că toate aveau să se sfârșească cu bine.

Zorile se hotărîră în sfârșit să se ivească și, într'un târziu, se lumină de ziuă. Umbrele nopții se împrăștiară și cele două maluri ale fluviului se năzăreau în chip mai deslușit, de-o parte și de alta, slab la început apoi din ce în ce mai apropiate.

La depărtare de aproape o milă, Filip ,care crezuse că nu va mai întâlni copaci prin aceste locuri, zări fâșia neagră a unei noui păduri, care, în deșertul alb, îți face impresia unui deget uriaș îndreptat către apus. In apropiere de marginea pădurii se afla o colibă și, din această colibă, urca un sul de fum, răsucit ca un burghiu.

Celia, strigându-l pe Filip, îi arătă cu mâna coliba și, cu un glas înăbușit de năvala suspinelor, îi desvălui cu toată însuflețirea mii de bucurii pe cari el nu putea să le înțeleagă, dar a căror însemnătate se străduia s'o bănuiască cel puțin. Aci bătrânul Armin, tatăl fetei, trebuia să-și aibă adăpostul dacă, așa cum îl încredințase Blake. mai trăia încă. Ținta primejdioasei călătorii fusese însfârșit ajunsă.

Bucuria Celiei era atât de mare încât puterile ei, încordate

peste măsură, o părăsiră și căzu, pe jumătate leșinată, în brațele lui Filip.

Din mijlocul amestecului posomorât de brazi, care încercuia parcă apele de jur împrejur, se desprinse pe luciul câmpiei de ghiață un murmur surd, din ce în ce mai aprins. Era un cor de strigăte omenești, asemeni urletului înăbușit al lupilor, sau hămăitul neîncetat al câinilor. Un convoi de Eschimoși pornise la vânătoare și încercuiau vânatul de-aproape. O pocnitură de pușcă spintecă numaidecât văzduhul; îi răspunse îndată o răpăială rară de împușcături. Apoi liniștea stăpâni din nou împrejurimile.

Filip, așezând-o pe Celia în sanie, îndemnă câinii să pornească la drum și-i călăuzi de-a dreptul spre colibă și pădure. Peste câteva clipe se aflau în fața colibei.

Celia sări jos din sanie. Coliba era încuiată și înăuntru nu se auzea niciun zgomot. Numai fumul ce urca pe coș arăta că acolo trebuia să locuiască cineva. Nerăbdătoare și neliniștită, Celia bătu cu pumnii ei mici în ușă, chemând pe cineva în limba-i necunoscută. Filip, care-i sta în preajmă, auzi o mișcare nelămurită dincolo de pereții de scânduri, sgomotul unui ivăr pe care-l tragi într'o parte, apoi glasul unui om, posomorât și morocănos, căruia îi răspunse țipătul ascuțit al femeii.

Ușa se deschise în cele din urmă și-un bătrân cu părul alb și barba stufoasă, se ivi și-i întinse brațele. Celia se lăsă îmbrățișată, cu trupul sguduit de năvala suspinelor.

Filip lua parte, fără să poată rosti un cuvânt, la cele ce se petreceau alături de el, când un alt strigăt, care venea din spate, îl făcu să-și întoarcă capul. Alt chip omenesc, răsărit din mijlocul pădurii, se năpustise în goană spre colibă. Filip băgă numaidecât de seamă că era un om alb și porni de-a-dreptul spre el, cu revolverul în mână. Peste câteva clipe, amândoi se aflau față în față.

Necunoscutul era înalt și bine legat. Purta un păr lung, roșcat, care îi acoperea obrajii până sub ochi. Era cu capul gol și sângele îi năvălise în obraji. In timp ce-l ațintea cu privirea pe Filip, ochii lui păreau gata să-i iasă de uimire, îngână cu neîncredere:

— Dumnezeule mare! Oare tu să fi Olaf Andersen?

XXV

ÎMPRESURAREA COLIBEI

Nedumerirea voinicului suedez, care nu-și putea crede ochilor, nu era mică. Curând însă, un fulger de bucurie îi străluci în privirea aproape sălbatecă. Il luă de mână pe

Filip, îl pipăi pe toate părţile, parc'ar fi vrut să se încredinţeze că ochii nu-l înşelau câtuş de puţin, şi'n cele din urmă, începu să râdă, cu un râs nespus de caraghios.

Nimeni n'ar mai fi fost în stare, ori cât de mult şi-ar fi schimonosit obrazul, să râdă şi să se strâmbe ca Olaf Andersen. Sângele îi năvălea în obraji, iar trăsăturile i se sgârceau în chip nedesluşit. Era un obicei al lui, de care nici el singur nu putea să-şi dea seama, şi care-i înveselea peste măsură pe toţi camarazii lui de poliţie. Cu cât o stare de lucruri era mai tragică, cu-atât şi obrazul lui, mai mult vânăt decât roşu, se schimonosea în furia hohotului de râs nestăpânit. Mulţi ar fi pus rămăşag că nici în ceasul morţi Olaf n'avea să uite să se strâmbe de râs

— Te-ai ivit la vreme, zise el. Intr'o clipă când am mare nevoie de tine.

Şi obrazul i se sgârci şi mai mult, în timp ce parc'ar fi vrut să facă o pompă din braţul lui Filip.

— Toţi au murit, afară de mine... Calkius, Harris şi micul olandez. O'Flynn. Toţi sunt reci şi înţepeniţi în clipa asta, bunul meu Filip. M'am aşteptat ca, dintr'o zi într'alta, să văd ivindu-se o patrulă pornită în căutarea mea. O aşteptam cu nerăbdare. Câţi oameni ai adus cu tine?

Işi îndreptă privirea dincolo de sanie şi de colibă, în largul câmpiei de ghiaţă. Dar strâmbăturile obrazului i se stinseră de-odată şi-un sughiţ de desnădejde le înlocui. Adevărul uluitor se trezi numai decât în fiinţa lui.

— Singur? întrebă el.

— Da, singur, răspunse Filip, cu o plecare a capului. N'am avut alt tovarăş decât pe Celia Armin. I-am redat pe tatăl ei. Un nemernic, cu numele de Blake, se mai află pe-aceste meleaguri, întovărăşit de-o bandă de eschimoşi. Le-am dat însă o frumoasă lecţie şi nu le mai ştiu de urmă. Cu toată astea, nu mă îndoiesc că peste puţină vreme li se vor vedea nasurile.

Olaf începu să râdă.

— Nu ştiu ce să mai cred, zise el. Dumnezeu să fie cu noi! Se poate întâmpla să sosească cu primul tren, cine mai ştie! In timp ce jumătate din trib era pe urmele voastre, cealaltă jumătate mă păzea pe mine. Dar nimic nu-mi pare mai caraghios decât faptul că eşti singur...

Ochii i se opriră de-odată asupra puştii şi revolverului.

— Incărcătură? întrebă el. Poate că ai şi de-ale mâncării?

— Patruzeci de cartuşe, răspunse Filip, dintre cari o treime pentru revolver. Carne nicio fărâmă.

— Atunci e bine! urlă Suedezul. Să ne închidem numai decât în colibă. Să luăm şi câinii cu noi. Repede!

O împuşcătură urmată de glonţul, care le şuieră pe de-asupra capetelor, pornind dinspre marginea pădurii, fu cel mai bun îndemn în urma cuvintelor lui Olaf Andersen.

Câinii fură curând îngrămădiţi în colibă, împreună cu sania care de-abia putu să încapă pe uşe. In acest timp, alte câteva împuşcături se auziră pe-aproape şi-un glonţ, nimerind pe semne printr'o spărtură a unei scânduri, o străbătu şi se opri în peretele din faţă al colibei.

Pe când Olaf trăgea drugul ce ţinea loc de încuietoare la uşe, Filip se apropiase de Celia. Ea se opri drept în faţa lui, cu ochii scânteietori în penumbră, şi-i încolăci grumazul cu braţele. Suedezul, întorcând capul, rămase buimac, iar bătrânul cu barba albă nu păru nici el mai puţin nedumerit.

Celia îl ţinu îndelung în braţe pe Filip. Apoi, întorcându-se spre tatăl ei, rosti câteva cuvinte. In cele din urmă, se apropiă de bătrân. Olaf pricepuse, fără îndoială, de oarece un suspin adânc i se smulse din coşul pieptului.

— Ce-a spus? întrebă Filip cu glas rugător.

Olaf, care tocmai privea printr'o spărtură făcută în perete, cercetând cu luare-aminte depărtările, răspunse:

- A spus că n'are alt gând decât să te ia de bărbat, dacă vom mai scăpa vre-odată din acest infern. Eşti un căţel fericit. Celia Armin să se mărite cu un bărbat viteaz şi cumsecade ca tine! Asta ar fi nespus de îmbucurător, dacă se va întâmpla vre-odată... Eu însă mă îndoiesc, să-ţi spun drept. Şi dacă nu mă crezi, vino şi umpleţi ochii cu ceiace se petrece în faţa noastră.

Filip privi prin spărtură. Dincolo de spaţiul îngust ce înconjura coliba, învăluind-o în ceţuri albicioase, marginea pădurii era înţesată de Eschimoşi. Păreau să fie în număr de cincizeci şi pentru nimic în lume nu le-ar fi trecut prin minte să se ascundă.

— Sunt patruzeci de zile, lămuri Olaf, cu glasul cumpănit şi rece, ca şi cum ar fi dat raportul în faţa unuia dintre superiorii lui, — decând ne ameninţă, pe mine şi pe bătrân. In dese rânduri le-am respins atacul. Am prăpădit optzeci de cartuşe şi-am împărţit amândoi, frăţeşte, bruma de mâncare ce ne-a mai rămas. Alaltăeri, după ce-am stricat toate cartuşele, ne-am pomenit că nu mai aveam decât trei. Ieri nu s'a întâmplat nimic. Dar, fiindcă nu mai aveam de-ale mâncării şi ne socoteam osândiţi să murim de foame, azi dimineaţă am pornit în recunoaştere, să caut ceva de mâncare. M'am întâlnit cu doi eschimoşi cari duceau în spinare niste

carne de ren. Am început lupta. S'au ivit alții, ca din pământ, și-a trebuie să mai prăpădesc două cartușe. Nu mi-a rămas decât unul. Pe semne că-și dau seama de acest lucru, de-aceia cată să înainteze cu-atâta nerușinare. Pușca mea e de calibrul 35. A ta?

— Același număr, răspunse Filip, care începuse să nu mai aibă liniște, cu gândul la lupta care trebuia să înceapă dintr'o clipă într'alta. Vom împărți pe din două cartușele. Mai avem încă destule ca să-i facem să joace. Între altele, trebuie să-ți spun că fac parte din detașamentul dela Fort Churchill și'n două cuvinte am să-ți povestesc, cât se poate de lămurit, cum de-am ajuns pân'aci.

Și, cercetând cu deamănuntul tot ce se petrecea afară, îi povesti în fugă lui Olaf Andersen întâlnirea lui cu Bram Iohnson și întâmplările ivite în urma acelei întâlniri. Mii de întrebări îi ardeau buzele, în legătură cu părintele Celiei, cu Celia însăși, cu tot ce putuse afla Olaf despre soarta amândorora.

Iar Suedezul, care privea printr'o altă spărtură, spre cealaltă parte a pădurii, în largul câmpiei prin mijlocul căreia șerpuia oglinda de ghiață a Minei-de-Aramă, îl apucă de braț și-l sili să privească și el în partea aceia.

Pe-același drum pe care venise Filip, se ivi la început o sanie, apoi alta, și iarăși alta. In urma acestor sănii se îngrămădeau vre-o treizeci de stafii acoperite cu blănuri.

— Blake și tovarășii lui! strigă Filip.

Trăsăturile lipsite de viață ale lui Olaf Andersen, cu totul deosebite de neliniștea ce-l chinuia pe camaradul său, se înăspriră și mai mult și obrazul lui deveni dintr'odată negricios ca fierul. Zâmbetul lui chiar, și strâmbătura obișnuită ce-l întovărășea, se împietriseră parcă, iar ochii îi scânteiau c'o lumină verzuie. Și el se pregătea de luptă. Întinse brațul în liniște și arătă, cu un gest înconjurător, cei patru pereți ai colibei.

— Acesta, zise el, e câmpul luptei. In fiecare părete au făcut câte-o gaură, ca să pot trage la nevoie în toate părțile. Bătrânul Armin, deocamdată, nu ne-ar putea fi de nici-un folos, de vreme ce n'avem decât două puști. Dacă lupta va ajunge corp la corp, atunci va trebui să se bată și el cu măciuca. Pereții colibei sunt făcuți din scânduri de brad tânăr și grosimea lor nu prea e mare. Gloanțele vrăjmașilor noștri nu mă îndoiesc că au să poată trece prin ele. Și-atunci e primejdia. Trebuie să mai ținem seamă și de dibăcia lui Blake care, bine înțeles, va conduce lupta. Pe urmele aces-

tui ticălos fugeam, atunci când i-am întâlnit, pe Armin şi pe tovarăşii lui.

In timpul acestei convorbiri, Celia rămase nemişcată lângă tatăl ei, şi amândoi ascultau fără să înţeleagă. După ce vârî jumătate din cartuşe în buzunarul din dreapta al uniformei lui Olaf, Filip se îndreptă spre bătrân şi-şi întinse amândouă mânile. Celia zâmbi. Armin îi luă mânile şi le strânse cu bunăvoinţă. Cei doi bărbaţi se priviră drept în ochi.

Dacă părul şi barba părintelui Celiei erau albe, dacă spatele îi era încovoiat, iar mânile lungi şi subţiri, privirea ochilor lui adânciţi în orbite, nu îmbătrânise câtuş de puţin. Asemeni privirilor şoimului, ele pătrundeau în adâncul ochilor lui Filip, până în cea mai nebănuită lume a gândurilor, în timp ce tânărul îi vorbea, cu glas blând şi neobosit. Armin vorbi şi el după Filip şi obrajii îmbujoraţi ai Celiei căutau parcă să lămurească îndeajuns înţelesul cuvintelor lui.

Olaf îşi încărcă puşca. Rosti câteva cuvinte către Celia şi tatăl ei. Apoi, către Filip:

— Primejdia se apropie, zise el... Să fim gata!

Legă cu străşnicie câinii într'un ungher al colibei, de teamă ca nu cumva dobitoacele, îngrozite din pricina detunăturilor, să-i stighereaască în timpul luptei. Filip se apropiase din nou de postul lui de observaţie.

Se petreceau lucruri noui. Eschimoşii, părăsind marginea pădurii, se puseseră în mişcare şi înaintau.

Înaintau fără cea mai mică neorânduială, nu îngrămădiţi laolaltă, ci împrăştiaţi la oarecare depărtare unul de altul prin zăpadă, astfel ca să se poată feri cât mai mult din bătaia puştii. Ascunzătoarea lor era o mică ridicătură de pământ, pe care Filip n'o băgase de seamă pân'atunci, — un fel de coastă răsărită între colibă şi pădure.

— Mişună, Olaf! strigă Filip. S'au împreunat cu ceilalţi, călăuziţi de Blake. O întreagă armată.

Olaf privi prin spărtură.

— Nu sunt nici o sută, rosti el în linişte. Nu-ţi fie teamă! Cu toate astea, sunt în număr destul de mare ca să ne prăpădească toate cartuşele, după ce vor coborî după ridicătura de pământ din dosul căreia se găsesc acum. Ţinta pe care ne-o înfăţişează e însă neînchipuit de prielnică dacă socotim neajunsurile cu cari au avut de luptat Calkius. Harris şi O'Flynn mai 'nainte de-a cădea, în timp ce mie nu-mi rămânea alt mijloc de scăpare decât să m'afund în noapte. Atunci ne-au jucat cum au vrut, înconjurându-ne pe neaşteptate... De astădată, îi avem noi în mână.

Dar linia risipită de mici stafii mişcătoare se oprise în dosul crestei înzăpezite, curmându-şi înaintarea.

Olaf Andersen lasă să-i scape un strigăt de mulţumire.

— Foarte bine! Iată-i că se îndeletnicesc acum şi cu strategia. Să vedem ce-au de gând să facă. Asta e o născocire a lui Blake.

Filip se afla lângă el, atât de-aproape încât păreau îmbrăţişaţi.

— Ascultă-mă, Olaf! Clipa pe care-o trăim e groaznică. Vom mai scăpa vre-odată din acest iad? Dacă va trebui să mor, sunt anumite lucruri pe cari aş vrea să le cunosc mai dinainte. Ştii c'o iubesc pe femeea care se află de faţă. Mi-a lăgăduit că va primi să fie nevasta mea. Dar, în afară de câteva cuvinte, nu cunosc nimic din limba ei. Cine e? De unde vine? Ce i s'a întâmplat? Pentru ce, atunci când am întâlnit-o, se afla în tovărăşia lui Bram Iohnson? Asta vreau s'o ştiu dela tine. De vreme ce te poţi înţelege cu ea, nu mai încape îndoială c'ai aflat totul...

— De-abia acum se pregătesc de luptă cu adevărat, îl întrerupse Olaf, fără să răspundă deocamdată la întrebările lui Filip. Plănuiesc cine ştie ce lovitură drăcească. Ia priveşte ce grupuri mărunte alcătuiesc. Şi iată-i cum cară buşteni, în dosul cărora vor să-şi facă adăposturi. Pe când, o parte dintre ei va rămâne ascunsă, ceilalţi se vor năpusti asupra colibei. Trunchiurile de copaci vor sluji de berbeci

Se opri, cu pieptul sugrumat de-un oftat greu. Apoi, fără să mai facă legătura cu cele spuse pân' atunci.

— Calkius, Harris şi O'Flynn au perit pe când se aflau la pândă. S'au apărat bărbăteşte. Am să-ţi povestesc asta într'o zi. Şapte zile în şir am gonit ca să scap de cei ce mă urmăreau şi-am nimerit într'un loc în care se aflau Armin cu fiica lui şi alţi doi albi. Erau Ruşi. Doi Kogmoloci din golful Incoronării le-au slujit de călăuză şi-au coborât spre miază-zi. Dar, a doua zi, ceata micilor diavoli, cu Blake în frunte, ne-au ajuns din urmă şi ne-au făcut prizonieri. Prin cine ştie ce întâmplare, Bram Iohnson rătăcitorul, venind de nicăieri şi călătorind spre nicăieri, se ivi tocmai în clipa aceia. Pentru Eschimoşii noştri, Bram e un fel de făptură supraomenească, un mare tartor al Dracilor şi fiecare dintre lupii lui un Drac împeliţat. Nemernicii se pregăteau să măcelărească, pe cei trei şi pe mine, — fata urmând să rămâie în stăpânirea lui Blake. Dar aceşti ticăloşi se zăpăciră numai după chipul cum înţelese Bram să se aşeze în faţa lor, cu picioarele unul peste altul, privindu-i ţintă. Rămaseră înmărmuriţi de spaimă, şi până'a doua zi nu se petrecu nimic. Bram nu voia să mai plece.

Băgai de seamă că ridicase din zăpadă un fir lung din părul auriu al Celiei şi-l privea c'o dragoste nemărginită. Zărindumă în preajmă-i, începu să mormăie ca o fiară, socotind că poate aveam de gând să i-l smulg dintre degete. Imi trecu prin minte un gând ciudat. O sfătui pe Celia să-şi taie singură din bogăţia părului o şuviţă pe care să i-o dăruiască lui Bram. Ia dat-o cu însăşi mâna ei şi de-atunci nebunul n'a mai pierdut-o din vedere, păzind-o şi îngrijind-o, credincios ca un câine. Am căutat să stau de vorbă cu el. Zadarnic însă. Parcă n'ar fi înţeles aceiace-i spuneam; şi cu toate astea aş fi vrut să-l fac să înţeleagă că, de îndată ce ne părăsea, şi eu şi fata aveam să fim măcelăriţi.

Suedezul îşi întrerupse pentru câtăva vreme povestirea, ca să mai privească prin crăpătura dintre cele două bârne.

— Au sfârşit, zise el, cu pregătirile. Cei ce duc în spate trunchiurile de copaci, după un răstimp de odihnă, pornesc din nou la drum. Fi cu ochii în patru, Filip! Vom trage de îndată ce vor ajunge la jumătatea drumului. Mai 'nainte, nu. Aşa va fi mult mai bine... Dar, să-ţi povestesc mai departe. Au trecut câteva zile. Bram o porni în tovărăşia haitei lui de lupi, la vânătoare. In lipsa lui, Blake ne-a atacat, împreună cu Eschimoşii. Cei doi Ruşi au fost ucişi. Eu cu Armin am luptat pe viaţă şi pe moarte, cu biata copilă în spate, când, pe neaşteptate, ne-am pomenit cu Bram, căzând în mijlocul năvălitorilor ca un trăznet. Nu s'a bătut cu nimeni; s'a mulţumit să ne răpească fata, pe care-a urcat-o în sanie, şi-a pierit în goana nebună a lupilor, cu biata copilă a lui Armin lângă el. Folosindu-mă de zăpăceala pripită a Kogmolocilor, am încercat să fug, împreună cu bătrânul. Dar n'am ajuns prea departe. Printr'o norocoasă întâmplare, am dat peste această colibă. Ne-am zăvorit înăuntru şi, de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi...

O detunătură pornită din puşca lui Olaf puse capăt povestirii. Glonţul nimerise în plin şi-un eschimos se prăbuşi în zăpadă, cu capul în jos.

XXVI

BRAM SE INCHINĂ IN FAŢA PRINŢESEI

După câteva clipe, Filip lăsă să-i scape din ţeava puştii cel dintâi glonţ, care nimeri în grupul cel mai apropiat. Fumul învălui pe de-a'ntregul strâmta încăpere. După ce se mai risipi Filip, băgă de seamă că nimerise în plin: altă siafie se rostogoli la pământ.

— Foarte bine! mormăi Olaf.

Cinci grupe de câte opt Eschimoşi, înaintau, ducând fiecare câte-un trunchiu de copac. Cei doi trăgători căutau să ţintească în grupul cel mai apropiat, şi alţi patru năvălitori căzură. Doi dintre cei rămaşi scăpară trunchiul din braţe.

Filip, în clipa aceea, încărcându-şi din nou puşca, băgă de seamă că Celia se afla lângă el. Privi şi ea prin crăpătura dintre bârne ca să vadă în ce chip se desfăşura lupta. In cel din urmă act al acestei tragedii, care nu părea să zăbovească, ea căuta să dea o pildă de curaj, şi buzele-i trandafirii, întredeschise, printre cari se zărea albeaţa scânteietoare a dinţilor, parc'ar fi vrut să desvăluie, pentru cea din urmă oară, în faţa ocrotitorului ei, răsplata de care se învrednicea în clipa în care ar fi ieşit învingător.

Intr'un târziu se auzi glasul Suedezului:

— Au pierit şease. Ceilalţi s'au împrăştiat, căutându-şi adăpost în dosul gheţarului. Acum vor începe să tragă asupră-ne cu focuri de salvă. Luaţi seama!

Filip îi făcu semn Celiei să se ascundă în partea unde n'o putea ajunge gloanţele Eschimoşilor, pereţii colibei fiind prea subţiri ca să nu poată fi străbătuţi de gloanţe. O aşeză după un maldăr de lemne, alături de bătrânul Armin care sta la pândă în dosul uşii, cu măciuca în mână.

După un răstimp, şuierul gloanţelor deveni asurzitor. Ea un ţăcănit regulat care, cu un vuiet monoton, lovea ca ploaia în pereţii colibei.

Prin uşe trecu cel dintâi glonţ, care svârli o ţandără drept pe lângă obrazul Celiei. Incăperea scundă fu străbătută de-un alt glonţ; al treilea atinse c'un piuit obrazul lui Filip şi răni un câine care începu să urle de durere, sbătându-se fără astâmpăr printre tovarăşii lui înebuniţi de groază.

Lui Olaf Andersen nu-i mai venea să râdă. Avea o înfăţişare sinistră.

— Jos! strigă el. Jos! M'aţi auzit?...

Şi, cel dintâi, se lăsă el în genunchi, ca să dea o pildă celorlalţi. Rosti apoi în limba rusă, către Celia şi Armin:

— Au destule gloanţe ca să schimbe această cocioabă într'un pumn de cenuşe. Bârnele sunt mai groase în partea de jos şi nu pot fi străbătute de glonţ. Intindeţi-vă cu burta la pământ până când vor înceta focurile. Uite-aşa.

Si se întinse el însuşi la pământ, cât era de lung, cu picioarele lipite de perete, cu capul spre mijlocul colibei.

In loc să se culce numai decât, aşa cum poruncise Suedezul, Filip vru să se aşeze lângă Celia. Alt glonţ îi smulse o fâşie din nou gulerul hainei.

Cot la cot alături de Celia, se lungi la pământ, punându-şi trupul stavilă în faţa primejdiei.

Mărgelele de plumb, croindu-şi cale printre scândurile de brad. căděau necontenit, dese ca ploaia. Multe, din pricina grosimii scândurilor, căděau, fără să poată face vre-un rău, pe podele. Altele însă străpungeau cu ţiuituri înspăimântătoare tot ce le ieşea în cale.

— Culcaţi-vă la pământ! strigă Olaf Andersen. Numai partea de jos a buştenilor ne mai poate apăra...

Alt câine începu să urle. Un glonţ îi trecuse prin cap. Făcu o săritură şi căzu mort.

Filip o strângea în braţe pe Celia, cât mai aproape de el. Asta să fi fost sfârşitul? Buzele li se unire din nou. Cum? Asta să fi fost patul lor de nuntă? Şi se gândi că, mulţumită ocrotirii trupului său pe care i-l pusese stavilă în calea primejdiei, el avea să moară înaintea ei. Şi atunci, dacă Blake, întâmplător sau printr'o drăcească bănuială, ar fi poruncit să înceteze focul, ea n'ar mai fi supravieţuit decât ca să cadă pradă în mâinile lui... Oh, asta ar fi fost ceva cu desăvârşire desgustător.

De-odată, împuşcăturile conteniră.

Oare Eschimoşii nu mai aveau gloanţe? Ori căutaseră să-şi strângă rândurile într'o clipă de răgaz? Mai rău ar fi fost însă dacă, socotindu-şi vrăjmaşii scoşi din luptă, s'ar fi năpustit grămadă asupra colibei.

După un răstimp, Olaf se ridică; Filip se pregătea să facă la fel, ca să-şi poată da seama ce se mai putea întâmpla, când, de-odată, se auzi un strigăt uriaş pornit din rândurile celor de-afară. Glasul tunător ca o poruncă nu era câtuş de puţin necunoscut.

— Dumnezeule! strigă Suedezul. Dar ăsta nu poate fi altul decât Bram Iohnson.

Bram Iohnson! Auzindu-i numele, Celia sări drept în picioare, odată cu bătrânul ei părinte. Cei patru aşeziaţi, îl văzură pe omul-lup ieşind din pădure în tovărăşia lupilor lui. Da; ei erau.

Haita călăuzită cu pricepere, înainta prin zăpadă desfăşurată în formă de cerc.. In urma ei venea uriaşul, posomorât şi înfricoşător, învârtind în mână, după obiceiul lui, o măciucă. Venea hotărât să dea o luptă faţişe cu Eschimoşii.

Kogmolocii îl văzuseră şi ei pe Bram. Incremeniţi de groază în faţa nebunului care înainta urlând în urma haitei lui, nu îndrăzniră să tragă un singur foc asupră-i, de teamă. Dar, după ce trecu răstimpul de nedumerire, o luară la fugă

în toate părţile, risipindu-se care pe unde putea, în spre marginea pădurii.

Lupii se năpustiră în acelaş timp pe urmele lor, înrăiţi şi mai mult de strigătele stăpânului. Fugarii, de spaimă, se îndreptau spre Bram. Omul-lup îi primea cu lovituri de măciucă, astfel că'n puţină vreme, trei sferturi din ei zăceau întinşi la pământ, cu capetele sparte.

Olaf Andersen trase într'o parte drugul dela uşa colibei şi-o deschise. In tovărăşia lui Filip, porni în goană pe urmele Kogmolocilor împrăştiaţi, trăgând asupra lor şi culcându-i la pământ pe cei scăpaţi de sub măciuca lui Bram Iohnson. Pocniturile şi mirosul de praf de puşcă aţâţau şi mai mult furia nebunului şi-a lupilor, beţi parcă de mirosul sângelui risipit din belşug. Zadarnic bieţii fugari ţipau cât îi lua gura, cerându-şi iertare în genunchi; ţipetele rămâneau înăbuşite în urletul lupilor. Peste câteva clipe, cel din urmă Eschimos scăpat cu viaţă, o luă razna prin pădure, iar Bram cu haita lui îi sări în spate, fără să-şi curme urmărirea.

Filip, cu puşca înroşită şi goală în mână, se întoarse către tovarăşul său. Strâmbătura ciudată şi caraghioasă se ivi din nou pe chipul Suedezului, cu toate că nu-şi putuse încă veni în fire din spaima prin care trecuse.

— Acum nu mai avem de ce-i urmări, rosti el, aşezându-se pe-un trunchiu de copac părăsit de Eschimoşi, şi ştergându-şi fruntea de sudoare. Bram şi cu slujitorii lui sunt în stare să-i prăpădească până la cel din urmă. După ce va sfârşi, bănuiesc că va veni să ne caute... Şi-acum, aş fi de părere să începem să ne pregătim de plecare. Tu ce zici? In ceiace mă priveşte, m'am săturat de când stau închis în această colibă. Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, socotesc că sunt de-ajuns. Uf! M'am săturat până 'n gât. Mai ai ceva tutun să-mi mai îndop pipa? După ce voi trage câteva fumuri, am să-ţi povestesc mai departe aceia ce ştiu că-ţi face plăcere s'auzi...

Ajunsesem, mi se pare, acolo unde era vorba de prinţesa Celia şi de tatăl ei...

— Ei, ei! Ce-aud?

— Dă-mi puţin tutun, te rog!

Filip îi întinse Suedezului tabachera şi, după ce-şi îndopă pipa, reluă:

— Celia e de obârşie daneză. Pe când era încă tânără, mama ei, care s'a măritat în Rusia cu un prinţ de sânge, muri. Rămase singură cu tatăl ei, care-o îngriji c'o dragoste nemărginită în cei dintâi ani ai copilăriei. Asta se petrecea

sub domnia țarului Nicolae al II-lea. In urma unor intrigi de la curte, a căror desfășurare nu ne privește și la care părea c'ar fi părtaș, după câte-am auzit, vestitul călugăr Rasputin, Armin fu arestat și închis la Petersburg, în fortăreața Sf. Petru și Pavel. Il ascunseră într'o pivniță umedă, de unde nu mai putea zări față omenească, cu apele Nevei curgându-i pe deasupra capului. In cele din urmă, pe când vrăjmașii lui îi împărțeau milioanele și moșiile, fu trimis în partea cea mai de sus a Siberiei, în apropiere de Kamciatka. Prieteni devotați și rude refugiate la Londra, se îngrijiră cât mai mult de soarta micuței Celia. După izbucnirea revoluției, la câtăva vreme după moartea lui Rasputin, surghiuniții închiriară o corabie și, luând-o cu ei și pe tânăra prințesă, își puse de gând să-l scape din ghiarele nenorocirilor pe bietul proscris și să-l readucă în Europa. La ducere, toate se petrecură cu bine. Corabia străbătu Mediterana, Canalul de Suez și Marea Indiilor, ca să urce apoi pe mările Chinei. Armin fu regăsit, îmbătrânit înainte de vreme, dar totuși în viață. Ca să mai scurteze drumul la întoarcere, și de oarece anotimpul părea prielnic, un marinar american se oferi să-i ducă pe Ruși în America de Nord, străbătând în scurtă vreme strâmtoarea lui Behring și apele Mării Arctice. Dar această întreprindere nu izbuti și corabia fu prinsă între ghețuri la intrarea în Golful Incoronării. O părăsiră după zadarnice străduinți și porniră la drum cu sănii trase de câini, călăuziți de Eschimoși. Ce s'a mai întâmplat de-aci înainte, știi. Au avut de luptat în nenumărate rânduri cu sălbăticia triburilor vrăjmașe. Bieții Ruși au fost măcelăriți unul după altul. Numai atunci când vei ajunge să-i cunoști limba, vei putea, dragul meu, să afli din gura ei tot ce-a fost nevoită să îndure de câțiva ani încoace. Dacă Celia primește să te ia de bărbat, va trebui să învețe, mai întâi de toate, limba care se vorbește în America. Cu atât mai mult cu cât, în starea în care se găsește astăzi Rusia, nu i-ar mai fi în putință să-i calce pragul, ca pe vremea țarului.

Celia tocmai se ivi în clipa când Olaf își încheia povestirea. Își trecu brațul pe după gâtul lui Filip și de-abia acum, pentru întâia oară, nu mai avea de ce să fie îngrozită. Soarta vrăjmașă nu-i mai era împotrivă.

A doua zi, trecuse de amiază și sania înainta pe culmile de ghiață din preajma râului Minei-de-Aramă, în susul apelor, când de-odată caravana auzi în depărtări urletele lupilor lui Bram Iohnson. Era ca un vuiet îndepărtat de fur-

tună deslănțuită o clipă în larguri, care se stinse în cele din urmă.

Odată cu cele dintâi valuri ale nopții, își căutară loc de odihnă. Fiecare se simțea obosit. Olaf Andersen, învelit în blana unui Eschimos, pe care-l despuiase pe câmpul de luptă, stătu de veghe toată noaptea. In două rânduri se auzi din nou urletul înfricoșetor, în care se amesteca un strigăt omenesc, prelung și sălbatec.

Porniră la drum spre miază-zi, prin partea de apus; merseră toată ziua, fără să întâmpine vre-un neajuns. Seara se oprirră în marginea unei păduri, unde găsiră din belșug maldăre de crăngi uscate; aprinseră un foc mare care lumină până departe întinderea albă a câmpiei Barren.

In seara aceea, Bram Iohnson se ivi pe neașteptate, posomorât și îngândurat. Cu toate că se așteptau să-l vadă venind dintr'o clipă într'alta, nimeni nu-i simțise apropierea, atât de sgomotoasă în alte împrejurări, — astfel că Olaf și Filip, odată cu Celia și cu tatăl ei, tresăriră.

In mâna dreaptă, omul-lup ținea un lucru ciudat, de mărimea unei pietre, înfășurat într'o blană de Eschimos cusută în chip de sac.

Bram păru că nu bagă pe nimeni în seamă în afară de Celia. In picioare, posomorât în lumina focului, o privi țintă un răstimp. Apoi, apropiindu-se de ea, cu un mormăit surd, smuls din gâtlej, lăsă sacul să-i cadă la picioare. După o clipă, se făcu nevăzut.

Suedezul, ridicându-se în capătul oaselor, luă de jos darul nebunului și-l cercetă cu luare-aminte. Filip bagă de seamă că rămăsese uluit, cu sprâncenele încruntate. Intr'un târziu, Olaf Andersen porni cu pas domol spre mijlocul pădurii, de unde se reîntoarse cu mâinile goale. Apoi, râzând, rosti câteva cuvinte către Celia.

Și iarăși, luându-l de-o parte pe Filip:

— I-am spus, adăogă el, că era o bucată de carne stricată, pe care Bram Iohnson i-o adusese în dar. Era de prisos să-i mărturisesc adevărul. In realitate, nu era altceva decât capul tăiat al unui om, capul lui Blake, pe care i-l dăruia cu toată supunerea și cu toată bunăvoința. Acest ciudat obicei e îndeajuns de răspândit printre Kogmoloci, — știi asta, — de-a oferi unei ființe dragi capul vrăjmașului mort. Ea n'avea nevoie, nu-i așa, ca să-și vâre nasul în sac?

Multe istorisiri ciudate se pot descoperi în arhivele Poliției Regale ale Northland. Aceia a nebunului Bram Iohnson, a fost,

ca toate celelalte, păstrate cu multă grije. Un mare dosar ascunde hârtiile oficiale, în stare să lămurească pe deplin mersul lucrurilor.

Mai întâi, se află în acest dosar o scurtă depoziție a viteazului și neobositului caporal Olaf Andersen, dela Fort Churchill. Vin apoi mărturiile, mult mai amănunțite ale doamnei și domnului Filip Brant, alături de aceia a părintelui acestei Lady. La aceste două declarații se mai află anexat un exemplar din hotărîrea oficială, prin care Bram Iohnson era grațiat și, din ucigaș și călcător de lege, a trecut în rândul celor ocrotiți și îngrijiți de guvernământul canadian.

Polițiștii însărcinați cu urmărirea făcătorilor de rele, sunt de-aci 'nainte poftiți să-l lase în pace. Textul acestei hotăriri e desul de limpede: *„Lăsați-l în pace pe Bram Iohnson!"* Hotărîre înțeleaptă și omenească.

Țara sălbatecă prin care Bram Iohnson e liber să rătăcească, se întinde până la capătul lumii și, în tovărășia lupilor lui, vânează ca și până acum, sub pulberea gălbuie a lunii și scânteerea de aur a stelelor.

— SFÂRȘIT —

COLECȚIA
4 AȘI

AVENTURI
DRAGOSTE
EROISM
SENZAȚIE

Tot ceeace nervii secolului nostru cer

AU APARUT:

1. **Nevada**
de ZANE GREY (epuizat)
2. **Trei uciga ș i**
de ELI COLTER (epuizat)
3. **Montana**
de ZANE GREY
4. **Granița însângerată**
de ZANE GREY (epuizat)
5. **Vraja aurului**
de ZANE GREY (epuizat)

VOR APARE:

6. **Prin sânge și foc**
de JOHN BUCHAN
7. **Foc în West!**
de KARL MAY

COLECȚIA „ENIGMA"

Cele mai bune romane polițiste

AU APĂRUT:

1. ***Cine a ucis pe Roger Acqroyd?***
de Agatha Christie
2. ***Sfântul la New-York***
de Leslie Charteris
3. ***Un om de onoare***
de Philips Oppenheim
4. ***Cadranul morții***
de Rufus King
5. ***Secretul celor 7***
de J. M. Walsh
6. ***Ferma tragică***
de Miles Burton
7. ***Expressul albastru***
de Agatha Christie

VA APĂREA:

8. ***Între viață și moarte***
de Arthur Gask

CITIȚI
COLECȚIA

BUFNIȚA

Nu citiți această colecție noaptea

AU APARUT:

1. SECRETUL DIN OGLINDA Lei 12
de Augustus Muir (epuizat)

2. CASTELUL GROAZEI Lei 25+1
de Eden Phillpotts

VA APARE:

3. OMUL CU DINȚI DE FIARA Lei 25+1
de Michel van Hand

CITIȚI COLECȚIA

LESLIE CHARTERIS

Aventurile Sfântului

AU APĂRUT:

1. SFÂNTUL LA NEW-YORK
(col. Enigma Nr. 2)

2. Omul care s'a jucat cu moartea
(col. 15 lei Nr. 2)

3. Aventura Eroică

4. Ingeri cu fețe murdare

5. SUS MAINILE!

VOR APARE:

6. Sfântul contra Tigrului

7. Sfântul la Londra

CITIȚI
COLECȚIA

AVENTURI DIN TOATA LUMEA

AVENTURI ȘI CĂLATORII EXTRAORDINARE

AU APARUT:

1. MUNȚII IN FLĂCĂRI
de Karl May
2. NORDUL SĂLBATEC
de J. O. Curwood
3. SPIONAJ IN CHINA
de E. Salzmann
4. INSULA GROAZEI
de F. L. Packard
5. PRINTRE BANDIȚI
de J. O. Curwood

SUB TIPAR:

6. COLIERUL SFÂNT
de Jean Normand
7. TARZAN
de Edgar Riee Burroughs